PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 1 — SAYI : 12 17 TEMMUZ 1978 SİYASİ GAZETE FİYATI : 500 KURUŞ

ECEViT HüKüMETi'NiN ALMAN EMPERYALiZMi'NE KOŞULSUZ TESLiMiYETi

Ecevit, 10 Mayıs günü Federal Almanya gezisine çıktı. 9 Mayıs günü yaptığı basın toplantısında söylediklerı, Almanya'da yaptığı görüşmeler ve aldığı sonuçlar açısından Ecevit'in en önemli dış gezisi oldu; bu gezi.

Basın toplantısında bu gezisinin birinci önemini Ecevit şöyle dile getirdi : **«Hükümet iş başına geldiğinde Cumhuriyet tarihinin en ağır kısa vadeli borç yükünü devralmıştı. Eğer vadesi de gelmiş bulunan kısa vadeli dış borçların ödenmesinde zamanlandırılmasında bazı yeni kolaylıklar sağlanamamış olsaydı, ekonomik bakımdan bu yılı çıkarabilmemiz bir hayli zor olacaktı. Hükümetimiz şimdiden çok başarılı sonuçlar elde etmiştir.» (Milliyet - 10 Mayıs 1978)**

Zaten MC'ler bu ekonomik çıkmaz yüzünden Finans-Kapitalce kenara itilmiş, Ecevit Hükümeti kurulmuştu. Ve hükümetin ilk işi bilindiği gibi IMF (Uluslararası Para Fonu) ve Dünya Bankasına Türkiye'yi peşkeş çekmek oldu. Türkiye'nin kaderi bu örgütlere havale edildi, daha doğrusu eski köleliğimize yeni kölelik anlaşmalarıyla (kapütülasyonlar) yeni prangalar ekledi. Yeter ki Finans-Kapital içine düştüğü ekonomik bunalımdan çıksın. Halkın işsizlik-pahalılık cehenneminde yanması Finans-Kapital'in umudunda değildi. Ecevit'in dediği gibi : **«Hükümetimiz bu konuda (Finans-Kapitale hizmet) şimdiden çok başarılı sonuçlar elde etmiştir.»**

Ecevit'in Almanya'ya gideceğini haber veren 10 Mayıs tarihli gazetelerde bir manşet daha vardı :

«130 Milyon Marklık Kredi Anlaşması imzalandı. Almanya «Acil Yardım Fonu» ndan 50 Milyon mark daha verecek» (Millivet - keza)

Bu 50 Milyon markı ise biz daha istemeden Almanya kendiliğinden veriyordu. Ve verilişi için Şansölye Schmidt özel çaba göstermişti : **«Bu yardım Schmidt'in girişimleriyle gerçekleşmiş ve hükümetin son toplantısında ele alınmıştır.»** (Milliyet - keza) yani Schmidt, Ecevit'i böylesi bir jestle ya da oltaya taktığı yemle avlanmaya çıkmış usta bir balık avcısı gibi beklemişti. Bizim balık ise kendisinin de belirttiği dar boğazı aşmak için bu zokayı yutmaya baştan gönüllüdür zaten. Fakat oltaya takılan yem bununlada bitmez; ilkin Helmut Schmidt Ecevit'le **Proğram dışı ikinci ve toplam üçüncü görüşmesini yapar.** (Milliyet - 13 Mayıs 1978) sonra : **Alman dostlarımız 50 milyon Marklık program kredisinin üzerine 100 milyon Marklık bir kredi daha eklemeyi kendiliklerinden teklif ettiler»** (Milliyet 14 Mayıs Ecevit'in gazetecilere açıklaması) Sonrası mı? **«... biz de memnuniyetle kabul ettik.»** (B. Ecevit - keza)

Elin oğlu programa tek görüşme koyuyor. O görüşme 2 saat 20 dakika sürüyor. Bundan sonrası bir lütuf gibi sunuluyor. Koskoca Federal Almanya Şansölyesi lutfedip Ecevit'le 2 kez daha görüşüyor. Böylece olumlu bir zemin yaratılıyor. Bu da yetmiyor. Biz istemeden yine Almanya 100 milyon Marklık bir kredi daha açıyor. İnsanı ağlatacak denli

(Baştarafı Sayfa 2 de)

ATAŞ'TA KİM KAZANDI ?

Ataş rafinerisinde hükümetle yabancı petrol şirketleri arasında uzun süren bir mücadele izlendi. Hükümetin rafineriye elkoyma tehdidi sonucu, yabancı petrol şirketleri, rafineriyi belirli bir süre için yeniden çalıştırmaya başladılar.. Kamuoyuna göre hükümet kazanmıştı.. Ancak madalyonun diğer yüzü böyle mi ?

Ataş rafinerisi, uluslararası finans kapitalin üç büyük şirketi, BP, Mobil ve Shell tarafından çalıştırılmaktadır. Rafineri, bu şirketler tarafından çoğunluğu dışardan ithal edilen petrolü işler, petrolün kullanılabilecek ürünleri buradan yurtçapında dağıtılır. Daha başından, petrol sömürüsünün ülkemiz üzerine kurulmuş soygun, sömürü ağlarının ilginç bir tablosu çıkıyor. Adamlar ülkemizde petrol çıkarıyorlar veya dışardan petrol ithal ediyorlar, o petrolü ülkemizdeki rafinerilerde bizim işçilerimize işletiyorlar, ve gene ülkemizde petrol ürünlerini canları istediğince bize satıyorlar.. Taşıma ve ülkemizde kurulu bir rafineride işleyip satma bedeli olarak da milyarlarla kâr kırıyorlar. Bir çeşit tefecilikten başka şey olmayan bu mekanizmayla yaptıkları sömürü yetmiyormuş gibi de canları istemeyince üretimi, dağıtımı durdurup Türkiye'yi kolsuz kanatsız bırakabiliyorlar.

(Devamı Sayfa 15 de)

POL-DER'in Kapatılması Yerli-Yabancı Parababalarının Devrimci Hareketi Ezme Planının Bir Parçasıdır

POL - DER «kapatılacak», «kapatılıyor», «kapatılamaz» derken 5 Temmuz 1978 günü Ankara Valiliği aldığı bir kararla Pol-der ve Pol-Bir'in genel merkezlerini kapattı. Genel merkezi kapanan bir derneğin şubeleri de Dernekler Yasasına göre, çalışamıyacağından tüm Pol-Der şubeleri de kapanmış oldu. Böylece Sosyal-Demokrasinin (!) çarkının dönmesinin ne anlamlara geleceği görüldü.

Sosyal Demokrasinin, Sosyal Adalet (!) çarkı ile Ecevit Hükümeti kurulur kurulmaz çalışmaya başlamıştı. MC'lerin bir türlü göze alıp da beceremediği, IMF ve Dünya Bankasının istediği tedbirleri (Devalüasyon, kalkınma hızının düşürülmesi, ücretlerin dondurulması, Zamlar v.s.) Ecevit Hükümeti ilk iş olarak önüne koydu. Ve yeni kölelik anlaşmalarıyla Türkiye'nin (daha doğrusu yerli Finans - Kapitalin) borçları ertelendi. Yeni krediler için yeşil ışık yakıldı. Yankı'nın büyük bir başarı olarak koyduğu gibi Ecevit, bir ayda 4,5 Milyar Dolar borç ertelemesi ve yeni kredi sağlamıştı. Bu rakam şimdi 4 Milyar Dolar civarındadır. Daha da artacaktır.

Bu krediler karşılığında Uluslararası Finans Kapitale peşkeş çekilen ise halkımızın geleceği oldu. Kalkınma hızı düşürülerek Uluslararası şirketlere bağımlılığımız arttırılacaktı. Hoş zaten kalkınma hızını yüksek tuttuğumuzu sandığımız zamanlarda da kaplumbağa hızını geçememiştik ya.. Ücretler dondurulup, zamlar gerçekleştirilerek zaten iyice fakirleşmiş işçimizin - köylümüzün - memurumuzun sofrası daha da fakirleştirildi. İş bununla da kalmadı : Irak, Libya ve İran'dan alacağımız petrol karşılığı meyva, sebze, et gibi besin maddelerimizi vereceğiz. Zaten şimdiden Tefeci-Bezirgân vurgunu yüzünden yanına yaklaşılamayan bu besin

(Devamı Sayfa 14 de)

Ecevit hükümeti

(Baştarafı Sayfa 1 de)

fedakar melek pozuna bürünülerek açılan bu yardımın (!) gerekçesi şöyle konuyor: **«Türkiye'nin içinde bulunduğu darboğazdan çıkmasına yardımcı olmak amacıyla...»**

Bütün bu tantananın ardındaki gerçek nedir? O da bu yardımların (!) nasıl kullanılacağından anlaşılıyor; Vehbinin kerrâkesi şudur:

«Bakan Çetin, ayrıca hafta başında, Ecevit gelmeden önce imzalanan 130 milyon Marklık krediyle bu kredinin bir ilgisi olmadığını belirtmiş, bunun kullanış şeklinin tamamen Türkiye'ye ait olduğunu bildirmiştir.» (Milliyet - 13 Mayıs) Herifçioğlu ilk verdiği 130 milyon Markı zaten proje kredisi olarak vermiş, yani ne kadarının nereye, nasıl harcanacağını kendisi belirlemiş. Yeni verdiği 100 milyon Markı ise görünüşe göre biz dilediğimiz gibi harcayabileceğiz. Sanırsın ki biz bununla ağır sanayi kuracağız. Böylece hem ulusal sanayimiz gelişecek, hem de emperyalizme bağımlılığımız azalacak. Ne gezer! Onun da nereye harcanacağı bellidir: **«Alman açıklamasında, bu kredinin bir bölümünün Türkiye'nin derhal ihtiyacı olan ithalat malları için Almanya'dan mal karşılığı kullanılacağı yer almıştır.»** (Milliyet - 13 Mayıs) Yani Almanya'dan sanayi ürünleri alarak bu paraları (belki paraya elimiz hiç değmeden) tekrar Almana vereceğiz. Sonra bu borcun faizini, vadesi gelince de kendisini ödeyeceğiz. Emperyalizm kurdunun kuzu postu işte budur.

Almanların fedakarlığı (!) bu kadarla da bitmiyor **«500 milyon Mark, Alman firmalarına olan gecikmiş transfer borçları ertelendi. Alman hükümeti bu borçları ödeyerek, bize bir çeşit kredi açmayı vaad etti.»** (Milliyet - 14 Mayıs)

Bu fedakarlıklarla (!) sokulmak istenen kazık ise şudur:

«Federal hükümete yakın çevreler, Almanya'nın özellikle yapılacak tüm görüşmeler sırasında, Türkiye'den yatırım kolaylığı ve bürokratik engellerin kaldırılmasını isteyeceğini belirtmektedirler.» (Milliyet - 10 Mayıs) Emperyalizm tüm gere kalmış ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de tüketime yönelik bir montaj ve gazoz sanayii geliştirerek vurduğu bol vurgunla yetinmiyor. Daha büyük vurgunlar vurabilmek için kolaylıklar istiyor. Aslında önlerinde hiçbir engel de yok. Fakat şu bizim dillere destan «bugün git, yarın gel»ci bürokrasimiz birazcık oyalıyormuş, ondan şikayetçiler.

Ve bir zamanlar Celal Bayar'ların, Menderesların ABD Finans-Kapitalistlerini davet ettikleri gibi, «umudumuz» Ecevit de Alman finans-kapitaline şöyle davetiye çıkarıyor: **«Önce Alman işverenleriyle birlikte öğle yemeği yiyen Ecevit, daah sonra Alman sanayicilerine yaptığı konuşmada «bürokrasiden yalnız sizler değil, ben bile yakınıyorum» demiştir.»** (Milliyet - 13 Mayıs)

T. C. ORDUSU ALMANA HAVALE

Aynı gezinin bir diğer önemli konusu ABD'nin uyguladığı silah ambargosu ve Almanya'nın askeri yardımıdır. Ambargonun sürmesi nedeniyle bir blöf olarak ortaya atılan **«Yeni Ulusal Savunma Kavramı»** nın ne anlama geldiği de bu gezi nedeniyle açığa çıktı.

Ecevit geziye çıkacağı günkü basın toplantısında bu konuda şu sözleri söylemişti: **«... biz kendi ulusal savunmamız bakımından Amerikan Kongresi'nde bu konuda ne sonuç alınacağını beklememek kararındayız. Bu konuda hazırlık çalışmaları başlamıştır. Dün Bakanlıkta sayın Genelkurmay Başkanımızın da katılmasıyla yapılan toplantıda da yine bu hazırlıklar üzerinde durulmuştur. Genelkurmayımız, yeni bir ulusal savunma kavramı oluştulması konusunda gerçekten kıvanç verici bir anlayış ve yaklaşım içindedir.»** (Mililyet - 10 Mayıs)

Genelkurmayımız.. anlayış ve yaklaşım içinde» oladursun, Başbakanlığımızın bu konudaki **«kavram»**ını aynı gün Başbakan Ecevit: **«Almanya'dan iç ve dış güvenlik için araç ve gereç sağlamaya çalışılacağını, ayrıca bu araç ve gereçlerin Türkiye'de yapımı için Almanların yardımcı olmalarının isteneceğini, NATO ülkelerinin Türkiye'ye siparişler vermesini sağlamak üzere girişimlerde bulunacağını»** (Milliyet - 10 Mayıs) bildirerek dile getirmiştir.

Askeri konudaki girişimlerin sonucu ise şudur:

1) «560 milyon Mark, Hermes garantili askeri malzeme ithalatı yardımı.»

2) «Türkiye'nin Almanya ile üçüncü ülkelere de satmak amacıyla girişmek istediği ortak yatırım projeleri ise, ilke açısından ele alındı. Bu arada ortak askeri yatırım projeleri konusunda Alman Savunma Bakanı, Türkiye'den bir rapor istedi. Konu, ancak gerekli etüdler ve pazarlama olanakları araştırıldıktan sonra yeniden ele alınacaktır.»

3) «Bonn hükümeti ordumuzun elindeki Amerikan tanklarına Diesel motorlarının montajı, hücumbotu yapımı gibi konuları da inceleyecektir.»

4) «Bu arada üretim fazlası 10 adet hücumbotun askeri yardım fonundan Türkiye'ye verileceği ifade edildi.» (Milliyet - 14 Mayıs)

YERLİ FİNANS-KAPİTAL ADINA ULUSLARARASI FİNANS-KAPİTALE GİDERKEN HÜKÜMETİN ELİ İŞÇİNIN CEBINDE

Ecevit, Almanya'ya gideceği gün bayram değil, seyran değilken işçi sınıfımızı da şöyle öpmüştür: **«Geride bıraktığımız yılların her alandaki sorumsuzluk anlayışı içinde, toplu sözleşme düzeni de çığırından çıkacak noktaya gelmektedir...** Toplu sözleşme pazarlıklarında, masaya yüzde 100'ün üstünde, yüzde 200, yüzde 300 gelir artışı istekleriyle oturmak adeta yaygınlaşmıştır.» (B. Ecevit - 9 Mayıs Basın Toplantısı)

Aynı Başbakan Ecevit Alman işverenlerine yaptığı konuşmada şöyle der: **«Sayın işadamları, Türkiye'de işsizlik yüzde 16, gizli işsizlik ise yüzde 20 oranındadır. Enflasyon yüzde 50'yi aşmaktadır. Şaşırdınız, evet yüzde 50 dedim, yüzde 15 demedim. Yani 5 ve 0'dan oluşan 50'yi kastediyorum. Türkiye'deki enflasyon işte budur. Bunları tekrar etmenin sebebi şu: Bazıları ben yüzde 50 diyorum, onlar yanlış duyduk diye yüzde 15 sanıyorlar.»** (Milliyet - 13 Mayıs)

Ecevit'in kendi sözleriyle halkımızın nasıl bir işsizlik pahalılık cehenneminde yanmakta olduğu böylece itiraf edilir. Sonra da ücret artışları haksız bulunur. Şimdi Ecevit'in verdiği rakamlarla bir hesap yapalım:

Bilindiği gibi Türkiye'de toplu sözleşmeler genellikle 2 yılda bir yapılır. 3 yılda bir toplu sözleşme yapılan işyerleri de vardır. Yani işçinin ücreti 2 yıllığına tesbit edilir. Ecevit kendisi **«enflasyon yüzde 50'yi aşmaktadır»** demektedir. Bunun anlamı şudur: Biz diyelim ki enflasyon hızı yüzde 50. Yani bugün 100 kuruşa aldığımız bir şey bir yıl sonra 150 kuruş olacak. demektir. Bir yıl sonra 150 kuruş olan şey ise, ikinci yıl yüzde 50 artışla225 kuruş olacaktır. Kısacası enflasyonu yüzde 50 kabul etsek bile hayat iki yılda yüzde 125 artacaktır. O zaman elbette işçi de yüzde 125 ücret artışını amaçlıyacaktır. Bunu pazarlık masasında kotarabilmek için de yüzde 200 zam isteği ile gelecektir. Bu durum işçilerin yarattığı bir durum değildir. Finans-Kapital çapulunun yarattığı bir sonuçtur. Bunun hesabı işçi sınıfından değil parababalarından sorulmalıdır.

Ecevit, sonra sözüne devam ederek, bu külfeti bütçeden karşılamanın olanaksız olduğunu belirterek şöyle diyor: **«Bu istekleri karşılama olanağımız yoktur. Çünkü bu istekler ancak köylüden kısılarak, işsiz sayısı artırılarak ve devlet batırılarak karşılanabilir.»** (Keza)

Böylece parababaları düzenin faziletlerini (!) dile getirmiş oluyor: Köylüye bir şeyler mi vermek gerekti, işçi sınıfından kısarsın; işçi sınıfına bir şeyler mi vermek gerekti, köylüden kısarsın olur biter. Sanki başka yol yoktur. Finans-Kapital, Tefeci-Bezirgan ittifakından bir şeyler almak ise **«devleti batırmak»** tır. E, bu devlet onların devleti olduğuna göre yalan da sayılmaz.

Ecevit sözünün devamında Sosyal-Demokrasinin tarihsel görevini iyice açık eder: **«Toplu sözleşme, grev hakların Türkiye'ye en ileri ölçüsüyle CHP getirmiştir. Ve bu hakların uzun süre sorumluca kullanılmasıyla Türkiye'de sınıflararası çelişkiler bazı noktalarda olsun azatılmaya, giderilmeye başlamıştır. Ama şimdi çalışanlar sınıfı içinde, tehlikeli dengesizliklerin ve çelişkilerin doğmaya başladığı bir aşamaya varmış bulunuyoruz. Toplu sözleşme düzenini Türkiye'ye getiren biziz. Bu düzenin yeniden sorumluca kullanılır hale gelebilmesi için gerekenleri yapma görevi de bize düşmektedir.»** (Keza

Demek ki Ecevit'e göre Toplu sözleşme düzeni **«sınıflararası çelişkileri bazı noktalarda olsun azaltmış, gidermiş»** Ortalık güllük-gülüstanlık olmuş (!) **«Ama şimdi çalışanlar sınıfı içinde, tehlikeli dengesizlikler ve çelişkiler doğmaya başla»**mış. Mesele öyle konuyor ki, sanki işçi ile işveren çelişkisi yumuşamış, tehlike olmaktan çıkmış, fakat işçi sınıfı içindeki dengesizlik hertürlü alt-üstlüğe neden olabilecek tehlikeli boyutlara varmış. Siyasi körlük bu kadar olur. Ve, ancak Sosyal-Demokrasi bu kadar kör olabilir.

IMF ALMANIN KILICI

Peki Ecevit bu tatsız tartışmayı tam Almanya'ya gideceği gün niçin açtı? Bu sorunun cevabı IMF'nin ne olduğunda yatar.

Bilindiği gibi IMF (Uluslararası Para Fonu) Türkiye'nin düştüğü döviz darboğazından çıkabilmesi için bir tedbirler dizisi önermişti. Bu tedbirlerden biri de **«Ücret artışlarının sınırlandırılması»** idi. Aynı IMF'den bir heyet 9 Temmuz günü **«Ekonomiyi Denetleme»** göreviyle Türkiye'ye gelecektir. Hükümetle Türk-İş'in bu heyetin gelmesi arifesinde **ücret artışları, grev hakkı** konularında görüşüp anlaşmaları hep IMF'den döviz alabilmek içindir.

IMF (Uluslararası Para Fonu)nda ise 1970'de durum şudur:

«İki yıldır süren «Milletlerarası Para Fonu: IMF» genelevi içinde, bütün eski yeni Emperyalistlerin pazarlığını bir türlü tutturamadıkları fuhuş, Amerikan Emperyalizminin Vietnam canavarlığı ile içine düştüğü madde sıkıntısını kimlerin sırtlarına yüklenecek leri problemidir. Bu para kalpazanlığına kapitalist öfemizmine (hoş kaçırtma yapmacıklığına) yakışır bir de kimsenin anlayamıyacağı ad takıldı: «Tirage speciale!» **(özel çekiliş)**

«Neyi «çekiş»? Amerikan Finans-Kapitali «Milletlerarası Para Fonu» **ndan, kura çeker gibi, sıkıştıkça** «para çekecek». **Niçin? Amerika'nın milletlerarası** «kenefe jandarma yazılışını» **: pis casuslukları, pis suikastleri, pis hükümet darbelerini pis siyasi parti kumarlarını ve en sonunda hiçbiri tutmadı mı: pis askercil karışmaları ve pis savaşları yürüte durması için.**

«Kimden çekilecek bu para? «Uluslararası Para Fonu» **ndan. Bu fonda kimin parası var? Kimin masrafı az, kârı çok olup:** «Ödeme balansı» **denilen uluslararası alışverişte alacağı vereceğinden aşırı ise onun. Gerçi UPF (Uluslararası Para Fonu)ndan herkesin, yani bütün sayılı Batılı Emperyalistlerin parası var. Ama bu fonda borçlu düşmeyip alacaklı kalan tek Emperyalist devlet Federal denilen Batı Almanya kaldı.**

Şimdi Amerika'nın «Para Fonu»ndan «Özel Çekiliş»**le para çekmesi demek o Fon içinde tek başına alacakları dağlar gibi yığılmış Alman Emperyalizminin cebine el atması demek oldu. Kim kime yankesicilik edecek? Alman haydudu, Amerikan haydudunun elini kendi cebinde bulunca, o eli yakalayıp acı sırıttı. Omuzdaşı Amerikan Emperyalizminin suçüstü yakalanmış solgun benzine baktı. Ve göz işareti ile anlaştılar.»** (Dr. Hikmet Kıvılcımlı - Deccal Nasıl Kapımızı Çalıyor? s. 28-29)

1970 yılından bugüne kadar ise bilindiği gibi Dolar, Mark karşısında sürekli değer kaybetmiştir. Alman Emperyalizmi karşısında ABD Emperyalizmi sürekli gerilemiştir. Alman Emperyalizmi dünya pazarlarına giderek daha çok nüfuz etmektedir.

Türkiye de ilk elden Alman Emperyalizminin payına düşmüştür. Türkiye'nin dış ticarette en çok alışverişte bulunduğu ülke Almanya dır. Gerek ithalatımızda gerekse ihracatımızda Almanya birinci sıradadır. Bunun doğal sonucu olarak en büyük dış ticaret açığımız da Almanya iledir.

Ambargodan sonra en büyük askeri yardımı (!) aldığımız ülke de Almanya'dır. Kısacası Türkiye yerli Finans-Kapital eliyle baba değiştirmiştir. Sam amcanın yerini, dünyanın en saldırgan emperyalisti Hans Amca almıştır. Bu nöbet değişimini yukarıda adı geçen 1970 tarihli eserinde Dr. Hikmet Kıvılcımlı uzun uzun etüd etmiştir. Daha detaylı bilgi edinilebilir.

SONUÇ:

Birinci ve ikinci Emperyalist Evren Savaşlarının parsasını toplamış ABD Emperyalizmi İkinci Emperyalist Evren Savaşından sonra Emperyalizmin uluslararası jandarması olmuştu. Avrupadan, Asyaya - Afrikadan, Latin Amerikaya dek tüm kapitalist alem ondan soruluyordu. Pek tabii ki ABD patentli NATO, SENTO, RCD gibi örgütlere gönüllü dalmış Türkiye'nin de babası ABD Emperyalizmiydi.

Ne var ki, tarih durmayıp akıyordu. İkinci Emperyalist Evren Savaşından sonra dünyada Sosyalist Devrimler ve Halk Kurtuluş Savaşlarının ardı-arkası kesilmiyordu. Bunlarla başetmeye uğraşan Emperyalizm kenefinin jandarması ABD siyasette ve ekonomide yıpranmaya başladı. Vietnam savaşının getirdiği bunalım ise, Dolar'ı uluslararası değişmez para birimi olmaktan çıkardı. Özellikle ABD Emperyalizmi tarafından, İkinci Emperyalist Evren Savaşından sonra tekniğin son sözüyle kurulmuş Alman sanayii ABD'yi sarstı. Dolar Mark karşısında sallandı, düştü durdu. Sonuç: Almanya, Avrupa'da birinci, dünyada ikinci oldu. Ve Alman emperyalizmi güneşin altındaki yerini ya da pazarını bileği hakkına ister oldu. İşte Ecevit'in son gezisi daha önceden gerçekleşmiş olan satışın yeni boyutlara ulaşması oldu. «İki Süper Devlet», «Sovyet Sosyal Emperyalizmi» edebiyatı yapan Mao'cularımızın gafletini tartışmaya gerek yok. Tüm devrimciler bilmelidir ki, Türkiye sadece ABD Emperyalizminin değil, ondan çok Alman Emperyalizminin yarı-sömürgesidir. Bu gerçeği bilip uyanık olmak zorundayız.

"İKİ SÜPER„ OPORTÜNİZM

(XII)

MAOCU BOZKURT
BOZKURTLAR
Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir
FAŞIST BIRLEŞIYORLAR?

Aslında böyle bir yazıyı kaleme almamıza gerek yoktu. Çünkü bu iş Enes-ki Sosyalizmin savaşçısı Hikmet Kıvılcımlı tarafından çoktan yapılmıştı. Kıvılcımlı Usta, bu eleştirimizin konusu olan sahte TKP kurucularını, «Partinin Eleştirili Tarihi» ve «Kim Suçlamış» adlı eserlerinde, hem teorik hem de pratik açıdan eleştirerek sahte TKP'nin hainlerden derleşik bir kaçak akım olduğunu ortaya çıkarmıştır. Ama ne yazık ki Kıvılcımlının bu emekleri bugün O'nun elli yıllık mücadelesinin arkasına gizlenerek o şerefli mücadeleyi kendi otorite megalomanlıklarına (külah kapıcılıklarına) alet etmeye çalışan yeni VP kurmayları tarafından «Momenti Değil» gerekçesiyle hapsedilmekte, Türkiye solundan kaçırılmaktadır. Onlar elbette oportünist tabiatları gereği sahte TKP'yle savaş değil, uzlaşma yoluna gideceklerdir. Bu tamamiyle kendilerinin bileceği şeydir, bizim bir diyeceğimiz olamaz. Ancak Kıvılcımlı Ustanın, ölüm döşeğinde, ağır kanser kanamaları ve acıları içinde kıvranırken, olağanüstü bir çaba harcayarak ürettiği, sahte TKP yi mahkûm eden emeklerini gömmeleri (değil yayınlamak kendilerinin dışında tek allah kulunun okumasına bile müsaade etmemeleri) bağışlanır bir suç olamaz. Gün gelecek bunun hesabını, Türkiye İşçi Sınıfı yeni VP şeflerinden mutlak soracaktır.

Bizlerse, Marksizm - Leninizmin bize öğrettiği gibi, doğru bildiğimizi savunmaktan, kanımız-canımız pahasına da olsa bir an geri durmayacağız. Ve oportünizm karşısında bir göz kırpımı kadar bile olsa ikircilik geçirmenin, duraksamanın oportünizmle uzlaşmak demek olduğunu hiç aklımızdan çıkarmıyacağız.. Ve ona yine bilimin öğrettiği gibi hep karşıdan (cepheden) açıkça saldıracağız. Biliyoruz ki sadece bu metodla oportünizm yenilebilir ve işçi sınıfı saflarından sökülüp atılabilir, ve sonunda Marksizm zafer kazanabilir.

SAHTE TKP'NİN TÜRKİYE'DE MODA OLUŞU

1975'lerde, Türkiye solunda yeni bir moda ortaya çıktı : sahte TKP ya da ünlü deyimiyle söylersek «İlerleme» modası. Daha önceleri Türkiye toprağında adı sanı anılmayan bu akım bu kez birden bire bir salgın halini almıştı. İltihaplı bir çıban gibi hızla büyüyüp şişiyor, sol ortamımızdaki en sağlıksız unsurlar, bu kendileri gibi hasta yapı içine doluşuyordu. 1975-76-77 yılları sahte TKP'nin büyüme yılları oldu. 1977 sonlarında büyümesi en son aşamasına ulaştı. Ve nihayet aynı yılın Aralığında yapılan 6. kongrede, finans-kapitalin icazetiyle geldikleri DISK'in tepesinden tekerlenince büyümeleri durdu. Moda hala sürüyor, ama artık eskisi gibi salgın olmaktan çıktı. Ne var ki, çöküş ve yok oluş sürecine girdiklerini de henüz söyleyemeyiz. Şu anda ancak mevcut güçlerini koruyabiliyorlar.

Bu kaçak akımın, geçici de olsa Türkiyede taban bulabilmesinin nedenleri üzerinde durmamız gerekir. Bu eleştirinin başlangıcında iki süper oportünizmin tarihi ve sosyal temeli (varlık nedenleri) üzerinde durmuştuk. Onun için burada yeniden aynı konuya dönmeyeceğiz. Meseleyi daha anlaşılır kılabilmek için sahte TKP nin belli bir dönem büyümesinin ve bugün topladığı gücünü koruyabilmesinin yalnızca siyasi nedenlerini anmakla yetineceğiz.

1. NARODNİZM SAHNEYİ EKONOMİZME BIRAKIR

Bir ülkede devrimci harekete Proletarya Sosyalizmi bir anda hakim olamaz. Ikin sürü - sepet küçükburjuva ve burjuva sosyalizmleri sökün ederler. Sol ortamı kaplarlar. Proletarya Sosyalizmi bunlarla mücadele ederek o mücadele süreci içinde gelişip güçlenir. Sonunda bu oportünizmleri yenilgiye uğratır. Işçi sınıfı üzerindeki etkilerini yok eder. Ve harekete tam anlamıyla egemen olarak hareketin başına geçer. Bu proletaryanın iktidarda olduğu her ülkede olduğu gibi bizde de böyle oluyor ve olacaktır. Bir örnekle yetinelim :

Çarlık Rusyasında devrimci çalışmaları Marksizm öncesi Narodnikler yönetiyordu. Marksist hareket 1880 lerde ilk Rus Marksistlerinden Plehanov'un önderliğinde kurulan Emeğin Kurtuluşu Gurubu tarafından başlatıldı. Emeğin Kurtuluşu Gurubu aynı anda Narodnizme karşı savaşı da başlattı. Ve 1880-90 yılları arasında bu savaşı kesintisiz sürdürdü. Marksizm ancak bu şekilde gelişip güçlenebildi. 1890'larla birlikte Marksist hareketin savunulma işini onun gerçek lideri olan Lenin üzerine aldı. Lenin Usta (elbette tek başına değil kitlelerle birlikte davranarak) Narodniklere karşı açılan savaşı onları kesin yenilgiye uğratarak sonuçlandırmanın, Rusyada marksizmin zaferi için şart olduğuna kanaat getirdi. «Halkın Dostları Kimlerdir? ve Sosyal - Demokratlara Karşı Nasıl Savaşırlar» adlı eserinde Narodnizmi ideolojik olarak kesince mahkûm etti. Kazanılan bu teorik zaferin pratik alanda da gerçekleşmesi için örgütsel mücadele sürdürüldü. Sonunda Lenin Usta ve taraftarlarınca 1890-1900 yılları boyunca Narodnizme karşı yürütülen mücadele Narodnizmin her alanda kesin yenilgisiyle sonuçlandı.

Bu ütopyacı küçükburjuva sosyalizminin ortalıktan süpürülüp atılmasıyla arkasından kim zuhur etti dersiniz? Onun tam karşıtı olan burjuva sosyalizmi : Ekonomizm.

Narodnizm mücadele metodu olarak «bireycil terörü» seçmişti. Onlar işçi sınıfına ve yığınların devrimci eylemine inanmıyorlar onun yerine tek tek kahramanların sömürücü sınıfın temsilcilerine karşı düzenledikleri saldırıları (suikastları) geçiriyorlardı. Sömürücüleri birer-birer öldürmekle sömürü ve zulmün yeryüzünden kalkacağını sanıyorlardı. Öldürdükleri zalimlerin yerini yenilerinin alacağını hesap edemiyorlardı. Onun için mücadele anlayışları bireycil terör idi. Yani Narodniklik, onu savunan kişilerden uçkunluk, gözükara atılganlık istiyordu. Narodnik kahramanlarda bu nitelikler gerçekten vardı. Lenin Usta bile bir yandan onları kıyasıya eleştirerek yollarının çıkmaz olduğunu gösterirken, diğer yandan onların bu ihtilalci karakterlerini teslim ediyor ve o yönlerine saygı duyulması gerektiğini göze batırıyordu.

Narodniklerin hem Marksistler tarafından teorik ve örgütsel alanda yenilgiye uğratılması hem de pratikte yollarının çıkmazlığının ispatlanması, onların tarih sahnesinden silinmesine neden oldu. Hemen arkadan sahneye çıkan Ekonomistler ise Narodniklerin tam anti-tezi idiler. Ekonomistlerin de tezleri şuydu :

«Ekonomistler, işçilerin sırf ekonomik mücadeleyle uğraşmaları gerektiğini iddia ediyorlar, politik mücadeleyi de, kendilerini işçilerin desteklemesi gereken liberal burjuvazinin yürütmesini istiyorlardı.» (Bolşevik Partisi Tarihi - s : 42)

Gördüğümüz gibi, Ekonomistler işçilerin yalnızca ekonomik, yani sendikal mücadele ile (ekonomizmin bir diğer adı da Sendikalizmdir) yetinmelerini savunuyorlar, siyasi mücadeleyi de burjuvaziye havale ediyorlardı. İşçi sınıfına siyaseti yasak kılıp onu burjuvazinin kuyruğuna takmak istiyorlardı. Burjuva sosyalizmi adını alan bu siyaset, işçi sınıfına ve devrimci ihanetten, burjuvaziyi dolaylı yoldan savunmaktan başka bir amaç gütmüyordu.

«Uzlaşıcılığın, oportünizmin esas çekirdeğinin «ekonomizm» olduğunu, işçi sınıfı hareketinden «ekonomizm»in zafer sağlamasının, proletaryanın devrimci hareketinin yıkımı ve Marksizmin bozguna uğraması demek olacağını Lenin herkesten daha iyi görüyordu.

«Bu yüzden Lenin, daha türemeye başladığı ilk günden «ekonomistler»e karşı şiddetli bir saldırıya geçti.» (Bolşevik Partisi Tarihi : s : 41)

Lenin Ekonomistlerin oportünist fikirlerini açıkladıkları «Manifestolarını» görür-görmez, hemen harekete geçti. Sibiryada sürgünde olmasına rağmen ilişkide olduğu kendisi gibi sürgün arkadaşlarını topladı. (Lenin dahil 17 kişi) Birlikte «Ekonomist Manifesto»yu mahkûm eden sert bir protesto metni kabul etti-

ler. Lenin tarafından kaleme alınan bu metin bütün Rusyaya dağıtıldı. Ve çok etkili oldu. Usta, Ekonomistlere karşı savaşı bu şekilde başlatmış oluyordu. Bu savaş 1900 Aralığında yayına başlayan Iskra gazetesinde etkin biçimde sürdürüldü. Ve mart 1902 de yayınlanan «Ne Yapmalı» adlı dev emeğiyle Lenin Usta Ekonomistlere son öldürücü darbeyi de indirdi. Proletarya hareketinin önündeki Ekonomistlerin kurduğu bu oportünist hareket de artık yerle bir olmuştu.

Nihayet Temmuz 1903 de toplanan RSDIP in ikinci kongresinde, proletarya sosyalizmi, karşısına çıkan bütün engelleri aşıp, bütün oportünizmleri yenilgiye uğratıp «Bolşevik» = çoğunluk oldu. Partiyi Marksist bir temel (program) üzerine oturttu. Partinin başına geçti. 1903 ten 1917 ye kadar geçen süre içinde düzene karşı olduğu gibi parti içindeki hertürlü sapmaya karşı da savaşı hiç aksatmadan sürdüren bu parti Ekim Devrimini gerçekleştirdi.

Şimdi gelelim Türkiyeye :

Türkiyede sosyalist hareket daha doğarken (1920 lerde) 1917 Ekim Devriminin de etkisiyle, Marksist bir zemin üzerine oturdu. Ve bu parti Türkiye toprağında 40 yıl dövüştü. Dağlar gibi teorik hazineler üretti. Ne var ki bu parti, bir yandan tefeci-bezirgânlığın en azgın zulüm ve baskısı, finans-kapitalin hiç soluk aldırmayan faşist terör ve provokasyonları yüzünden, diğer yandan hareket içindeki (yine küçükburjuva ortamımızdan ve eğilimlerimizden kaynaklanan) «en küçükburjuvaca parçalanışlar yüzünden başarılı olama»dı. 1960 larda dağılışa uğradı. Ve böylece hareket partisiz kaldı .

1960 politik devrimi, Türkiye siyasi hayatına olduğu gibi sosyalist harekete de yeni bir gerilim ve açılım getirdi. Bu devrimin getirdiği «uyduruk» burjuva demokrasisi (ki 20 nci yy. öncesinde kalan klasik burjuva demokrasisinin ancak suyunun suyu olabilir) bile sosyalist hareketin bir yanardağ bacasından fışkırırca patlamasına, gelişip güçlenmesine, yığınları kendine çekerek artık bir yığın hareketi niteliği kazanmasına yetti. Artık toplumda sosyalizmi benimseyen ve savunanların sayısı, 1960 öncesi olduğu gibi onlarla, yüzlerle değil, binlerle, onbinlerle sayılıyordu. Bu yüzden Hikmet Kıvılcımlı, Lenin Usta tarafından Rusyada «Sosyal-Demokrat hareketin güçlenip büyüyüş» on senesi olarak kabul edilen 1880-90 senelerini bizim 27 Mayıs sonrasına 1960-70 senelerine benzetir.

Ne yazık ki bu gelişim; küçükburjuva aydın yığınları saran sosyalist hareketle işçi sınıfı hareketinin birleşmesine yol açamadı. Işçi sınıfının, devrimin özgücü olduğunu reddeden, onun yerine köylülüğü «temel güç» kabul eden bireycil terörizmi tek devrimci yöntem olarak seçen anti-Marksist iki siyasetin, bilimsel adıyla konuşursak Narodnik iki çete (İspanyolcası: sını vurmasıyla ve hareketin başına geçmesiygerilla) teşkilâtının devrimci harekete damgale sonuçlandı. THKP-C ve THKO adlı bu iki Narodnik örgüt arasında ideolojik ayrılık yoktur. Sadece lidercil ve bu durumun yolaçtığı örgütcül bir farklılık söz konusudur. Gençliğimizde bulunan «Genç Türkler» devrimci geleneğinin de, öğrenci gençliğimizin bu tarihin ve bilimin mahkûm ettiği Narodnik teorileri benimsemesinde ve o yola itilmesinde oynadığı rolü anmadan geçemeyiz.

1971 de saldırıya geçen THKP-C ve THKO nun bir avuç silahlı militanı finans-kapitalin CIA güdümlü faşist karşı saldırısı ve ardından faşist diktatürlüğüyle karşılaştı. Üretmen yığınlardan, özellikle proletaryadan kopuk silahlı aydınlar hareketi finans-kapitalce kısa sürede kolayca ezildi.

Marksizmin daha 20 nci yüzyıla girmeden, ideolojik olarak mahkûm edip; «çıkmaz yol» olduğunu gösterdiği Narodnizmin, gerçekten «çıkmaz yol» olduğu bir kez daha, 1970 ler Türkiyesinde pratikçe ispatlanmıştı. Artık herkes anlamıştı ki, işçi sınıfına ve onun devrimci potansiyeline inanmayan sadece kahramanların gözükara atılışlarına (bireycil terörlerine) bel bağlayan bir siyaset adına ne derse desin, üzerini Marksizmden ödünç aldığı kavramlarla ne kadar süslemeye çalışırsa çalışsın bilim dışıdır, ütopyadır.

Ayni anti-Marksist teorinin Türkiye toprağında bir kez daha denenmesi yine eskiden olduğu gibi geniş gençlik kitlelerini peşinden sürüklemesi mümkün değildi. Burada hemen şunu da belirtmeden geçmeyelim ki; bugün THKP-C'nin devamı ve aynı siyasetin savunucusu olduğunu söyleyen «Devrimci Yol»un, aslında THKPC ile, özellikle pratiğine yani yaptığı işine bakar ve ona göre hüküm verirsek, uzak-yakın bir ilişkisi yoktur. «Devrimci Yol» sadece lafta THKP-C nin devamcısıdır, iş'te değil. Hatta sadece lafta bile Mahir'i tutarlı olarak savunmamakta, THKP-C siyasetinin özünü oluşturan en önemli noktalarında, sözde derinleştirme bahanesiyle yandan çarklı düzeltmelere girmekte ve böylece o siyasetten teoride de kerte-kerte uzaklaşmaktadır.

THKO siyasetini aynen sürdürdüğünü söyleyen bir gurup ise, bugün yoktur.

Narodnizmin bu kesin iflası karşısında, meydanı ister istemez bir başka oportünizme, Narodnizmin tam anti-tezi olan : teslimiyetçi, kuyrukçu burjuva sosyalizmine «Ekonomizm»e kaldı. Çünkü sosyalist hareket, işçi sınıfı hareketiyle henüz kaynaştırılamamıştı. Her ikiside ayrı mecradan akmakta idiler. Yani sosyalist ortamımız hala bir aydınlar ortamı olmaktan çıkamamıştı. Böyle bir ortamda proletarya sosyalizmi elbette hareketin önderliğini ele alamazdı. üste çıkamazdı. İşçi sınıfı denizine dalınıp, o sınıf hareketi sosyalist hareketle birleştirilmediği sürece Marksist hareket elbette altta güreşecekti. Ve sosyalist hareket içinde bir oportinüzm etkinliğini yitirince onun yerine fırsattan istifade hemen bir başka oportünizm hareketin başına tebelleş oluverir. Ve işçi sınıfı proletarya sosyalizmi tarafından tutuluncaya değin bu kısır döngü böylece sürer gider.

Işte bu nedenden dolayı, 1971 Narodnizminin alternatifi proletarya sosyalizmi olamadı, burjuva sosyalizmi : sahte TKP oldu. 1971 hareketi liderlerinin, inandıkları dava uğruna, gözlerini kırpmadan ölümü kabullenmelerine karşılık; sahte TKP şefleri, geçmiş mücadele içinde : poliste dört sopa yiyince çökmüş, «analarının donuna varıncaya kadar» bildikleri herşeyi polise okumuş, tabii bu arada postlarını kurtarmak için, polisin ağızlarından tek kelime alamadığı partinin yiğit militanlarını ele vermiş, yani poliste tam anlamıyla çökmüş, bu yüzden bugün, en hinoğlu hince bir namussuzlukla mücadelesine ve adına sahip çıkmaya yeltendikleri gerçek TKP den kovulmuş dönekler den derleşiktir.

1971 hareketinin savunucuları, hemen bir anda devrim yapacaklarını sanarak «evrim devrim içiçe» deyip, (işçi sınıfını ve halkı bilinçlendirip, örgütlendirerek devrim cephesinde ordulaştırma görevlerini reddedip) elde silah «öncü savaşı» yapmaktan başka eylem biçimi bilmez ve kabul etmezlerken, sahte TKP dönekleri, devrim lafını ağızlarına almazlar. «Toplumsal ilerleme» sonunda varacakları «ileri demokratik düzen»(!) den sosyalizme «kendiliğinden» ve de «barışçıl yoldan» geçecekleri mavalını okurlar. Böylece, proletarya ihtilalini ve diktatörlüğünü açıkça reddetmiş olduklarından, burjuvazinin işçi sınıfı içindeki uzantıları rolünü oynarlar, ve en ince yoldan, burjuvazinin, devrimci sınıf içinde, savunuculuğunu yaparlar.

Yani demek istediğimiz 1971 Narodnizmi ve sahte TKP iki oportünist uçtur. Biri küçükburjuvaca uçkunluğu, diğeri ise kaçkınlığı (kaçaklığı) ve kuyrukçuluğu temsil eder. Bu yüzden 1971 uçkunluğunun yenilgisi, karşıtı olan sahte TKP kaçaklarının meydan bulmasına kapı açmış, zemin hazırlamıştır.

2 — SAHTE TKP BURJUVAZİDEN İCAZETLİDIR

Finans - kapitalin, egemen olduğu her ülkede denemekten bıkmadığı bir yöntemi vardır: Parababaları, bir ülkede sosyalizmin adının bile anılmasını istemezler. Onun için sosyalizmin yayılmasını, güçlenmesini engellemek için ellerinden geleni yaparlar. Fakat biliyoruz ki, çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır. Yani emperyalizmin («cançekişen kapitalizm»in) ölüm, sosyalizmin tüm dünyada zafer çağıdır. Bu yüzden parababalarının baskı ve yasakları kâr etmez. Artık günümüzde sosyalizmin gelişimini, engellemeye tüm gerici sınıf veya zümrelerin gücü yetmez olur. Bunu bilen parababaları, herhangi bir ülkede sosyalizme karşı uyguladıkları yasakların bir işe yaramaz hale geldiğini görünce, hala körükürüne direnip durmazlar. Hemen taktik değiştirirler. Ve eski baskı ve zulüm yöntemini bırakıp yeni bir yönteme başvururlar : o zaman, burjuva sosyalizmi, küçükburjuva sosyalizmi, feodal sosyalizm ve bunlara benzer tüm oportünist akımlara karşı uygulamakta oldukları yasağı kaldırır, onlari serbest bırakırlar. Yalnızca proletarya sosyalizmi = Marksizm üzerinde yasak uygulamaya devam ederler. Hatta finans-kapital yalnızca, proletarya sosyalizminin yolunu tıkamakla kalmaz, kendine en yakın bulduğu burjuva sosyalizmini himayesine alıp teşvik eder. Ona yardımcı olur. Adı gibi bilir ki burjuva sosyalizmi sol ortamı kapladığı sürece, proletarya sosyalizminin işi zordur. Finans-kapital bu yöntemle, dışardan uyguladığı terörle gelişimini engelleyemediği, devrimci hareketi bu kez de, o hareket içine sok tuğu hizmetkârları (burjuva sosyalistleri) vasıtasıyla yolundan saptırmaya çalışır.

İşte, 1975'lerden itibaren sahte TKP'nin Türkiyede güçlenmesinin bir nedeni de, burjuvaziden aldığı böyle bir icazettir. 1971 THKP-C ve THKO hareketlerinin sonu, proletarya sosyalizminin bu temel prensibini : işçi sınıfına dayanmayan her devrimci hareketin sonucunun kaçınılmazca yenilgi olacağı gerçeğini bir kere daha en kör gözlere bile batırmıştı. Bu işçi sınıfıyla henüz kalıcı bağlar kuramamış olan aydın sosyalist grupların işçi sınıfına gitme, o sınıf hareketiyle sentezleşme istek ve çabalarını artırmıştı. Diğer yandan özellikle 15-16 Haziran büyük şanlı direnişinden beri işçi sınıfımızın kendiliğinden gelme hareketleri, parababaları için, artık kolay kolay zaptedilemeyen, coşkun bir sel halini almıştı. Bu hareketi kontrol altına alabilmenin tek yolu, onun Marksist hareketle birleşmesini engellemek, yani hareketi, sınıf pusulasından yoksun bırakmaktı. Bu durumda Finans-Kapital, işçi sınıfı Marksizme karşı karantinaya alabilmenin en güvenilir yolunu, onun başını burjuva sosyalizmi ile bağlatmakta buldu. Sadece bununla da yetinmedi; burjuva sosyalizminin de kendine en yakın, en za

rarsız olanını seçti. Örneğin yine açıkça burjuva sosyalizmi yapan TIP e bile tam güvenemedi. Çünkü o nede olsa Türkiye toprağında siyaset yapıyordu. İçlerinde Marksizme gönül verenler çıkabilir, işçi sınıfına parababaları için ölümcül sonuçlar doğuran, bu Marksizm «illetini» bulaştırabilirlerdi. Oysa sahte TKP, bir kez proletarya davasına ihanet etmiş hainlerden kurulu idi. Ve arabın dediği gibi «El hayn la iflah» (hain iflah olmaz)dı. Sonra sahte TKP dönekleri, onyıllar öncesi Türkiyeden terki diyar eyleyip Moskova ile Doğu Berlin'e sığınan ve oralarda, sosyalist ülkeler proletaryasının yarattığı emekleri derebeğice bir asalaklıkla yiyerek gününü gün eden soysuz muhacirlerden oluşuyordu. Onlar yaşamanın en kolay ama en aşağılık biçimini (parazitçe asalaklığı) seçmişlerdi. Sosyalist ülkeler proletaryasının sırtından bol keseden maaşları ödenecek, emirlerine katlar arabalar tahsis edilecek, onlarsa ellerini ılık sudan soğuk suya değdirmeden «beğ gibi» yaşayacaklardı. Onlarda bu «tatlı hayatı» bırakıp, Türkiye'de Türkiye proletaryası ve halkıyla birlikte yaşayıp yine birlikte yerli - yabancı parababaları düzenine karşı savaşmayı göze alacak ne yürek, ne enerji ne de inanç vardı.

Sahte TKP döneklerinin bu iğrenç içyüzlerini çok iyi bilen Türkiye hakim sınıfları, onların bu özelliklerini çok sempatik buluyordu. Çünkü böyle bir akımdan kendilerine zarar gelmezdi. Üstelik proletarya sosyalizminin önüne set çekmesi açısından, bu kaçak siyasetin gelişmesinin, finans kapitale sağlayacağı yarar hiç de küçük değildi. Bu hesabı yapan sermaye sahte TKP ye sinyalini çaktı (icazetini verdi.) O zamana dek Türkiye'de izi tozu görülmeyen sahte TKP birdenbire, Türkiyede «ilerlemeye» başladı. Finans - kapital «yürü ya kulum» demişti bir kez.

Gelişim şöyle oldu :

Önce DISK'in tepesini tutmuş olan; aristokrat, ganster sendika ağaları, (ki bunlar çok yüksek maaşları, altlarında otomobilleri, işçi sınıfının sırtından vurdukları üçer-dörder daireleri, velhasıl sürdükleri hayat tarzı (düzeyi) ve bundan kaynaklanan dünya görüşleri ile işçi sınıfından çok burjuvaziye yakındır) «ilerle»diler. İşçi sınıfının DISK çatısı altındaki kesimine sosyalizmi, sosyalistlere de DISK içindeki işçilerle ilişki kurmayı yıllardır yasak etmiş olan bu gangster sendikacılar, şimdi birden bire sözde «keskin komünist» kesilmişlerdi. Ama eski huyları; proletarya sosyalizmine ve sosyalistlerine karşı olan düşmanlıkları değişmemişti. Hatta bu ağaların «ilerle»dikten sonra gerçek sosyalistlere karşı düşmanlıkları o denli azıttı ki, MESS grevlerinde IGD lilerin dışında bir tek sosyalistin, grevci işçilerle görüşmesine, ilişki kurmasına müsaade edilmedi. Devrimciler, grevdeki işçilerle ilişki kurabilmek için fabrikaların etrafını saran polis kordonunu yarsa bile, DISK görevlilerinin kordonunu yaramıyor ve geri çevriliyordu. Bu davranışıyla sahte TKP, icazetini aldığı finans-kapital'e hizmette kusur etmiyor, Marksizm «illeti»nin DİSK'e bulaşmasına göz yummuyordu.

DISK tepesindeki üç-beş gangsterin ilerlemesi ve onların aracılığıyla; Alamanyalarda, Fransalarda tahsil ederken «ilerleyip», oradan sonrada Türkiyeye ithal edilen üç-beş kişiliksiz küçükburjuvanın, «uzman» denilerek yüksek dereceden memur maaşıyla DİSK'e yerleştirilmesinden sonra, sahte TKP, dönekleri DISK'i kendilerinin saydı. Hakları vardı, DISK onlarındı. Ama sadece DİSK'in kasaları, binaları, otomobilleri ve gangster sendika ağaları onlarındı. Ama DİSK çatısı altındaki proleterlerin onlarla bir ilişkisi yoktu. Grevlerde, direnişlerde patrona karşı kavgaya öncülük eden, sınıf bilinçli işçi liderlerinin hiçbirisi onlarla birlik değildi.

Fakat sahte TKP'nin DİSK tepesini tutması, küçükburjuva sol ortamımızda ona karşı bir heyecan ve tapınç yarattı. Ve bir «ilerleme» modası aldı yürüdü. Okullarda gençliğimizin verdiği anti-faşist mücadeleye (ki bu aynı zamanda nefis müdafaasıdır; kendilerinde o mücadeleye katılacak yürek ve bilek olmadığı için, korkaklıklarından kaynaklanan bir kompleksle «goşizm» diyerek küfreden, gençlik içindeki en silik ve yüreksiz unsurlar hızla «ilerle»diler. Yarı sarhoş, yarı kaçık küçükburjuva sanatçı tayfasının haylisi «ilerle»di. Doktor, mühendis gibi «temininde güçlük çekilen eleman»larımızın solcu geçinenleri nin de hatırı sayılır bir kesimi «ilerleme» modasına kendisini kaptırdı.

Ancak finans - kapital, Sahte TKP'ye DİSK'in mülkiyetini bağışlamamıştı. Sadece belli bir süre için bekçi atamıştı DISK'in başına. Bu süre içinde sahte TKP, DISK'e proletarya sosyalizminin sızmasını önlemiş, karşılığında ise, hem DİSK kasalarını arpalık olarak kullanıp beslenmiş hem de güya işçi sınıfını tutar göründüğünden sol içinde güçlü bir grup haline gelmişti. Yani bu anlaşmadan her iki tarafta kârlı çıkmıştı.

Fakat finans-kapital, yıllardır kendisi tarafından hazırlanıp bu günler için yetiştirilen ve halkın «umudu» haline getirilen sosyal - demokrasiyi; bütün oportünizmine ve uysallığına rağmen sahte TKP'ye tercih etti. Sosyal - Demokrasi iktidar olmak üzereydi. Bütün ülkede sosyal - demokrat bir rüzgâr esmeye başlamıştı ve sosyal - demokrasi de artık günün bir numaralı modası olmuştu. Böyle bir dönemde, finans - kapitale sosyal - demokrasi, burjuva sosyalizmi sahte TKP'den daha iyi hizmet edebilirdi. Yani DİSK'i Marksistlere karşı daha iyi koruyabilirdi. Bu amaçla sermaye, sahte TKP'yi DİSK yönetiminden alaşağı edip DİSK'i sosyal - demokrasiye emanet etti.

Sahte TKP'nin bizce, gelişim nedenlerinden biri de finans-kapitalden (belli bir süre için DİSK yönetimine getirilmek suretiyle) aldığı bu icazettir.

3 — SAHTE TKP'NİN, SOVYETLERCE TANINMASI, GÜCE TAPICI KÜÇÜK BURJUVALARIMIZI BÜYÜLEDİ.

Sahte TKP, bildiğimiz gibi Sovyetler Birliğince tanınmakta ve bu sayede de uluslararası toplantılarda Türkiye adına ahkâm kesebilmektedir. Bu durum küçükburjuva sol ortamımızda pek çok kişiyi büyülemeye yetmektedir. Bunlara göre, madem ki Sovyetler Birliği, sahte TKP'yi tanıyor, öyleyse en doğru siyaset odur. Onlar böyle bir metafizik Aristo mantığıyla iş görmektedirler. Oysa eğer bu kriter doğru olmuş olsaydı; Leninizmi resmen reddeden ve programından çıkaran, İspanya'nın NATO'da kalmasını savunan, İspanyol Komünist Partisi de doğru çizgide olmuş olurdu. Marksizm - Leninizmin özü olan proletarya diktatörlüğünü reddeden ve böylece Marksizmi de reddetmiş olan Fransız ve İtalyan Komünist Partileri de tutarlı partiler olmuş olurdu. Çünkü yine bilindiği gibi bu partilerin hepsi adını taşıdıkları ülkelerin proletaryasının ve halkının temsilcisi olarak Sovetler Birliğince tanınmaktadır. Ve de bu partiler tıpkı sahte TKP gibi, uluslararası toplantılarda ülkeleri adına söz söyleyebilmektedir.

Demek ki, bir partinin gerçekten Marksist-Leninist olup olmadığının kriteri o partinin, Sovyetlerce tanınıp tanınmaması değil, yöneticilerinin niteliği, savunduğu teori ve pratiğidir. Bizce tek bilimcil ölçüt bu olmalıdır. Lenin Usta bu gerçekliği şöyle koyar : «bir partinin gerçekten emekçilerin politik partisi olup olmadığı yalnızca emekçilerin üyeliğine değil, fakat bu partiyi yönetenlere ve söz konusu partinin eylemlerinin ve politik taktiklerinin neler olduğuna bağlıdır.» (Lenin. Üçüncü Enternasyonal Konuşmaları S. 100)

Ama ne yazık ki, bu Marksist kriter, küçükburjuva ortamımızda, pek itibar bulmamış ve pek çok kişi sadece Sovyetler onu tanıyor diye, sahte TKP'nin peşine takılmaktan kendini kurtaramamıştır.

4 — YENİ KUŞAKLARCA, GEÇMİŞ MÜCADELENIN BİLİNMEYİŞİ SAHTE TKP'YE DEMAGOJİ İMKÂNI VERİYOR

Sahte TKP her ağzını açışta, namussuzca bir demagojiyle söze başlıyor : Kendini ellisekiz yıllık geçmiş mücadelenin temsilcisi diye tanıtıyor. Ve bu demagojiyle geçmiş hakkında bilgisi olmayan, aralarında samimi ve iyiniyetli unsurların da bulunduğu pek çok genç devrimciyi kandırabiliyor. Bu genç insanlar, mademki bu parti ellisekiz yıldır savaşıyor öyleyse bizler de bu saflarda yerimizi almalı, kavgaya katılmalıyız sonucuna varıyor. Ve böylece geçmişin bilinmeyişi en çok sahte TKP'nin işine yarıyor.

Oysa sahte TKP'nin, geçmiş mücadele içinde çöken, ihbar ve provokasyonlarla gerçek TKP'ye ihanet eden tabansızlardan, kaçaklardan derleşik olduğu açık seçik ortaya çıktığı an, sahte TKPnin işi bitiktir. Bu konuda bizi aydınlatabilecek durumda olan, fakat yazık ki şu anda elimizde bulunmayan iki kaynak var : Bunlar : 1. — Üçüncü Enternasyonal dosyaları 2 — Hikmet Kıvılcımlının «Partinin Eleştirili Tarihi» ve «Kim Suçlamış?» adlı eserleridir. Bu belgeler er geç proletarya sosyalistlerinin çabalarıyla, Türkiye devrimcilerinin önüne sunulacak ve geçmişe tutacakları ışık, yarasalar gibi loş karanlıklarda yaşama imkânı bulan sahte TKP'yi boğacaktır. Sahte TKP'nin Türkiye'de taban bulabilmesinin önemli nedenlerinden biri de; bu görevin (geçmişi gözler önüne serecek belgeleri yayınlayabilme görevinin) henüz başarılamamış oluşudur.

Sahte TKP'nin, Türkiye solm ortamına girebilmesi ve belli bir süre moda olabilmesi bizce bu dört başlı nedenler zinciriyle açıklanabilir.

(Devam edecek)

Yeni VP'nin Demagojide Devrimi (3)

YENİ VP'DEN VATAN PARTİSİ VE İPSD ÜZERİNE BİR DEMAGOJİ

Yeni VP'nin Usta Dr. Hikmet Kıvılcımlıya maletmeye çalıştığı bir ilkellik de, Vatan Partisi ile IPSD yi aynı kefeye koyması idi. Bu, Ustaya sürülebilecek en adi lekeydi. Dr. Hikmet Kıvılcımlı Parti ile Derneği biribirine alternatif koyabilecek denli cahil, toy, ne dediğini bilmez gösterilmek istenmişti. Oysa bugün partili mücadeleye enaz önem veren bir eğilimin 3 günlük sempatizanına sorulsa parti ile derneğin arasındaki farkı bilir. Ama Yeni VP şıhları megalomaniden o denli yollarını şaşırmışlardır ki, bu farkı göremezler. İşin ilginç yanı bu körlüklerini de Dr. Hikmet Kıvılcımlı'ya maletmeye yeltenirler.

Bilindiği gibi bu demagojiyi de gazetemizin 5. sayısında şöyle deşifre etmiştik :

«2 — Yeni VP'nin yeni kellesi Kıvılcım'ın cevabı :

«Dr. H. Kıvılcımlı, 1967 de Vatan Partisi'ni yeniden faaliyete geçirecekti. Fakat Orhan Müstecaplı, Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın bu girişimini provoke etti. Vatan Partisi yerine IPSD (İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği) kurmayı önerdi. Bu önerisini Dr. H. Kıvılcımlı'nın arkadaşlarına da kabul ettirdi. Böylece, Dr. H. Kıvılcımlı Vatan Partisi yerine İPSD'ni kurmayı mecburen kabul etti.» (Yeni VP.nin yeni kellesi Kıvılcımlı'nın bu görüşü, genel kongrede; Anarşi Yok! Büyük Derleniş'e «olağanüstü subjektiftir, soyuttur» diyerek küfreden zavallı bir başkanlık divanı üyesi tarafından savunulmuştur. Yukarıda aktardığımız metin kongre konuşması olduğundan elimizde yazılı biçimde mevcut değil. Bu yüzden anlatımda değişik kelimeler kullanmış olabiliriz, fakat söylenen, özce aynen budur. Eğer bu konuda hatamız varsa Yeni VP lütfen söylesin! Düzeltmeye hazırız.)

«...Burada söylenene göre Kıvılcımlı, Partiyle Dernek arasındaki farkı göremeyecek kadar cahilmiş. Demek ki, onlara göre Kıvılcımlı : «parti olmazsa dernekle de idare edebiliriz, o da işimizi görür.» diyebilecek kadar ne yaptığını bilmezin biriymiş. Ne yazık ki develeri bile, değil güldürmek, at gibi kişnetecek denli komik olan bu saçma iddianın sahipleri bugün Dr. H. Kıvılcımlı devamcısı postuna bürünerek adam kandırabiliyorlar.» (Devrimci Derleniş sayı : 5 Derleniş ve Gurup Partileri)

Özetçe aktardığız bu eleştirimize de Yeni VP şefleri hiçbir cevap vermediler. Böyle bir eleştiriyi yapılmamış saydılar. Onlar bilimden umudu kesince (çünkü demagoji bilimle bağdaşamaz) bütün umutlarını zamana bağladılar. Zaman nasıl olsa bu eleştiriyi unutturacaktı. Yeni VP şıhları da ellerini yıkayıp aklanacaklardı. Ama tüm demagojilerinde olduğu gibi bu konuda da iştahlarını kursaklarında bırakıyoruz. Bir kez daha eleştirimizi göze batırarak, bir kez daha cevap bekliyoruz.

YENİ VP'NİN «OPORTÜNİZM NEDİR?» TAHRİFATÇILIĞININ NEDENİ, İKİYÜZLÜ OPORTÜNİZMDİR.

Yine Gazetemizin 3. sayısında **Yeni VP Anarşizm Batağı ve Demagoji (3)** başlıklı yazımızda **Yeni VP'nin Eneski Sosyalizm Tahrifatçılığına Somut Bir Örnek** başlığında Yeni VP.nin Ustanın **Oportünizm Nedir?** eseri üzerinde yaptığı tahrifatı göze batırmıştık. Orada şöyle demiştik :

«Yeni VP. ideologları **«TSİP OLAYI : PARTI YAPICILIĞI...»** kitabının sonuç bölümünde, önerdikleri anti-Leninist parti ve cephe anlayışlarına Eneski Sosyalizmin teorik eserlerini ve Ustası Dr. Hikmet Kıvılcımlı'yı şahit göstermeye çalışırlar. Anti-Leninist önerilerini sıralamadan önce, düştükleri bir dipnotta şöyle denir : «Bu maddeler Dr. H. Kıvılcımlı'nın Oportünizm Nedir? adlı kitabının «Başa Geçme : (Güç + Denem) ile olur» bölümünden bazı kısaltmalar yapılarak aktarılmıştır.» (a.g.e. s : 179)

««Devrimci yazında elbette «bazı kısaltmalar» aktarmalar yapılabilir. Yapılmalıdır. Fakat burada, uyulması gereken temel prensip : aktarılan metnin (ya da tezin) anlamını bozmadan, çarpıtmadan, yani tahrif etmeden aktarmaktır. Devrimci mücadele ahlâkı bunu gerektirir. Yoksa yapılan iş demagojidir, burjuva politikacılığıdır. Yeni VP de, kendi saçma tezlerini, Ustanın kitabından «bazı kısaltmalar yapılarak aktarılmıştır» diyerek Kıvılcımlı Ustaya maletmeye kalkmakla bu acıklı duruma düşmüştür. Nasıl düştüğünü gösterelim.» (Devrimci Derleniş - sayı : 3) dedikten sonra Ustanın tezinin nasıl tahrif edildiğini bir sayfa boyu teşhir etmiştik. Bu teşhirimiz karşılığında Yeni VP.den aldığımız cevap koso bir TISSSS dır.

Oysa bu konuda da onların tutabileceği 2 yol olabilirdi. Ya yaptıkları «kısaltmalar»ın gerçekten kısaltma olduğunu, yaptıkları değişikliklerin doğru bir yorumlama olduğunu ispat ederler, bizleri ikna ederlerdi (ki bu imkânsızdır) ya da proleter dürüstlüğü ile özeleştiri yapar, tahrifat yaptıklarını itiraf ederlerdi. Ama onlar bu iki yolu da tutmazlar. Yine konuyu susuşa getirmeyi yeğlerler. Onlar bir daha «zaman unutturur» yolunu burjuva politikacılığını tercih etmişlerdir.

YENİ VP. BUND'CU OLDUĞUNU KABUL EDER

Yine bilindiği gibi Yeni VP. bizce savunulan **«Anarşi Yok! Büyük Derleniş!»** e önce «derleniş tezi» adını takar. Sonra da «Derleniş Tezi»nin Bund'un federasyon tezinin aynı olduğunu söyleyerek **«Anarşi Yok! Büyük Derleniş!»** prensiplerinin dolaylı olarak Bund'un tezinin aynı olduğu iddia edilir. Böylece Kıvılcımlı Usta Bund'çularla özdeşleştirilir. Bu demagojilerini de üçüncü sayımızda **BUNDÇU KIM ?** başlığıyla iki sütunda teşhir etmiş ve sonunda şöyle demiştik :

«Onlar kendi Bund'çu federasyon tezlerini haklı gösterebilmek için Lenin'in gölgesine sığınmaya, Leninist Parti ve Cephe prensiplerinin savunulduğu «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» i ise; «Bu Bund'un federasyon tezidir diyerek karalamaya girişecek denli Yavuz Hırsızdırlar. Ama onların bu cüretkârlıkları aslında yine suçluluk kompleksiyle düştükleri zavallılığın ve pusulayı yitirmelerinin sonucudur. Çünkü Kıvılcımlı Ustayı ve «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» tezini vurmak için sarıldıkları «Bund'çu» silahı da böylece geri tepmiş ve kendilerini vurmuş olur.» (Devrimci Derleniş sayı : 3)

Yeni VP kurmayları bu eleştirimizi de olmamış saydılar. Gözlerden ırak tutalım, kafalardan da ırak olur, unutulur umuduna düştüler. Umutlarını bir kez daha suya düşürdüğümüze göre artık cevap verirler herhalde.

Denebilir ki, canım bir polemiğe girilince her konuda cevap vermek zorunlu değildir. Detaya ilişkin bazı konular cevapsız bırakılabilir. Bu yargı doğrudur, katılırız, ama eğer o konu detay ise... Oysa bir eğilimin Bond'çulukla itham edilmesi, hele bunun ispatlanması hiçbir zaman detay, ayrıntı kabul edilemez. Hiçbir ciddi siyasi eğilim böyle bir ithamın altında kalamaz. Nitekim bizler bu, bize yöneltilen Bond'çu demakojisini teşhir ettik ve Yeni VP'nin tezinin Bund'un tezinin aynı olduğunu ispat ettik. Yeni VP'ye ise ka-la kala proleterce özeleştiri yapıp **«Anarşi Yok! Büyük Derleniş!»** bayrağı altında saf tutmak kalmıştır. Ama onların megalomanileri buna elvermediği için konuyu susuş kumkumasına (burjuvazinin ezeli taktiği) getirerek unutturmak isterler. Ve onlar «sükut ikrardan gelir.» (susmak kabullenmekten gelir) diyen atasözümüzde belirtildiği gibi susmakla Bund'çu olduklarını kabullenmişlerdir.

Diğer cevap alamadığımız eleştirileri de kısaca belirterek geçelim.

Reorganizasyon meselesini Yeni VP «prensipçe olsun çözümlen»miş kabul etmez: Onlara göre, Dr. Hikmet Kıvılcımlı duhil, reorganizasyon meselesinin «Türkiye Sosyalistlerinin kafasında prensipçe olsun çözümlendiği söylenemez.» (H. Yılmaz - TSİP Olayı s 123 Aktaran Devrimci Derleniş sayı : 2) Onlar «Anarşi Yok! Büyük Derleniş !» i inkâr ettikleri için böyle tutarsız konuşabilmişlerdir. Ve biz onlara bu konuda sonsöz olarak şöyle demiştik :

«Burada Yeni VP. ideologlarına sormayalım; «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» nedir ? diye. Verecekleri cevap belli : «olağanüstü soyut, subjektif» ve «iyi dilek». Onlar yine karanlıkta kaldılar, «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» de aydınlatamadı onları. Yazık.» (Devrimci Derleniş - sayı : 2)

Yeni VP. ye göre gurupların yeniden zuhuratı reorganizasyonun ta kendisidir :

Reorganizasyon konusunda Yeni VP. şöyle der :

«1971 den beri gelişen olayları; Reorganizasyon veya yeniden örgütlenmeyi, her eğilimin kendi yordamınca gerçekleştirme çabaları olarak değerlendirebiliriz.» (Vatan Partisini Ormeye Yeniden Çağrı s : 10)

Yani onlara göre bir gurup 1971 faşizminden dolayı dağılmış ve kendini yeniden örgütlüyorsa, bu reogranizasyondur. Ve bu yüzden de : «14 Ekim sonrası olaylar, daha zenginleşmiş, netleşmiş ve sonuçlanmıştır.» (a.g.y. s : 10) derler. Oysa onlar reorganizasyonun gerçek anlamını ve prensiplerini gayet iyi bilir ve şöyle dile getirirler :

«Hepimizin bildiği gibi reorganizasyonun prensipleri, parolaları «Anarşi Yok, Büyük Derleniş!» te formüle edilmiştir.» (H. Yılmaz - TSIP Olayı s : 134 Aktaran Devrimci Derleniş sayı : 2)

Biz onların bu tutarsızlıklarını yeterince açıkladıktan sonra sözü şöyle bağlamıştık :

«Onlar, aynı kitapta hem; «Reorganizasyonun... halen Türkiye sosyalistlerinin kafasında prensipçe olsun çözümlendiği söylenemez... en başta teorice aydınlığa kavuşmadığı görülüyor.» derler hem de «hepimizin bildiği, reorganizasyon prensipleri, parolaları «Anarşi Yok, Büyük Derleniş!» te formüle edilmiştir.» diye yazarlar.

«Sonra da kafaları kızınca; «Anarşi Yok, Büyük Derleniş!» «olağanüstü soyuttur, sübjektiftir, iyi dilektir.» diyerek Usta'nın emeğine sövüp sayarlar.» (Devrimci Derleniş sayı : 2)

Yeni VP'ye göre ilkellik (primitivizm) ten kurtulmak : İçişleri Bakanlığına bir pulsuz dilekçe vermektir.

Bu konuda Yeni VP.nin görüşü şudur :

«olayca; 12 Mart öncesi eğilimleri, 14 Ekim sonrası partileşme yoluna gelmişlerdir ve bu anlamda 14 Ekim sonrası 12 Mart öncesinin ilkelliklerini aşmıştır. Veya en azından zaman kesin olarak bu yönde işlemektedir.» (Vatan Partisini Örmeye... s : 11 Aktaran Devrimci Derleniş sayı : 2)

Bu sakat görüşü eleştirmiş ve Ustanın «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» eserinden şu aktarmaları yapmıştık :

«Primitivizme (ilkelliğe) paydos : Yuvarcıklar (mahfiller) anarşisinin kalkması ile olur.»

«Dünyanın her başarılı devrimci **çelik çekirdeği**, Yuvarcıkların belirli prensipler çerçevesinde birleşmelerinden doğmuştur.»

Eleştirimizin devamında şunları da söylemiştik :

«Yeni VP.nin ikiyüzlü oportünistleri, Ustanın meseleyi böyle koyduğunu bilmezler mi? Bilirler. 1975 te, TSIP içindeyken şöyle konuşurlar :

«Kıvılcımlı'nın belirttiği gibi «kongre toparlanmadan... kurulan «parti» sosyalist hareketimizin bu ilkelliğine sonverememiş, «her gurubun kendi başına kuracağı «parti» lere kapı açmış ve haklılık kazandırmış»tır.» (H. Yılmaz, TSİP Olayı... s : 60)

«Görüldüğü gibi Yeni VP şefleri o zaman her gurubun kendi başına parti kurmasını olumsuzluk olarak değerlendiririer ve bunun sosyalist hareketimizin ilkelliğine son veremiyeceğini söylerler.

«Bugün ise : «Olayca; 12 Mart öncesi eğilimleri, 14 Ekim sonrası partileşme yoluna girmişlerdir ve bu anlamda 14 Ekim sonrası 12 Mart öncesinin ilkelliklerini aşmıştır.» diyerek; her grubun kendini parti saymasını olumluluk kabul ederler ve bu şekilde ilkelliğin aşıldığını savunurlar.

«Onların, bu sık sık görülen dönekliklerl; iğrenç ikiyüzlü oportünist içyüzlerini ele verir. Eneski Sosyalizmin en vazgeçilmez prensipleri, teorik-pratik emekleri, onlar için sadece kariyer sağlamaya yarayan birer araçtır. Onun için bir prensibi bugün savunur görünürler, yarın, işlerine gelmeyince, aynı prensibin karşısına geçerler.» (Devrimci Derleniş s : 2) dedikten sonra bir sayfaya yakın bu konudaki tutarsızlıklarını sergileyerek eleştirimizi bitirmiştik. Bu eleştirimize de bir cevap alamadık.

TEP «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» i Yeni VP'den Daha İyi Anlar : başlığında ise, Yeni VP. nin bizi TEP'le aynı düşüncede gösterek yıpratmayı amaçlayan demagojisini sergilemiştik. Bilindiği gibi Yeni VP bu konuda şöyle demişti :

«Yine Tez sahipleri (kastedilen Yeni VP batağını terkeden arkadaşlar) Kongrede TEP'in «Tek parti çağrısı»nı benimsediklerini belirtirler. Böylece görüşleri daha bir bütünlük kazanmış, açıklığa kavuşmuş oldu.» (Yeni Sosyalist 5 Nisan 1977 Aktaran Devrimci Derleniş - sayı : 3)

Bu demagojiye cevabımız şöyle olmuştu :

«Görüldüğü gibi Yeni VP'nin tekke şıhları, Arkadaşları TEP'in kuyruğuna takılmış gibi göstererek, arkadaşlara çamur atmak isterler. Oysa gerçeklik böyle değildir. Arkadaşların kongrede bu konuyla ilgili söylediklerini aynen aktaralım :» dedikten sonra kongre konuşmasının (Derleniş Sorunu ve Yeni VP Olayı) ilgili bölümü aktarılmıştı. Üçüncü bir kez aktarmaya gerek görmüyoruz. Bu eleştirimiz de ikinci kez (birincisi kongre değerlendirilmesinde) cevapsız kaldı. Bakalım üçüncü seferde cevap alabilecek miyiz ?

«Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» Parti Kaçaklığı mıdır? «Yeni VP'ye göre «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» «Parti Kaçaklığıdır» (!) başlığında ise Yeni VP'nin şu demagojisini ele almıştık :

«Kongrenin sonuçları ise başlıca şunlardır :

«1 — Derleniş Tezinin bütün kabukları dökülmüş altından parti kaçaklığı çıkmıştır.» (Yeni Sosyalist-14 Haziran 1977) Bu aktarmayı yaptıktan sonra şöyle demiştik :

«Hepimizin bildiği gibi yeni VP ideologlarının «Derleniş Tezi» diye adlandırdıkları tez «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!»ten başka birşey değildir. Onlar açıkça «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» parti kaçaklığıdır diyemezler. Çünkü maskeleri düşer. Onun için Usta'nın bu emeğine gönce «Derleniş Tezi» diye bir ad takarlar, sonra başlarlar küfretmeye.» (Devrimci Derleniş, sayı : 3)

Ve bu demagojiyi de uzun uzun teşhir ederek eleştirimizi konunun daha iyi anlaşılabilmesi için okunacak klasikler listesiyle sonuçlandırmıştık. Tabii ki bu eleştirimeze de bir cevap alamadık. «Ayrıca **«Derleniş Ve Grup Partileri»** yazımızda Grup Partileri üzerine getirdiğimiz eleştirilerin tümü Yeni VP için de geçerliydi. O eleştirilere de hiç bir cevap alamadık. Zaten onlar eleştirimizin hiçbir noktasına cevap vermediler. Yalnızca birkaç konuda cımbızla cümle çekerek üzerine yeni demagojiler ürettiler. Onları ilerde yeri gelince yine tek tek eleştireceğiz.

Eleştirimizin buraya kadar olan kısmı daha önceki söylediklerimizin bir tekrarı oldu. Bu yüzden okuyucudan özür dileriz. Ama Ustamız Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın da hep yakındığı susuş kumkumasına, hem de onun izleyicileri postuna bürünmüş kişilerce uğratılmak ve bunu kabullenmek, polemiği baştan kördöğüşüne çevirmek olacaktı. O yüzden hiçbir spekülasyona yer vermemek üzere eleştirimizi bir kez daha hatırlatarak cevap istiyoruz, ya da özeleştiri. Okuyucuların bu hassasiyetimizi anlayarak, bu tekrardan dolayı bizi bağışlayacaklarından eminiz.

Şimdi gelelim Yeni VP'nin yeni demagojilerini başlığından başlayarak son satırına dek teşhir etmeye :

YENİ VP VE RÜYALAR ÜZERİNE

Bilindiği gibi Yeni VP.nin Yeni Sosyalist'te bize cevap verdiği yazısının başlığı **«Devrici Derleniş Ve «TEK PARTİ» Rüyası»** dır. Ve yazının hemen ikinci paragrafında şöyle denir :

«Başta, böyle bir gazetenin çıkması **Derleniş Rüyası** görenlerin ayılması için bir adım olacağından — hayat onları yaldızlayacağından — olumludur. Ama bazı kafaları karıştırma şansı olduğundan da, olumsuzdur. Burada görev bizlere düşmektedir. Onların bulandırdıkları kafaları durultmak, **Derleniş pembe rüyası** yerine kahırlı parti mücadelesini kavratabilmek, kaçınılmaz bir görevdir.» (a.g.y. Altını çizen Yeni VP)

Yani demek isterler ki; : Biz çok partili, çok guruplu devrimci ortamımızı olduğu gibi kabul etmekle gerçekçilik yapmaktayız. Devrimci Derleniş ise bu durumu değiştirebileceğini sanıp «Tek parti rüyası» görerek hayal aleminde yaşamaktadır.

İlk bakışta hayli gerçekçi, haklı bir düşünce gibi görünüyor. Ama ne kadar haklı? Tıpkı Lenin'e karşı Sosyalist - Devrimci Nadeldin kadar haklı.

Lenin de «Bütün Rusyayı kapsayan devrimcilerin tek bir örgütü üzerinde konuşmalıyız. Ve bunun için vakit geçmiş değil.» (Ne Yapmalı - s : 214) derken tıpkı bizim gibi rüya görüyordu.

Sosyalist - Devrimci Nadejdin ise, Lenin'e karşı «Bütün Rusya için bir gazete tarafından iç bağlantısı sağlanan bir örgütün şu anda sözünü etmek, fildişi kuleden fikirler ortaya atmak ve gerçekle ilgisi olmayan soyut eylemin propagandasını yapmaktır.» (Aktaran Lenin Ne Yapmalı? s : 191) derken tıpkı Yeni VP gibi gerçekçidir (!)

Biz **«Yeni VP, Anarşizm Batağı ve Demagoji»** yazımızı bilindiği gibi : «Proletarya Partisinin Reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesi» acil görevinin, nasıl hayata geçirileceğinin duruca kavranabilmesi için, bizce şu eserlerin okunması zorunludur.» diye bitirmiş ve bir liste sunmuştuk. O listede Lenin Ustanın **«Ne Yapmalı?»** eseri de yer alır. Yeni VP. şefleri bize verdikleri cevapta bu eserden aktarmalar yaparlar. Bundan «Ne Yapmalı?»yı okuduklarını anlıyoruz. Ama Yeni Sosyalistte altı sayı yayınladıkları cevap yazılarının başlığı bile onların bu eseri hiç anlayamadıklarını gösteriyor.

Bakın Lenin Usta ne rüyalar görüyor ve rüyalar üzerine neler diyor :

«Ve eğer biz, mahalli komitelerin ve grupların tamamının ya da büyük kısmının ortak davaya aktif olarak katılmalarını gerçekten sağlayabilirsek, kısa bir zaman içinde bütün Rusya için onbinlerce basan ve düzenli bir şekilde dağıtılan bir haftalık gazeteyi kurabiliriz. Bu gazete, halkın Çar otokrasisine karşı öfkesinin her kıvılcımından, büyük bir alev çıkartan muazzam bir demirci körüğünün bir parçası gibi olurdu. Henüz pek masum ve kendi kendine ufacık gibi görünen, ama düzenli olan ve kelimenin tam anlamıyla **ortak** nitelik taşıyan bu eserin çevresinde, denenmiş savaşçıların **daimi ordusu sistemli olarak** seferber edilir, eğitilirdi. Bu yapı halinde ki ortak örgütün iskelelerinde ve merdivenlerinde, kısa bir zaman sonra, devrimcilerimizin saflarından çıkma Sosyal - Demokrat Jelyabovlar, ve işçilerimizin saflarından gelen Rus Bebellerinin tırmandığını görürdük; ve böyleleri, Rusya üzerine çöken Çarlık zulmüne, utanç ve lanete son vermek için bütün halkı harekete geçirirlerdi.

«İşte biz bunun rüyasını görmeliyiz!

«RÜYA görmeliyiz!» Bu kelimeleri yazıyorum, ve birden bire bire korkudur beni alı-

(Devamı Sayfa 15 de)

ÇEK MESELESİ Mİ ? D

Bugünlerde artık herkesin görmeye başladığı Alman Emperyalizminin, yeniden, Uluslararası Emperyalizmin jandarmalığına soyunuşunu ve bu Alman Nazi Emperyalizminin, Uluslararası Emperyalizmin kiralık katili olduğunu, bu yüzden geçen her iki Emperyalist Evren Savaşında olduğu gibi Üçüncü Emperyalist Evren Savaşının da odağının (merkezinin) Avrupa, ilk saldıracak Emperyalist gücün; kiralık katil Alman Emperyalizmi, hedefinin ise Doğu Avrupa Sosyalist Ülkeleri, özellikle de Sovyetler Birliği olacağını, bundan 10 yıl önce 1968'lerde gören Kıvılcımlı Usta'nın bu olağanüstü öngörülü yazısını yayınlamaktan amacımız :

1 — Alman Nazi Emperyalizminin ciğerinin Türkiye Sosyalistlerince, halkınca iyice kavranmasını ve ona karşı mücadelenin ön plana çıkarılmasını sağlamak;

2 — Bilimin görevi : «önceden görmek», Kurmaylık ve Ustalık ise Bilime tam anlamıyla hakim olmak, yani onu sınıflar savaşında yol gösterici pusula olarak dosdoğru kullanabilmek demek olduğuna göre, Hikmet Kıvılcımlı'nın Türkiye Proletaryasının gerçek önderi olduğunun bu olayla (Alman Emperyalizminin, ABD Emperyalizminin yerini almaya doğru ilerlediğini önceden görmesi ve göstermesiyle) bir kere daha ispatlanmış olduğunu, İşçi Sınıfı davasına gönül vermiş tüm sosyalistlerin gözüne batırmaktır.

Çek meselesi neye benzedi?

Türkiye'de pek sevilen esnaf mutfağının, lâhmacun kadar sürüm bir aşı vardır :

«Bayram değil seyran değil, enIştem beni niye öptü?»der.

Türkçesi : harp yok, darp yok. Sovyetler Birliği Çek baldızını niye öptü?

Mesele bu kadarcık, yani bizim esnafça bile konulsaydı, şöyle bir soru çıkacaktı : Acep ortada bir «Bayram, seyran» var mıdır, yok mudur? Sovyet enişte, Çek baldızını böylesine ALENEN «öpmekle» kör kütük sarhoşluğu yüzünden, içinde ayıkken saklı duran bir sapık güdüyü mü açıkladı? Yoksa... gerçekten hasbi bir «ağabey» şefkati mi göstermek isterken, pot kırdı?

Sovyetler, Çekoslavakya'dan ne isteyebilirler? Sovyetlerin bir SOSYALİST Cumhuriyetler Birliği olduğunu bir yana bırakalım da, bayağı bir kapitalist devlet olduğunu biran öne sürelim. Kapitalizm İngiltere'de gelişince, kara Avrupa kıt'asındaki rakiplerine karşı : **Belçika, Felemenk, Lüksemburg** gibi sürüyle satranç tahtasındaki paytaklara benzer devletçikler kurup savunmasını sağladıydı. Sovyetler de, sosyalizm sistemini emperyalizme karşı toprak üzerinde savunmak için, hele İkinci Emperyalist Evren savaşından Doğu Avrupa denilen ülkede, sınır boyu : Polonya, Çekoslavakya, Macaristan, Romanya, Bulgaristan gibi kendi sistemine uyarlı devletçikler tanıdı.

Kapitalizm için Belçika, Felemenk, Lüksemburg, **hattâ Montekarlo ve Andora** devletçikleri ne ise, ne denli «BAĞIMSIZ» ise, sosyalizm için de : Polonya, Çekoslavakya hattâ Moğolistan odur ve o denli «BAĞIMSIZDIR.» Bu bağımsızlığı Sovyetlerin kendileri istemişlerdir, Hattâ çeyrek yüzyıldan beri kendi elleriyle kurmuşlardır. Şimdi ansızın kendi kurduğu ve tuttuğu o «Bağımsız devletlerin» savunduğu bağımsızlıklarını neden zedelesin? Önce en basit mantık gereği bunu akıl almıyor.

Diyelim ki «mantık»ımız çelişkileri kapsar Olaylar ortada. Sovyetler Birliği yeryüzünün altıda biri. Yerüstü ve yeraltı zenginlikleriyle, büyük emperyalist Amerika Birleşik Devletlerinden çok daha üstün ve bütünlemesine varlıklı. Henüz o yaman ülke zenginliklerini kapitalist Amerika kadar olsun değerlendiremediği ise bir başka olay. İkide bir kapitalist dünyadan buğday ithal etmek zorunda kalıyor. Kendi toprağında yapacak böyle uçsuz bucaksız işleri sıra beklerken Sovyetlerin gözü niçin dışarıda olsun?

Kapitalist düzenin eşitsiz ekonomik gelişimi, kapitalist devletleri zaman zaman dünya dengesini alt - üst edecek pazar ve hammadde arama maceralarına sürükler. Sosyalizm için böyle bir kaçınılmazlık yoktur. Özellikle Sovyetler Birliği'nin toprakları her türlü teknik ve ekonomik gelişim için gerekli bütün ham madde kaynaklarına ve en geniş insan, pazar malzemesine sahiptir. Böyle bir devletin başkalarına ait topraklara ihtiyaç duyması düşünülemez. Hele Karpat dağlarının karlı tepelerinde tünemiş, öteden beri tarihte her Avrupa reformuna Jean Huss çapında bayraklar sunmuş gelenekli iki üç milyon Çek ve Slova'ın toprağına göz dikmekle neyi kazanacaktır? Bütün dünyayı aleyhine kırkırtmak mı hoşuna gidecektir?

Daha bunu sorarken bir TOPRAK meselesiyle karşıkarşıya bulunmadığımız kendiliğinden anlaşılıyor. Ya sosyal ve politik durumlar?

«HER MİLLET KENDİ ALINYAZISINI KENDİSİ BELİRLENDİRECEK» formülünü Sovyet güdücüleri bilmiyorlar mı? Biraz okur yazar olan her namuslu kişi bilir ki, ne denli küçük, olursa olsun, her milletin kendi alınyazısına sahip olması parolası bir Sovyet icadıdır. Bu parolayı yeryüzünde ilk koyan ve uygulayan akım LENİNİZM adını alır. Sovyetler Birliğinde bir insanın güdücü olması hacet yok : İlkokula giden bebekler dahi, o parolayı ilmühal ezberler gibi hatırında tutar.

Öyle ise ne oluyor?

Evet bütün mesele burada... İtiraf edelim ki **«HÜR BASIN»** : Kapitalist dünyasının altıncı kuvveti olmaktan çıkmış, birinci kuvveti olmuştur. **«KAMUOYU»** denilen şeyi, her olayın püf nokdasında, sonunna dek kör etmeyi ve uçurumun dibine dek istediği yere doğru sürüklemeyi bilen en başarılı kör oyunu, en usta inceliklerle hep o «Hür basın» oynar. Günlerce, haftalarca, aylar ve hattâ yıllarca : her sabah gözünü açan okur yazara, yeni uyanmış taze beyninin içini tonla öyle : uçkur, peşkir, cinayet, polis hafiyesi, hırsız, yankesici, vurgun, dolandırıcılık, kız kaçırma, cinsi sapıklık, spor ayıcılıklar, sinema yıldızları, Kur'an kursları ve ilh. ufaklıklarını boşaltır ki, okuyucu ya usanıp hiçbir şeyi ciddiye almaz olur, yahut bir dedektiflik esrarkeşi kesilir çıkar.

Yıllarca bu kokuşmuş hava ile sistemlice serseme döndürülmüş bulunan beyinlere, bir de bakarsanız hiç beklenmedik ve yerden göğe haklı görülen bir cevher atılır : «Her millet kendi alınyazısını kendisi belirlendirmeli!... «Ne imrenilecek inci fikir, değil mi? O tonla **hür basın süprüntüleri** ortasında bu ufacık elmanın parıltısı bütün gözleri kamaştırır. Ah! öyle mi? Yazıklar olsun... En usanç getirmişinden, en zabıta romanı ve filim yıldızı, yahut spor esrarkeşine dek herkesin gözü bu elmas ışığa dalar. Ve onun dışında kalan bütün dünya bir anda kararıp gözden yitiverir.

Artık varsa yoksa o elmasın değeri üzerine acındır. Bütün öteki her gün yutulmuş süprüntüler n acısı çıkarılacaktır. İşte Türkiye Radyo ve Televizyon Kurumu bile, hiç adeti değilken, programlarının beşte dört haberler bölümünü hep o ciddi Çekoslavak meselesine ayırır. Olayların iğne ucu kadar görünmez ayrıntıları üzerinde projektörlerinin milyonlarca mumluk ışığını çevirip, evirip, dolaştırır.

Çek meselesi cihan kamuoyuna böyle verildi, veriliyor, verilecek. Bu şartlar ortasında en sağlam düşünceli insan azıcık sendelemekten kendini alabilir mi? Ne lüzumu varmış küçücük bir Çek milletini istemediği sosyalizmde zorla tutmaya? Yeryüzünde bunca kapitalist ülkeler var. Sovyetler Birliği hepsiyle : «BARIŞ İÇİNDE BİRLİKTE YAŞAMA» ğa kuzu kuzu yanaşmışken, şu kendine göre bir «SOSYALİZM» denemek isteyen Çekoslavaklara niçin dayanamasın? Son, bir çeyrek yüzyıldır, Ruslar gibi aynı Slav dilini konuşan bir kaç milyon insanı sosyalizme ısındırmak, **için, zırhlı** silahlardan başka araç bulamamış olmak ne demektir? Ve ilh, ve ilh...

Çek meselesini «Hür Basın»ın sunduğu gibi, sırf ve yalnız ufacık Çek toprağı meselesi olarak ele aldık mıydı en insaflı düşünürün bile yukarıdaki sorulardan kendini alamaması kaçınılmaz olur. Hele Türkiye gibi dünya akımlarının hem en anarforlu döneminde **hem en vurdum duymaz** ortamında yaşayan bir ülke için, yâni dünya ile bütün bağları yüz yıllardan binyıl lardan beri balta ile kesilip koparılmış insanlar için... olayın içyüzünü kavramak hemen hemen imkansızdır.

Ne var ki, sosyalist Doğu'dan yükselmiş «İZAH» lara kulak asmayalım. Çünkü önce onlar bir yanı tutacaklar ve sonra belki de : aşağı tükürsek sakal, yukarı tükürsek bıyık durumunda susacaklardır. Nitekim de öyle oluyor. Resmi iki üç bildiri dışında o yandan çıt gelmiyor. Yalnız işlem, davranış, aksiyon var... Kapitalizmin emperyalist çağını şahlandırmış olan ve general diktasını yaşayan Batıda, nasılsa ağızdan kaçmış gibi görünen tek tük dil sürçmeciklerini göz önüne getirelim. Her saat başı kafamıza boşaltılan kararlar dolusu ajans ve radyo haberleri içinde boğulmıyalım.

«Çekoslavakya Faciası» çevresinde kan gövdeyi götürürken, Fransa'nın **«Colombey - Les - Deux : Eglise Bildirisi»** içinde geçen bir sözcüğü bir daha okuyalım. O bildiriyi yapmış görünen De Gaulle de, hiç yoktan; «Bayram değil seyran değilken» baldızını öpen enişte durumunda kalıyor. Hür basının himmetiyle «dünyayı allak bullak eden» Çek meselesi sanki hiç ortada yokmuş gibi, Fransa kadar muazzam bir emperyalizm ülkesi adına ağır ağır konuşturulan De Gaulle ne diyor? : Hep kabahat «BLOKLAR POLİTİKASI»nda, diyor. O kadar. Fransa'nın da aşağısı sakal, yukarısı bıyık. De Gaulle de açık tükürmiyor. Dişleri arasından «Çekoslavak» sözcüğü yerine «BLOKLAR POLİTİKASI» deyimini kaçırıveriyor.

Anlaşıldı mı? Bloklar : NATO ile VARŞOVA Paktları adını alan, kapitalizm ile sosyalizm arasında karşılıklı nübet tutan silahlı iki cephedir. NATO blokundan Fransa, Çek meselesi konuşulurken «BLOKLAR POLİTİKASI« nı yadırgıyor! Şu Fransa düne dek NATO'ya üs olmuş, bugün NATO'dan nasıl yakasını kurtaracağını kestiremiyen Fransa'dır. Ve Çekoslavak derken, «BLOKLAR POLİTİKASINI ÇEK» diyor.

Diyelim ki Fransa NATO'da çekimserdir. İngiltere' de «İŞÇİ PARTİSİ» iktidarı var. Bu iktidar ölecek, gözü NATO çöplüğünde kalacak olan başlıca NATO çığırtkanı horozlardan biridir. İngiliz horozu Çekoslavak olayları üzerine ne düşünüyor? Tarafsız Fransız basınına sayılı bir «İNGİLİZ DİPLOMATI» şunları söylüyor :

«Sosyalist Sovyet Cumhuriyetleri Birliğine karşı Haçlılar Seferi açmak fikri bir yana bırakıldığı andan itibaren elden gelecek tek tutumdan başkası ortada kalmıyor; kırılıp dökülenleri sınırlamalı, bunun için kamuoyu dayatıyorsa, barış içinde bir arada yaşama yumuşaması (gerginliği gidermeyi) kabul etmeli, ama her ne pahasına olursa olsun, her halde soğuk savaşa dönmekten sakınmalıdır.»

Ne demektir bu? «Kol kırıldı, yen içinde saklayalım» demektir.

Niçin?...

Dünyada kapitalizmi icat etmiş olan İngiltere ve iki emperyalist evren savaşının üstün başpehlivanı olmuş İngiltere ile Fransa «DİPLOMAMİSİ» «Çek faciası» önünde yavaşça niçin böyle fısıldaşıyorlar dersiniz? Bütün dünyanın hür basını Çekoslavak olayından başka hiç bir şey tanımaz ve bu uğurda kızılca kıyametleri ayyuka çıkarırken : yeryüzünün sayılı iki büyük emperyalistine, birbirlerini kedi köpek kadar çekemez hale gelmiş bulunan Fransız ile İngiliz'e ne oluyor ki, böyle aynı noktada birleşebiliyorlar? Mesele «ÇEK» değil «BLOK» tur, yok «SOĞUK SAVAŞ» olmamalı, «ILIK BARIŞ» olmalı diyorlar.

Lütfen unutmıyalım. Yirmi birinci yüz yıla insan türü merdiven dayamış bulunuyor. «DEVLET» kavramı artık «FELAKET» kavramı ile bir olmuştur. İnsanlık, dalında çoktan olgun çürümek üzere bulunan SOSYAL SINIFSIZ BİR TOPLUM çırpıntısı içinde kıvranıyor. Ortada halâ «KÜÇÜK DEVLET» — «BÜYÜK DEVLET» yetmemiş, iki de «SÜPER BÜYÜK DEVLET» türemiş. Felâket olarak unutmıyalım ki, «SÜPER BÜYÜK DEVLET» olmak bile «AZ FELÂKET» değil. Onun için Fransa ve İngiltere gibi «BÜYÜK DEVLETLER» aşağı tükürseler sakal, yukarı tükürseler bıyık durumunda bozuluyorlar. Ya öyle bir dünyada «KÜÇÜK DEVLET» olmak ne demektir? «TRAJEDİ» nin kökü burada yatıyor.

Onun için, insanlığın trajedisini sosyal ölçüde bütün büyüklüğü ile koymadıkça, «Hür Basın»ın her günkü süprüntü seyyar satıcılığını yuta yuta beyin ve mide fesadından kurtulmağı umamayız. Burada artık Çekoslovakya kadar SSCB'nin de mutsuzluğu ile karşı karşıya gelmiş bulunuyoruz. Andre Ulmann 23 Ağustos 1968 günü şöyle yazıyor :

«Şimdi kınama dalgası her şeyi çiğniyerek taşıyor. Yalnız başına bu dalganın bile vahim politika sonuçları olacak. Onun için insan kendi kendisine sormamazlık edemiyor : Sovyetlerle Varşova mektubundaki beş oyun arkadaşı, neden o dalgayı sineye çektiler?»

«SSCB'nin ve oyun arkadaşlarının müdahale ederken geçirdikleri tereddütler, en sonra davranışa geçme kararını verişleri yeterince gösteriyor ki tartışma daha başlamak üzere iken bile, kamuoyunun Çekoslovakya dramı gibi baktığı şeyin sınırlarını aşmıştır.»

Teşhis kabalama budur. Büyük hastalığın (yahut büyük doğum sancılarının) semptomları ister istemez,

(D)ÜNYA MESELESİ Mİ ?

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

«KÜÇÜK DEVLET» olmanın ağrıları ile açığa vuruyor. Bu ağrılar ne ilk, ne son olacağa benzemiyor. Daha dün yaşamış olanlar bir daha hatırlıyabilirler. İKİNCİ EMPERYALİST EVREN SAVAŞI'nın başlangıcında gene Çekoslavakya gibi küçücük bir ülke ile SSCB'nin akıl almaz kertedeu zamış, hem de o zaman epey kan lıca uzamış bir inanılmaz savaşı oldu. Finlandiya Savaşı...

Onun için, insanlığın trajedisini sosyal ölçüde bütün büyüklüğü ile koymadıkça, «Hür Basın»ın her günkü süprüntü seyyar satıcılığını yuta yuta beyin ve mide fesadından kurtulmayı umamayız. Burada artık Çekoslavakya kadar SSCB'nin de mutsuzluğu ile karşı karşıya gelmiş bulunuyoruz. Andre Ulmann 23 Ağustos 1968 günü şöyle yazıyor:

«Şimdi kınama dalgası her şeyi çiğniyerek taşıyor. Yalnız başına bu dalganın bile vahim politika sonuçları olacak. Onun için insan kendi kendisine sormamazlık edemiyor: Sovyetlerle Varşova mektubundaki baş oyun arkadaşı, neden o dalgayı sineye çektiler?»

«SSCB'nin ve oyun arkadaşlarının müdahale ederken geçirdikleri tereddütler, en sonra davranışa geçme kararını verişleri yeterince gösteriyor ki tartışma daha başlamak üzere iken bile, kamuoyunun Çekoslovakya dramı gibi baktığı şeyin sınırlarını aşmıştır.»

Teşhis kabalama budur. Büyük hastalığın (yahut büyük doğum sancılarının) semptomları ister istemez, «KÜÇÜK DEVLET» olmanın ağrıları ile açığa vuruyor. Bu ağrılar ne ilk, ne son olacağa benzemiyor. Daha dün yaşamış olanlar bir daha hatırlayabilirler. İKİNCİ EMPERYALİST EVREN SAVAŞI'nın başlangıcında gene Çekoslavakya gibi küçücük bir ülke ile SSCB'nin akıl almaz kertede uzamış, hem de o zaman epey kanlıca uzamış bir inanılmaz savaşı oldu: Finlandiya Savaşı...

Bir devlet ayakları altında dolanan afacan çocuğun güreşini andırıyordu Sovyet - Fin. savaşı. Bu savaş dünya kamuoyunu öylesine dehşetle oyaladıydı ki rahmetli Amerikan Cumhurbaşkanı Roosevelt bile, bir ara dayanamayıp: **«Sovyet bombaları yalnız F çocukları ve kadınlarını öldürüyor, yazık oluyor»** diye bildiride bulunmuştu. Stalin de **«Mister Roosevelt o kadar uzakta olduğu için Sovyet bombalarının yalnız çocukları ve kadınları öldürüp öldürmediğini göremiyor»** karşılığını vermişti. O savaşın sonunda herkes bir şeyi öğrenmişti: Finlandiya'ya yabancı askerin çıkması demek, Sovyetlerle savaş demek olur!

Çok geçmedi Nazi orduları Finlandiya'ya çıktılar. Çok geçmedi Nazi orduları Fin orduları ile birlik olup Sovyetleri en nazik yerlerinden, Kızılorduyu arkadan hançerlemek için Finlandiya yolu ile Leningrad'a taarruza geçtiler... Kabahat kimindi? Sovyetlerin mi, Finlandiyanın mı? Yoksa, Alman Nazilerinin mi? Herkes kendi açısından bir gerekçe taşıyordu. Kabahat: can çekişen kapitalizmindi.

Aynı İkinci Emperyalist Evren Savaşında bir başka «KÜÇÜK DEVLET» daha okka altına gitmekle trajedi yaşadı. Bir gece yarısı bu sefer azgın Naziler değil, «BÜYÜK DEMOKRASİLER» baskın yaptılar. İngiltere ile Sovyetler Birliği küçük, geri ve cılız «İRAN DEVLETİ» nin topraklarını ansızın —tıpkı Çekoslavakya'da olduğu gibi hiç direnç görmeksizin— işgal ediverdilerdi. Olayların akışı ile sonuç görüldü. İngiltere ile Sovyetler İran yolunu kesmemiş olsalardı, Nazi orduları Boğazların ve Ege denizinin kıyılarına indikleri zaman Türkiye üzerinden Yakın Doğu'ya atlamanın (askercil, politik, ssoyal) her türlü yollarını planlamışlardı... Kabahat kimindi? İngilizlerin mi? Acem Şahının mı? Yoksa Sovyetler'in mi? Herkes kendi açısından bir gerekçeye dayanıyordu. Kabahat halâ debelenen kapitalizmindi.

Onun için, gerek Fransa'nın, gerek İngiltere'nin, Çekoslavak olayını serinkanlılıkla düşününce «BLOKLAR POLİTİKASI» na bağlamaları, heyecana kapılıp saçını başını yolmanın asıl derde deva olamıyacağını gösteriyor. Mesele dünyanın horoz ötmez, gün batmaz bir dağ tepeciğinde geçmiş facia sınırları ka lar ufaltılamıyor. Niçin? Bunun her günkü bir kaç örneğini gelecek yazı ile vermeye çalışalım.

DÜNYANIN SİLAH SESİ

A: Güçler Dengesinde 3 Silah Sesi

Dünya meselesi olarak Çekoslovakya problemninin, duyarlık ve heyecan ötesindeki anlamı ne olabilir?

Soru böyle konulunca herşey göz kamaşmasından kurtuluş kertesine bağlı kalıyor. Yargı için tek ağır basacak eleman, artık şu veya bu formül, slogan, düşünce, davranış olmaktan çıkıyor. En kritik anda, zinciri sürükleyen HALKA aranıyor.

Ve yalın keskinlikte çırılçıplak GÜÇLER DENGESİ ortaya çıkıyor. Bütün öteki hikayeler, şiirler, müzikler, hatta prensipler ve sistemler, güçler dengesi önünde birer boş sadâdırlar. Şu kubbede ya kalırlar, ya kalmazlar. Kaldıkları zaman bile dinlenilir, Dünyanın sesi, KUVVETİN sesidir. Her sesin gücü, GÜCÜN sesinden gelir. Yeryüzü ezeli savaş meydanıdır. Orada ilk ve son duruşmada yalnız (maddi veya manevi) GÜÇLERİNE göre silahlar konuşurlar.

Çekoslavakya olayı birbirinden çıkmış 3 yüce dayanır silah sesini patlatmış bulunuyor:

1 — Dünya'nın Silah sesi,
2 — Almanya'nın Silah sesi,
3 — Çekoslovakya'nın Silah sesi,

Bu sesleri bilmiyen yok. Gene de, hep birlikte şöylece üç sese toptan kulak kabartmamız yararsız olmayacaktır.

B. Tavşanın kulağı.

Sovyet Blokunun bütün söyledikleri bir yana. Ok gibi yerine varan tek hareketi şu oldu: Ordular Çekoslovakya'ya girer girmez, ülkenin Batı sınırları boyuna süzülüp yığıldılar. Gelen asker Çekoslovakya'nın bütün şehirlerinden dışarıya, çıktı. Çekoslovakya'nın bütün idarecileriyle anlaşıldı. Yalnız, Alman sınırındaki koygunlaştırıldı. Söz konusu Çek Sosyalizmi miydi? Hayır, belli ki, müdahalenin baş amacı o yığınılan sınırlardır.

Bir Aşırı - Ulu Devlet durup dururken, Dünya Kamuoyunun, hatta bayrak bildiği Sosyalizmin üstünden, alelacele ordularını bir sınıra dayaması gelişi güzel alınmış karara dayanamaz. Öyle olabileceğini öngörenler bile, askerlerin Alman sınırına dayandığını görür görmez problemin Çekoslovakya sınırından dışarıya atlamış bulunduğunu kabullenmek zorunda kalır.

Çekoslovakya ile Batı (Kapitalist) Alman sınırları 356 kilometreyi çok aşıyor. Bir 570 kilometre de Avusturya sınırı vardır... Bu «ALMAN IRKININ» sınırı ötesinde neler oluyor? Sinik tavşanın kulağı bura la gizleniyor. O Tavşan orada yeni yatmıyor. Çekoslovakya ile Avusturya sınırında Alman Tavşanının neler kazdığı unutulamayacak dünün dumanı üstünde anısını çağırışıyor.

C. İkinci Emperyalist Savaşı püf noktası.

29 yıl önce Alman Faşizmi Dünyaya saldırmak için atlama tahtası aradı. Önce, Avustralya'yı yuttu. «Anşlus» hakkı tanınır tanınmaz, Çekoslovakya Nazilerin ağzına sokulmuş bir lokmaya döndü. Alman Emperyalizmi Çek lokmasını yutmadıkça ne sağa ne sola saldıramazdı. Çünkü, Çekoslovakya, belinin ortasına iner, Almanya'yı bugünkü gibi ikiye bölerdi. Çekoslovakya Orta Avrupa stratejisinde öylesine nazik ve kestirmece kaledir.

Ona rağmen, Batılı Emperyalistler (sahnede: İngiliz, Fransız; kuliste: Amerika), Çekoslovakya'yı yutan Hitler'e, Münih anlaşması ile «Afiyet olsun» dediler. Sovyetlerin Nazi saldırısına karşı birleşme teklifini, Çemberlayn'ın şemşiyesi kadar olsun ele almak tenezzülünde bulunmadılar. Batı Emperyalizmi Çekoslovakya'yı Alman faşizmine helâl etmeselerdi ne olurdu?

Şu iki olay, 55 milyon insanın canını İkinci Emperyalist Evren Savaşından yüzde yüz kurtarırdı:

1 — 1939 yılı, Çekoslovakya'nın ordu gücü, bütün Alman ordularından üstündü. Ne İngiliz'e ne Fransız'a, ne Amerikalı'ya, ne Sovyetler'e hacet yoktu. Tek başına Çek ordusu, Almanya'nın altından girip üstünden çıkmaya yeterliydi. Nazilik ölürdü. Dünya demokratik yoldan, savaşsız gelişirdi.

2 — Çekoslovakya'ya da hacet yoktu. Çek ordusunun üstünlüğünü herkesten iyi bilen Alman Genel Kurmay Başkanı, serseri Nazi çılgınlığına Almanlığı kurban etmemek için, Hitler kuduz köpeğini, fare kapanına kıstırmış, tevkif etmek için parmağını kaldırmak üzere idi. (Gisevius'un **«Bis am bitterim End»** sini kaçdefa okusak azdır.)

Bütün bu olayları domuz gibi bilen Batı Emperyalistleri, Münich'te histerik genelev orospuları gibi afokonlar geçirerek Hitler'in altına yattılar. Bütün dünya Emperyalist ajanlarıyla sıkı fıkı çalışan Gisevius, Hitler'in tevkifi için son emri almak üzere gittiği geceyi anlatır. Ansızın: «Achtung! Achtung!» diye müziğini kesen radyo: Hitler'in Münich zaferini müjdeler. Ve Alman Genel Kurmay Başkanının son işareti yapacak iki eli, çaresizlikle iki yanına düşer.

Bütün Emperyalist gizli servislerinin dosyalarında yatan fakat milletlerin okudukları zaman ile anlayamadıkları hakikat ne idi?

1 — Çekoslovakya meselesi, **Emperyalist Evren Savaşının** birinci problemidir.

2 — Çekoslovakya'yı Naziliğe yutturan şey, Çek ordusunun güçsüzlüğü değil, tersine güçlü oluşu, Emperyalist oyununu bozacak kertede güçlü oluşudur.

Emperyalsit oyunu ne idi? Açıkça şu idi: Finans-kapital denilen Şirketler Saltanatı için, artık yeryüzünde şu veya bu Vatan, yahut Millet yoktu. Milletleri kafese koymak için Vatan çemberleri içinde Ali Cengiz oyunu oynıyan, her ülkeye dal budak sarmış biricik TEKELCİ SERMAYE OLİGARŞİSİ vardı. Bu Oligarşinin çıkarı Vatan Millet sınırlarını fakir fukaraya dokunulmaz en yüce kutsallık gibi yemek ve yedirmekti.

Bu oyunu «Diyalektik» oynuyorlardı: kimi Demokrat, kimi Faşist geçinecekti. Viyana şantiyesinde işçiler yaka paça aşağı attıkları için işçi düşmanı kesilen, serseri aylıklı asker Hitler onbaşıdan daha ahmağını ve daha namussuzunu bulamadığı için, Alman milletinin başına getirenler «Batı Demokrasileri» oldu. Bir İkinci Evren Savaşına ihtiyaçları olduğu için, Nazi hayvanlarını uçuruma ittiler.

Her zaman Savaş: hazırıyeyici üst sınıfların, Toplum içindeki Sosyal Sınıflar Savaşını dış savaşla oyalamak oyunudur. Ama hiç bir zaman Sınıflar Savaşı 20. yüzyılda olduğu kadar Milletler Savaşı kılığına itçe sokulamadı. İnsanoğlu, göz göre göre kendisini daha iyi soysunlar ve ezsinler diye salhaneye atamazdı. Hele İşçi Sınıfı Tarihe gireli sınıf savaşı yüzük taşı gibi ortada kalmıştı. Hele Sovyetlerde İŞÇİ SINIFI iktidarı kurulunca, ona karşı Alman öküzlerini ürkütecek Nazi çoban köpeklerinden uygunu bulunamazdı.

Ancak aç bırakılmış Faşist köpekler sıkıştırılacaktı ki, Sovyet fırınona 5 milyon işsizle birden saldırtılabilsin. İkinci Emperyalist Evren Savaşının içyüzü bu idi. Bilmiyen kaldı mı? Ama «Hür Basın» sayesinde, üçüncü Emperyalist Evren Savaşı mayalandırılırken, insanların dikkatleri ayrıntılarla boğularak, Sınıflar Savaşı: bir Milletler Savaşı kılığına elbet sokulmak istenecektir. Onun için 29 yıl önceki oyunu gözden kaçırmamalıyız.

D. «Blitzkrieg» (Yıldırım savaş) deneyi.

Nasıl unutulabilir? Daha İkinci Emperyalist Evren Savaşı başlarken gören göze kılavuz istenmedi. Mesele ve Savaş: sözde ALMANLIK ile ANGLOSAKSONLUK yahut FAŞİSTLİK ile «DEMOKRATLIK» arasında olmaktan çıktı. **Kapitalizm** ile **Sosyalizm** arasında kozların paylaşılması yönüne çevrildi.

Alman Genelkurmayını şaşırtan buydu. Vatan - Millet formülü - Tabusundan başka kavram tanımamak üzere otamatlaştırılmış Asker kafası bir türlü anlayamıyordu. Nasıl olur da, demir gibi kuvvetli Çekoslovak ordusu Alamanı tepelemeye bol bol yetecekken, ondan başka bütün müttefikleri: Fransız, İngiliz, Leh ve hepsinin «Ruh'u habisi» Amerikan Devletleri takım taklavat Hitler gibi elleriyle yetiştirdikleri külhanbeyin önünde dört kat secdeye kapaklanırlardı?.. Zorbalığını bâtıl itikatlaştırmış Cermen derebeği Prusyalı yunker ağa, elini yanağına vurarak bunda bir Şeytan işi var sanmıştı. **Hitler'e İblis yardım ediyor**du, hiç ötesi yok. Bu adamla uğraşılmaz!

Sovyetler Şeytana inanmıyorlardı. İblisi tanıyorlardı. Hitler saıhoşunun kendi üzerlerine yıkılmak istendiğini açıkça gördüler. Stalin, asılacak Ribbentropla saldırmazlık paktı imzaladı. Kıyameti en çok koparanlar: Hitler Çekoslovakya'yı yutarken işbirliği teklif eden Sovyetlere dirsek çevirmiş tatlı su demokratı Batı Emperyalistleri oldu. Oysa, Arabın dediği gibi: «Ceza, amelin cinsindendi». Batı Emperyalistleri, Avrupa Emperyalist kenefine jandarma yazdıkları Naziliği bomba edip Sovyetler üstüne atmışlardı. Sovyetlerin yaptığı tıpkı Çanakkale Savaşında, İngiliz Coni'nin (tatlı canını düşünerek) fitili tükenmeden el bombasını Türk istihkâmına atınca, bizim Mehmetçiğin aynı bombayı, patlamasını beklemeksizin yakalayıp İngiliz istihkâmına fırlatışını andırıyordu. Darılmaca yoktu.

Beride, Alman faşizmi, tek başına Çekoslovakya ordusunu bile yenemiyeceğini herkesten iyi bildiği için Kızılordu ile savaşı göze alamamış ve ilk fırsatta hesaplaşmak üzere, Uon Schlieffen stratejisi ile, tek cephede hazırlığını bitirinceye dek, saldırmazlık paktını Sovyetlerle imzalamıştı. Emperyalist Evren Savaşının Faşizm ile Sosyalizm arasında geçeceğini anlamamak için insanın pek «şair» veya «muharrir» yahut kurnaz «diplomat» olması gerekirdi.

Naziler Batı Demokrasileri sayesinde Çekoslovak ordusu, Avusturya ordusu, Macaristan ve 'lh. ordu-

(Devamı Arka Sayfada)

Kimin Ağırır O Bağırır

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

9'uncu sayımızdanberi, Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın 12 Mart Muhtırası sonrasındaki kaleme aldığı başyazıları yayınlıyoruz. Amacımız, özellikle «Ordu Kılıcını Attı» başyazısı üzerine yapılan demagojileri teşhir etmek ve arkadaşların Usta'nın kendi kaleminden 12 Mart'ı değerlendirişini, yorumlayışını okumalarını sağlamaktı. Bu sayıda yayınladığımız 12 Mart sonrası yayınlanmış 3 başyazıyla bu görevi tamamlamış oluyoruz.

Sokakta gidiyordum. Radyolar ağzına dek Meclis'e açılmış. Sokaktaki adam merakla sokulup sordu :

1 — PARLAMENTO'DA YANGIN VAR!

«— Niye o kadar bağırıyorlar?»

Bizim «gözü» timsah gözyaşlı, bağrı altın, elmasla taşlı palavramentocuları sokaktaki insan anlıyamıyor.

«— Kaç saat konuşacaklar? Gırtlakları parçalandı. Neooluyor ?

«— Hiç. 3 maddelik, 6 satırlık bir «MUHTIRA»ya karşılık verecekler.

«— Deli ederler adamı. Çıldırdılar mı ?

«— Hayır, onlar değil, bizim silâhlı kuvvetler adamı deli ederler. 6 satır yazdılar. 30 gündür susuyorlar. «SİYASİ PARTİ AKILLILARI» çıldırmasınlar da netsinler?..

«— Böylesine de ciyak ciyak! Hep aynı şeyler. Kim dinliyecek bunları ?

«— Vardır kendileri gibi kürsü kapakları.

«— Ya ordu ?

«— Ordu kös dinlemiş. Bu sivrisineklerin Demokratik Palavramantarizm sazından anlamaz.»

Ve insan, kendikendine düşünüyor.

2 — DEMOKRASİYE Mİ - SÜNGÜYE Mİ HASRETLER ?

Türkiye'de politika sahnesi hiç bu denli açık seçik Ortaoyunu'na dönmemişti. Kürsüye fırlayan Politikacı, aczin, ruh yoksulluğunun, yürek selâniklinin yeryüzünde görülmedik gülünçlüğünü veriyor. İşin tuhafı da düne dek bir işaretle öğrenci yurtlarını geceyarısı bastıran, kız öğrencilerin yerlerine kanlı Komando ve Toplum Polisi copları sokturan o **«dehşet saçıcı»** iktidar adamlarının, şimdi **«Demokrasi»**den kırılmaları. Her solukta : **«Böyle Hükümet olmaz»** diyen **«Muhalefet Liderleri»** daha az ikiyüzlü olmuyorlar. Süleyman Beyi düşürmek, birinci dilekleriydi. Yapamadılar. Hepsi birden kucak açıyorlar :

«— Aman Süleyman Bey! Sen gittin, Demokrasi bittii..

Hani ya, bu Politika oyuncakları **«Sandıktan çıkmış»**lardı? Hani ya, **«Milletin iradesi»** demek onlar demekti? Nerde **«Millet»?** Nerede **«iradesi»**? Kimsenin kılı kıpırdamıyor. Demek onlar, **«Milletin iradesi»**ne değil, Ordunun Süngü gücüne dayanıyorlarmış. Ordu Süngüyü halka karşı çevireceğine, Politika düzenbazlarına doğru çevirince, onları bir şey kurtaramıyor.

3 — HALKIN ALDATILIŞI VE SÖMÜRÜLÜŞÜ

500 Finans-Kapital adlı **«Çağdaş»** Parababaları ile **2000 Tefeci-Bezirgan** Hacıağa, Eşraf, Ayân adlı **Antika** Parababası için başka türlüsü de olamazdı. Onların **«Demokrasi»** dedikleri şey, Halkı aldatmak palyaçoluğu idi. Halkın bir şeyden haberi yok. Diyelim ki, Seçimden seçime kuru kalabalıkları davul zurnayla ürkütüp, sandık başına topladınız. **«Âdet budur»** diye, birbirinden hergelede karabeygirler kadar ayırtsız sözde çeşitli **«Siyasi Parti»**lerden berikisine, yahut ötekisine «Oy»larını da attırdınız. Sonra, (aranızda) göz kırpışarak anlaştınız :

«— Gelin oturalı, PARLEMANTARİZM denilen şu süslü kalede. Birbirimizle cilveleşerek. 4 yıl, halkın etini cımbızla kopara kopara yiyelim. Çok sıkışırsak, Meclis ortasına bir de paha Câmi kuralım. Arasıra, abdestli, cenabet oraya girip çıkar, «YÜCE MECLİS» minarelerinden de kibarca ezan okuduk mu : bu Millet müslümandır, bizim de müslüman olduğumuzu anlattık mı, ses çıkarmaz. Ali Cengiz oyunumuza devam eder gideriz.»

4 — MİLYONLA KAPIKULU SOYSUZLAŞTIRILABİLİR Mİ ?

Ne denli aktör olsanız, yaptığınız, yaptırdığınız vurguna can dayanır mı? Sizin halkı sömürmenize gözü bağlıca (siyaset yasak edilerek) yardım etmeleri için 1 milyon Asker-Sivil memur besliyorsunuz. Onlarında ceplerine girecek paranın her 100 kuruştan **66,66** kuruşunu **«Devalüasyon»** lâkırdıcılığı ile örtbas ettiğiniz Modern Kalpazanlık biçiminde aşıracaksınız. Dönüp Asker-Sivil memurlara, hiç utanmadan, **«Personel Kanunu»** yem borusu çala çala yüzde 20-30 maaş-ücret zammı yapmış görüneceksiniz. Yani, kapıkulunun cebinden iki lira çalıp, **1 lirasını bahşiş gibi kendisine geri verek enâyi sevindireceksiniz.**

En karanlık Osanlı Şâiri bile :

«Sen herkesi kör, âlemi sersem mi sanursun?» demişti. Halkı, **Yoksulluk-İşsizlik-Papalılık** batağına gömüp Antika çağ afsun tafsun karanlığı ile kandırdın, diyelim. Kendi Kapıkullarına da mı : **«Lö...Lö...Lö...»**. Hadi **«Sivil memurlar»** «sefil» : çünkü örgütsüz ve kafadan, tüfekten silâhsız. Kıpırdayamazlar. Korkarlar. Neden? Onlar da bilezler. En azından maaş elden gider. **«Virân olası hânede evlâd'ü iyâl var»** gibilerine gelir. Ya meyhanede sızarlar, ya devâirdehlizlerinde : **«Rüşvet-İrtikâp-Suiistimal»** vb. soysuzlaşmalarla, ücret-maaşların ateş pahalılığı ile her gün erimesine karşı debelenip, çürümeyi göze alırlar, hatırınız için. 2500 Parababası, 35 Milyon Yurddaşı ezip suyunu çıkarsın diye.

5 — ASKER-SİVİL FARKI

Ordu böyle mi? Hepsi köyden kentten gelmiş **Halk çocukları.** Ne denli Amerika'ya gönderilenleri, Nato'da şurada, burada yolluklananları olursa olsun, çoğunluğu Türkiye halkı ile yanyana, cancana, içiçe, gözgöze yaşıyor.

(Devamı Sayfa 15 de)

(Baştarafı Sayfa 8 de)

sunu yedeğine alıp birkaç kat güçlendi. Yetmedi. Askeri eğitmek, Yıldırım Savaşı için tecrübe tahtası bulmak, sarsılan moralleri bir parlak zaferle kuvvetlendirmek için Polonyayı da yedeğine almak zorunda kaldı. Batı Emperyalizminin «garanti verdiği» Polonya'nın bir milyonluk süvari ordusu, Savaş Tanrısı çalımlı eşsiz şövalye Ridz Swigli'nin sürgünde beslenmesine yarayacak Polonya hazinelerini kaçırmaktan başka işe yaratılmadı. Polonyalı kahramanlar da, ağababaları Batı Emperyalistleri gibi, Nazilere karşı Sovyetlerle işbirliği yapmaktansa, şânla, şerefle Hitler'e teslim olmayı öngördüler.

Bu sonuncu ravundla birlikte Batılı Emperyalistler muratlarına erdiklerini umdular. Alman Faşizmi Polonyayı it dalamış keçiye çevirirken, Sovyet orduları Varşova önlerine dayanmış, Alman faşizmine : O kadar uzun boylu değil, dur! demişlerdi. Faşizmle Sosyalizm burun buruna gelmişti. Batı Emperyalizminin «Demokrat Hür» basını, Almanlardan çok Sovyetleri kınadı. Olur muydu hiç fukara Polonyayı arkadan vurmak? Oysa Polonyanın zengin sınıfları yıllardan beri Naziliği kırmızı balmumu ile çağırmaktan kırılmışlardı. Batı Emperyalizmi «lisan'ı hâli ile» Hitlere : ne duruyorsun, saldır Sovyetlere, diyordu.

E. «Drôle de guerre!»

Hitler saldıramıyordu. Napolyon bütün Avrupayı yedeğine aldığı halde Rusya'da yenilmişti. Şimdi ise Batılı Demokrat Emperyalistler, Almanla Sovyeti kızıştırmak için, tırnaklarına tükürünce Hitlere Savaş ilan etmemişler miydi? Stalin Batı Emperyalistlerine «Kestaneyi ateşten çıkartamam» demişti. Hitler çıkaracaktı ama, kestaneyi Alman Emperyalizminden başkasına yedirtmemekle görevliydi. O zaman Emperyalizmin birisi Demokrat, ötekisi Faşist iki cambazı bir savaş ipinde oynamaya giriştiler... Hem, ne «Savaştı» o?

Ona, işi hep sarakaya alan Fransız Emperyalizmi «Drôle de guerre» adını vermişti : «Savaş acâibi!» Sahiden de Emperyalistler bir Komedi oynadıklarını sanıyorlardı. Sözde birbirlerine Savaş ilan etmişlerdi. Tam bir yıl neredeyse tüfek patlatmaksızın, Alman askerleriyle Fransız - İngiliz askerleri, meşhur Majino hattı üzerinde karşılıklı yârenlik edip çamaşır kuruttular.

Demokratik Emperyalistler, Nazilik Polonya lokmasını hazmeder etmez, kendilerini bırakıp Sovyetlere saldırmasını bekliyorlardı. Naziler ise, Savaşın en dolaysız KUVVET problemi olduğunu herkes kadar biliyorlardı. Güney-Doğuda : Varşova, Prag, Viyana, Budapeşte, Brüksel, Sofya ve ilh, Kuzeyde Danimarka, Norveç ve ilh'in yedeğe alınca, Europa festung (Avrupa Kalesi) dedikleri yerde bir Paris'in işini tamamlıyacaklardı. Hitler tecrübesiyle biliyordu. Danzig Gauleiter'ine dediği gibi : «Kapitalistler mi? Parayla satın alınamıyacak kapitalist, kapitalist değildir.» Fransız kapitalizmi toptan satın alınmak için çanak açmış beklerken, deli miydi o kadar Alman faşizmi kendisini hazırlıksız Bolşeviğin dişine taktırsın?

Alman Finans-kapitali alttan Demokrasi Finans-kapitali ile, Alman Genelkurmayı üstten Fransız - İngiliz - Amerikan Genelkurmayının Faşist subaylarıyla anlaştılar. Nazi ordusu, bisiklet yarışı yaparca, dokunulmamış köprülerden ve açık bırakılmış ezeli Cermen geçitlerinden atladı. Bir solukta Paris'e gelip, en ünlü Fransız kahramanı Mareşalı Petain'le «ASKER ASKERE» : «AVRUPA KALESİNİ» komünizmden nasıl kurtaracaklarını planlaştırdılar. Ve hemen Hitler'in veliaht tayin ettiği Hess, bir uçakla Büyük Bretanya adasına uçuruldu. Sovyetler Birliğine açılacak Haçlılar Seferinde İngilterenin deb ir Gauleiter'lik olarak «Eurapaffestung»a katılması isteniyordu. Ava giden Anglasakson Emperyalizmi, şimdi yetiştirdiği Hitler'e, itlere mi av olacaktı? Sosyalizme karşı Haçlılar seferine Alaman «Avrupa kalesi» ile gidebilirdi. İngiliz Emperyalizmi, Alman Emperyalizminin emrine girmek için bu günleri tertiplememişti!

En sonunda Anglasaksons Emperyalizminin planı kendiliğindenmişçe tuttu. Alman Faşizmi Eski Dünyaya lider oldu : Uzak Doğu'nun Tokyo'sunda, Çin, Hint Malezya, Endonezya yollarıyla ASYA'yı; Adisabeba'dan Libya yoluyla Tunus, Cezayir Fasa dek AFRİKAYI; Lizbon ve Madritten Osloya dek, Helsinkiden İstanbul'a dek AVRUPA'yı Berlin mihveri çevresinde teşkillatlandırdı. Zafer arabasına bağladığı bütün Eski Dünyanın Savaş potansiyeli ile Sovyetler Birliği kestanesini ateşten çıkarabileceğine güvendi. Buna Çörçil'i bile inandırdı.

Böylece, Dünyanın Emperyalist silah sesi, bir anda Alman Emperyalizminin **Komünizme karşı patlatılmış silah sesine** dönmüş oldu. 30 yıl önceki Alman silah **sesiyle, 30 yıl sonraki Alman silah** sesinin **nasıl kopuntusuz süre geldiğini hatırlamazsak, şimdiki Çekoslovakya silah sesini iyice seçemeyiz. SOSYALİZM ile KAPİTALİZM** arasındaki **ANA ZITLIĞI**, saf insanlara lâtilokum diye yutturmak ve unutturmak için akıllı (DEMOKRAT) Emperyalizm'in eski huyudur : Emperyalistler arası zıtlığı maske gibi kullanır. En geçerli olanı ALMAN MASKESİ'dir. O fazla sırıtırsa : bir küçük milleti kanlı karnavala sokmayı pek becerir. Fin maskesi, Leh maskesi, Macar maskesi olmazsa, ÇEKOSLOVAK MASKESİ kullanılır.

Önce Alman Silahının Maskesini, Sonra Çekoslovak Silahının Maskesini kaldırmaya çalışalım.

(Devam Edecek)

«Büyük Hesaplar» «Küçük Hesaplar»

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

Türkçenin: «Köpeksiz köyde, değneksiz gezmek» diye bir atasözü vardır. Parababalarının, hele 1950 den beri iki ritmik saat düzenli 10'ar yıldır süren DP ve AP iktidarları öyle vurgun yaptılar.

27 Mayıs, Ordu Vurucu Gücü ile bir **politika** değişikliği getirdi. Ondan önce, **Parababalarımız**, Firavunlar çağından beri alıştıkları rahatlıkla **«Düşünceye kelepçeye vurulur»** prensiplerini **«Hür Basın»** sütunlarında açık saçık sergilemekte sakınca değil mutluluk duyarlar. **27 Mayıs:** çok utangaç ergenlik çağı diliyle, **«Komünizme taşmayı önleyecek son bent»** diye nitelendirdikleri **«Sosyalizm»** düşüncesine açıkça **«müseade»** hele **«teşvik»** etmeseler bile göz yumdular.

Ancak, kısa günde, **insana** inilmezse, ne kanunun ve nede Anayasanın ülkeye hiç bir şey getiremiyeceğini bütün acılığı ile tattılar. **Halk** çocukları idiller çoğunlukla. Parababaları **onların Halkın** içine **girmemeleri**, Halkla kaynaşmamaları için onları herşey yapmaya hazırdılar. **Meclisler üstü** yaptılar. Orada mumyalaştırmaya çalıştılar. Halk çocukları canlıydılar. Onları **insanüstü yapabilseler**, hepsinin ayrı anıtkabirleriyle ülkeyi doldurabilirlerdi. **Öldüremediler.**

12 Mart, Ordu Vurucu Gücü hangi **Politika** değişikliği getirdi? Önce 27 Mayıs'ın gölgesine: **Anayasa'ya sığındı. 27 Mayıs'ta, eski** anayasayı Ordu hizmet kanunu maddesiyle savunmak için atılım yaptığını söyledi. Sonra eski Anayasayı kaldırdıydı. 12 Mart'ın varolan Anayasayı kaldırma niyeti açıklanmadı. Yalnız Parlementarizme mehil verdi. **Parlamantarizm** ise oybirliği ve işbirliği ile Anayasa'yı kaldıracak darbeyi «Allah, Allah..» diyerek bekliyor.

27 Mayıs «komünizme taşmayı önleyecek son bent» olmayı öne sürmüştü .12 Mart, daha ertesi gün, : **«Sosyalizme taşmayı önliyecek son bent» olmayı önerdi.** Hiç **değilse ilk uygulamayı o yönde başardı. Şimdi**, 12 Mart kotarışını «Kol kırıldı, yen içinde» örterek: **«Subayları»** yahut **«subapları** (ikisi de aynı şey) **değiştirmek** yoluna yöneldi. Finans-Kapital böyle **«subay»** yahut **«Subap»** istemiyor. **Allahın** işine nasıl karışılmazsa, **Parlemanto'nun** işine de öyle karışılmamalıdır, kanısında. Parlamento öyle insanüstü bir varlıktır ki, ona el kaldıran, önünde hemen secdeye kapanıp çarpılmalıdır.

Öyleyse, ne idüğü belirsiz **«Reformlar»** görünüşü altında, sakro-sent **Parlamento** niçin baskı altına alındı? Gerçekten **«Anayasanın emrettiği Reformlar»** özleniyorsa, Hükümet Programında niçin **«genel lâf»**lardan başka hiç bir şey yok? İş yapacak bir kabine kadar çok soyut lâfetmez. Bütün söylenenler, Hükümet Programı da, **Başbakanın** gazetelerde iki gün süren sütunlar ve **şayfalar** dolusu açıklamalar da, yapılmak istenenleri paravanlama havası taşıyor.

En sonra, **«Vehpi'nin Kerrâkesi»** kaldırılınca, altında güçlükle saklanan **Finans-Kapital**'in gerçek yüzü çıktı. «Kerrâke» Vehpi'nin di ve Vehpi «Vehpi Koç» tu. «Koç Holding Otomativ Grubu» Tarabya Otelinde bir **«Bayller Toplantısı»** yaptı. Orada: **«Özel teşebbüs kesiminin tanınmış iş adamlarından Vehpi Koç»** Muhtıra'yı örten kerrâkenin (ince maksi'nin) ucunu kaldırdı. B. Vehpi'ye göre:

«Toplumun içine düştüğü bunalıma Parlamento çare bulamayınca Ordu Muhtırası» verilmiştir.

«Bunalım» nedir? B. Vehpi: **«İşçi-Gençlik hareketlerine sağ-sol çatışmalarına»** boş veriyor. Onu asıl üzen şey Demirel'ci **«Ekonomik kararlardaki isabetsizlikler»** dir. B. Vehpi, asıl **«Hür teşebbüs nizamının yıkılacağından korktuğunu söylemiştir.»** (Gaz 1.4.1977)

Koçların savundukları **«Hür Teşebbüs»** kimdir? Elbet Tekelçi Parababalarının ezdikleri gerçekten **serbest rekabetçi** orta ve ufak «Vahşi **sermaye»** değildir. Koç'un söylediği gibi:

«Türk toplumuna, mümkün olduğu nisbette ucuz fiat ve yüksek kalitede mal ve hizmet sunmayı görev saymak»

Halkın gözüne kül serpen bir «lâf ola beri gel»dir. Çünkü, Türkiye'nin 73 bölgesinde 73 bayilik kuran **ANADOL** otomobilleri, ilk satışta 20 bin liraya çıkarılmıştır. Şimdi 60 bin lirayı geçti; bir kaç yıl içinde 3 kat pahalılık. Finans Holdingleri için 20 yahut 60 bin lira **«küçük hesap»** tır. Parababalığı:

«Herkesin KÜÇÜK HESAPLARI bırakarak» asker usulü Uygun Adımla **«yürümesi»**ni bildiriyor.

Değer miydi? **«Parlamentarizm»**i o denli **«emir eri»** durumuna bırakmıya? Finans-Kapital Amerikan efendileriyle kaynaştığı gündenberi, bu çeşit çeşit tehlikeli parendeler atmayı denedi. **Türk-İş**'ten sonra **Türkiye İşçi Partisi**, ondan sonra sıra sıra Keskin ve Cici **«Sosyalizm»**e tezgâhlayışları, en umulmaz alanlarda ona inanılmaz yararlar ve manevra elverişlikleri sağladı.

Mekanizmasının kilit noktaları Tekelinde bulunan **Parlamentarizm** ve **Ordu** alanında mı manevralardan çekinecek? Hele şimdiki denli **«BÜYÜK HESAPLAR»** söz konusu ise, Kapitalin göze almıyacağı risk olamaz. Türkiye Parababalarının Uluslararası Finans-Kapitalle yaptığı **«Büyük Hesap»** kumarına oynadığını açıklıyor:

1 — **Yerli Finans-Kapital**'in kıyasıya **vurgunu «Devlete»** kaptırmamak

2 — **Yerli Finans-Kapital'in** torbasında Türkiye **Devletini keklik** etmek.

1 — **DEVLETÇİLİĞİMİZE HADDİNİ BİLDİRMEK:** üzerine Finans-Kapital şöyle diyor:

«Bu gün tatbik edilen sistemle, ŞİRKET'lerden alınan vergiler yüzde 71'e çıkabilmektedir. ŞİRKETLERİN en büyük ortağı DEVLET'tir. Kazancın 3'te 2'sinden fazlası Devlete, 3'te 1'i SERMAYE'ye kalmaktadır.»

«Vehpinin Kerrâkesi» bundan daha açık saçık giyilemez.

II — **DEVLETİ ORTAK PAZAR TORBASINA ATMAK:** «Büyük hesap»ını da şöyle yapmıştır:

«Ortak pazar karşısında sanayiimizin ayakta durabilmesi için, hızlı çalışmalar yapılmasını ve ayakta durabilecek SANAYİİN TESPİT olunarak gerekli tedbirlerin alınmasını istemiştir.» (10.4.1971)

ORTAK PAZAR nedir? Milli **Gümrüklerin** kaldırılması, Milli **Paraların** bir tek **«Avrupa Parası»**na dönerek yokolması. Tek sözle Türkiye Devletinin ve Vatanının Batılı Emperyalist Devletleri ve Vatanlarıyla harman edilişidir. Finans-Kapital: Bu hesap tamamdır..» diyor. **«Ortak Pazarın KARŞISINDA»** olmak nedir bu? Hayır. Böyle alagiritli konuşur Parababaları **«Karşısındayım»** der. İçine boylu boyunca girer. Girdiğimiz **Ortak Pazar** içinde **«Ayakta Durabilecek Sanayili»** ister. Öteki **«Vahşiler»** cehenneme. O sanayi hangisidir? **«Ortak Pazar»** denilen 6 Avrupa Devletini ve Miletini temelinden ele geçirmiş bulunan **Amerikan U. S.** Tekelleridir. **Koç Holdingler**, o Amerikan U. S. Tekelçi **Sermayesi** ile en içli dışlı, can ciğer kuzu **sarması «Özel teşebbüs»** atılımlarıdır. Fazır Amerikan üsleri ve tekelleri Türkiye'nin elini kolunu bağlamışken, bir manyak iktidarla bilinçsiz kaşıtları kışkırtılarak toz duman kopartılır. O toz duman arasında **«Büyük Hesaplar»** oynanır.

Büyük Oyun bu. Büyük Oyun: **Milli Kurtuluş Savaşı** ile **Milli Bağımsız** bir Devlet ülküsü 40 yıldır sürümlenmiş Türkiye'yi, dün savaştığı **Emperyalistlerin torbasına** kesinlikle sokmaktır.

Hani ya **Vatan** sınırlarına **«Komünistler»** yahut **«Sosyalistler»** düşmandı? 71 yıldır, her şey tersine döndü. Her ülkede Vatan Ve Millet sınırlarını eritenler, Finans-Kapitalistlerdir. Türkiye'nin **Parababaları** bir çeyrek yüzyıl, Türkiye'nin **Ekonomik Kaynaklarını** kimseye sezdirmeksizin ele geçindiler: o **Tekparti** kuluçkalığı altında iyi başarıldı. Bir çeyrek yüzyıldır da Türkiye'nin **Politik Subaşlarını** açıkça kestiler: o da **Çok Parti** altında yapılan Demokratik kayıkçı döğüşü oldu.

Artık herşeyin olgunlaştığı kabul ediliyor. Mustafa Kemal gençliğe iki değişmez prensip anmıştı: 1 — **Cumhuriyet** 2 — **İstiklâl «Cumhuriyet»** pekâlâ Antika çağların **Atina** yahut **Roma** yahut **Venedik** kentlerinin **«Cumhuriyet»** lerine çevrilebilir. **Finans Oligarşisi** saltanatı Padişahsız da sürdürebilir. Ama **Bağımsızlık** dile kolay. Parlamento Oligarşisi bile, **silâh zoruyla** yola getiriyor. Ya o zorun örgütü olan **Ordu Gençliği** Vehpi'nin Kerrâkesini çakar da, Mustafa Kemal'in son sözünü hatırlarsa?

İşte, soyut **«Atatürk Reformları»** ve **«Devrim Kanunları»** ile dolu. **«Partiler üstü» düşünce ve davranış**lar onu önleme kaygısındadırlar. Onun için, sanki Türkiye'de hiç **insan** yokmuş gibi, insanların katılmıyacağı, insanlara dışarıdan dayatılacak insansız Hükûmet Programları ile **«Kamu Oyu»** oyalanıyor. Ve bütün nefes boruları biredek boğucu gazlarla tıkanıyor. Biraz **«aşarıca» cür'et değil mi?**

21 Nisan 1971
Sosyalist Sayı: 25

Hükümet-Adalet-insan

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

Ünlü Muhtıra **12 Mart** günü verildi. **Nisan**'ın sonlarına geldik. Ne yapılmak isteniyor? Asıl mesele'ye girmeden bir noktacığa dokunalım.

Bütün tartışmalar **Devletin** dört duvarı içindeki 3 bölümden birisini ikiye böldü. Yürütme güçlerinden **Ordu** ötekilerini bastırdı.

Devletin **Yargılama** bölümü olduğu yerde sayıyor: **Adliye** makinesi, ortada hiç bir değişiklik yokmuş gibi işliyor. Şikago'daki et makinasına bir ucundan sokulan sığırın, öbür ucundan sucuk, köseke çıktığı gibi, Adliyenin dişleri arasına sıkıştırılan her **dâvâ**, bilinen sonuçlara doğru otomatikçe gidiyor. Muhtıra ile değişen durumda, kimi dâvâların temelden değişmesi gerektiği akla bile gelmiyor.

Bizde **Adliye** avadanlığı, var olan kanunların oldukları gibi uygulanış makinesi sayılır. **Asker** nasıl komutandan aldığı emri harfi harfine yerine getiriyorsa tıpkı öyle, **Adalet** de kanundan aldığı **Buyruğa** mutlak uyacaktır, denilir. Oysa, **genellikle** her kanun çıktığı günün sosyal güçler dengesi uygun bulunsa bile, ertesi günün sosyal güçler dengesindeki değişiklikleri yankılayamaz. Onun için Antika Uygarlıkların bile hiç değilse gelişim çağlarında **«İçtihat kapısı açık»** tutulmuştur. **İçtihat:** elde bulunan dünkü kanun'un, bugünkü değişik sosyal şartlara göre uygulanma yetkisidir.

Özellikle **12 Mart** Muhtırası, Türkiye'nin **Yargılama** makinasında en ufak bir İçtihat değişikliği gerektirmiş midir? Kimi Devlet **Kişileri** ölçüsünde getirmiştir. Örneğin: bir askerin **üstüne** emir vermesi en büyük suç sayılır kanunlarca. Ama o asker 12 Mart Muhtırasını üstü olan Hükümete vermiş komutan olursa: Kanun da, Devletin Yargılama Yetkisi ve Mahkemeleri de işlemez olur. Buna kimse şaşmaz. Çünkü Türkiye'de **«Devlet»** ötedenberi çimçiy ve yalınkat **Silâhlı** Adamların görevi olarak işlemiştir. Onu herkes olağan bulur.

Devletin **Yasalama bölümü** (Parlamento) da, **Adliye**'den başka türlü değildir. Toplumda binlerce yıl, Devlet başındaki tek kişinin iki dudağı arasından çıkacak her söz: **Kanun** adını almıştır. Osmanlı Devletinde 6 yüzyıl Padişahın her dediği, karşı gelenin kellesini uçuran Buyrultu (İrade'i Seniyye) olmuştur. Padişahlık kaldırılıp ta Cumhuriyet kurulduktan sonra, bir değişiklik olmuşmudur? Görünüşte belki. Gerçekte her şey **Batı** taklitçiliği biçimleriyle maskelenmiş eski tas, eski hamam kalmıştır. Bu doğruyu biz söylersek yadırganır. Türkiye'de **kapitalist** Batı Uygarlığının her politika kuralına kulca tapan en koyu düzen statükocuları farkına varmaksızın açıklarlar.

İşte, Türkiye'nin yarım yüzyıllık egemen Politikasında temel direği olmuş **İ.İ.** Paşa'nın, temyizi ve istinafı bulunmayan içgüveği sözcüsü B. Metin Toker, **«Türkiye Büyük Millet Meclisi»** diye, her dile geliște Paşa'nın bile salavatla andığı **Parlamento** için, gözünü kırpmaksızın şunu yazar.

«Meclis, 1950'ye kadar, «iktidarın bir organı» idi. 1950'den sonra «iktidarın kaynağı» oldu. «MİLLİ İRADE» lâfını pek kullanmayalım. Tıpkı «ATATÜRKÇÜLÜK» gibi, tıpkı «REFORM» gibi, tıpkı «İLERİCİLİK», «GERİCİLİK» gibi onu da neriye isterseniz çekebilir.

(Devamı Sayfa 11 de)

Hükümet - Adalet

(Baştarafı Sayfa 11 de)

siniz. Atatürk veya İnönü'nün, yahut ikisinin başbaşa listesini hazırladığı Meclisleri «MİLLİ İRADE'NİN YÜCE TECELLİGÂHI» sayar da, 12 Mart Darbesini «MİLLİ İRADE'YE KARŞI DARBE» sayarsanız, öyle bir mantıksızlık lâbirentine dalarsınız ki, sizi oradan Penelop'un iplikleri bile çıkaramaz. Onun için lâf duvarına kafamızı vurmıyalım.

«Gerçeklere bakalım.

«Atatürk veya İnönü'nün tek parti Devrinde Meclis, Atatürk veya İnönü İktidarını devirebilirmiydi? Söz gelişi, bütün «MEPUSLAR» böyle bir arzuda birleşseler di, Meclis devrilirdi. MECLİS devrilebilirdi, ama Atatürk veya İnönü'nün kılına halel gelmezdi. (M. T.: «1971'in Türkiye'sinden Çizgiler», Milliyet, 18.4.1971)

Kendi kendisine yalan söyliyemiyecek kerrede cesaret gösterebildiği seyrek anlarında, her samimi kalemşör böyle: «Cesaret arz ederken, sirkatin» söylemekten kurtulamaz. «Milli İrade» bir «LAF» tır. «Türkiye Büyük Millet Meclisi» o «Lâfın duvarı» dır. «KANUN» ları çıkaran Meclis bu olursa, o «kanunların emrinde» işliyen Adliye başka nice olur? O yüzden Türkiye Devletinde: gerek YASAMA, gerek se YARGILAMA organları, gerek KANUN, gerek se MAHKEME, —biz ona istediğimiz denli «BAĞIMSIZLIK» süsleri takıp takıştıralım, —YÜRÜTME organlarının gölgesinde kalır. Ve B. Toker'in dediği gibi:

«Genel ve serbest oyla seçilmiş Meclisi bulunmıyan hiç bir siyasi yapı Batılı manasıyla Demokratik olamaz.» (a. y.)

Bu tanımlama da az kalleşçe bir yakıştırma değil. «Genel ve serbest oy» ne demektir? Türkiye'de B. Toker'in Efendi Kaynatası Paşa başta gelmek üzere, Bütün Bezirgan Politikacılar, yapılmış, yapılacak bütün «SEÇİM» lerin bir komedya olmadığını, hem «Genel Seçim», hem «Serbest Seçim» olduğunu günün yirmidört saatinde Milletin önüne tekerleyip durmazlar mı? Şimdi Paşa Dâmâdı bunun tersini öne sürmekle ne demek istiyor?

Apaçıkça, Türkiye'de ne «Genel» ve ne de «Serbest» bir «Oy» un bulunmadığı ve bulunamıyacağını, dolayısı ile de «SEÇİM» denilen 4 yılda bir komik veya trajik «Demokrasicilik» oyunlarının Halkı ve Milleti aldatıp oyalamak için tertiplenmiş bir «Sahneye Konuş» olduğunu söylüyor. O zaman Devlet dediğimiz şeyden geriye ne kalıyor? «Üçüncü Kuvvet» gibi gösterilmek istenen «YÜRÜTME» organları...

Bunun Tarihcil, Ekonomik, Sosyal köklerini boşuna tekrarlamıyalım. Bunun Politik sonucu ortadadır. Türkiye'de Devlet denildi mi, YÜRÜTME organları dışında kalan her şey gölge'dir. Yürütme organları da: Biri Organların kendisi, öteki Organların Gölgesi olmak üzere ikiye bölünüyor. Yürütme Organlarının kendisi nazikâne: «Silahlı Kuvvetler» denilen ORDU'dur. Yürütme Organlarının Gölgesi ise, Ordu önünde her zaman «başıbozuk» «sefil sivil» kalmış «Silahsız Kuvvet» durumundaki HÜKÜMET'tir.

Bu gerçeği Paşa Dâmâdı açıklarsa kimse bir şey demez. Aynı doğruyu bir SOSYALİST yazarı sosyal nedenleriyle anlattı mı, özellikle Hükümet ve Adalet en az 2 dâvâ açıyor: Biri yazıyı yazana karşı, ötekisi yazı işleri müdürüne karşı. Neden?

Çünkü bu iki insan Silâhsız Vatandaş ıırlar da ondan.

Böyle Hükümet ve Adalet olur mu? Eğer Türkiye'de bir Hükümet ve bir Adalet var idiyse, lütfen buyursun: 12 Mart Muhtırasını veren 4 Silâhlı Kuvvet vatandaşlarından 4'ü, hatta 2'si için değil, 1 teki için bir dâvâ açabilsin. Çünkü 4 Silâhlı Kuvvet darbe ile Hükümeti devirmiştir. Buna Paşa Dâmâdı bile «Darbe» adını veriyor. Hükümet Darbesi bütün yürürlükteki Ceza Kanunlarınca Ölüm Cezası biçilen Suç'tur. Sıkı mı, işliyenlere Hükümet ve Adalet «karınağrısı» diyebilsin? Diyemedi.

Darbeyi yapanlar: «Mesned'i izzet'e Şerefraz», Darbe silâhla oldu sözcüğünü «irtikâp» ederler, ağızlarından çıkaranlar «Cay'ı Kürek» oluyor. «Ağır ceza» lara sürükleniyor Abdülhamit İstipdadı zamanında bunun adına Hükümet ve Adalet denirdi. Cumhuriyet «Demokrasisi» var denilen günlerde hiç değilse susulsa daha yakışık olmaz mı? Hayır. Hükümet de Adliye de, «Darbe»nin acısını illâ ki bizden mi çıkaracak? Yazık.

Yıl 1 Sayı 26(27 Nisan 1971)
SOSYALİST

Niçin Devrimci Derleniş ?

Dergimiz bir yaşını doldurdu. Çıkışta söylediği «Proletarya Partisinin reorganizasyonu ve halk kırtuluş cephesi» için devrimci derleniş sözünü yaşama geçirmek için uğraş veriyor, verecekte.

Kendilerini «işçi sınıfı partisi» yaftası ile piyasaya çıkaran sahte partiler ve karşıdevrimci dünya görüşleriyle sosyalizme ihanet eden CİA parti ve grupları maocular, ne yazık ki peşinden hala kitleleri sürükleyebiliyorlar.

Kendilerini «proletarya sosyalisti» ilan edenler, acaba gerçekte hareketi işçi sınıfına, yoksul köylülüğe götürebilmişler mi? Yanıtımız koskoca bir HAYIR

Kardeşler gerçekten işçi sınıfı bilimi sosyalizme inanıyorsak, onun gerçek kavgasını verecek işçi sınıfına, yoksul köylüye bu bilinci götürüp onları sendikalarda, kooperatiflerde, devrimci bir coşkuyla örgütlemeliyiz.

Bugün ayaklarımız yere basmadığı için, grupçul çıkarları işçi sınıfının çıkarlarından ön plana çıkarmadığımızdan, sosyalizmi aydınların tekelinden kurtaramadığımızdan, bizim kitlelere göstereceğimiz proletarya partisi olmadığından faşizm mevzii kazanıyor. Neden?

Çünkü kitlelerin sahte umudu Ecevit ve şürekâsının sosyal demokrasisi bugün halkın gözleri önünde düşüyor.

Işsizlik, pahalılık, zam, zulum, kontr-gerilla, ülküocaklarının duruşu, ilerici derneklerin kapatılması, ırkçı-şöven baskı ve zulu. Emekçilerden kemerlerini sıkma istemeler.

Bugün kitlelere anlatılacak, gerçek kurtuluşun sosyalizmde olduğunu gösterecek, kitlelerin gerçek kurtuluşunun ancak ve ancak devrimde gerçekleşeceğini Türkiye halklarına anlatacak, onları devrime hazırlayacak proleterya partisi nerede ?

Bugün faşist MHP-AP ortaklığı sol konuları işleyerek, kitlelere sosyal demokrasinin umut olmadığını, gerçek umudun milliyetçilikte olduğunu gösteriyor.

Gevezelik yeter, gerçekten bu davaya inanıyorsak, katırlaşmaları bırakmalıyız. Devrimcilerin birliğini düşünce ve davranışta savunmalıyız.

Bakalım Vietnam devriminin önderleri 1929 da Komünist Enternasyonalin emriyle Vietnam'ı devrime götüren partiyi nasıl örgütlediler, nasıl öneri getirdiler.

ler. «... 1929'da marksizm - leninizmi benimseyen ve III. Enternasyonali tutan üç ayrı örgüt kurulmuş bulunuyordu. Böyle bir durumun sürüp gitmesi olanaksızdır. III. Enternasyonalin yürütme komitesi duruma el koydu : Nguyen Ai Quoc (Ho Chi Minth) yoldaşa komünist hareketin birliğini gerçekleştirmesi için şu talimatı verdi :

«İşçi ve köylü yığınları hareketinin yükselme döneminde birleşmiş bir komünist partisinin bulunmayışı Çinhindinde devrimin geleceği için büyük bir tehlikedir. Bazı grupların hemen bir komünist partinin kurulması konusundaki duraksamaları yersiz ve yanlıştır. Bugünkü konjonktür içinde komünist unsurlar ve gruplar bünyesindeki bölünme daha da büyük bir yanılgı ve dahada büyük bir tehlikedir.

Bunların arasındaki fikir ayrılığı ve anlaşmazlık Çinhindindeki devrimci faaliyeti son derece yıkıcı bir biçimde etkiliyebilir. Bugün Çinhindi komünistlerinin tümüne düşen en önemli ve en ivedi görev, proleteryanın devrimci partisini yani komünist bir yığın partisi kurmaktır. Bu birleşik bir parti ve Çinhindi'nin tek komünist partisi olmalıdır» (Bkz. Yoldaşımız Ho Chi Minch Bilim ve Sosy. Y.)

Nquyen Ali Quoc (Ho Chi Minh) 3 Şubat 1930'da kongreyi topladı. Alınan kararlar şöyleydi.

1. Ön yargıları ve görüş aykırılıklarını bir yana bırakmak ve çeşitli Çinhindi komünist gruplarını birleştirmek için içtenlikle ve işbirliği ruhu içinde çalışmak.

2. Vietnam Komünist Partisi adını alacak tek parti halinde birleşmek.

3. Partinin program ve tüzüğünü kısa yoldan hazırlamak

4. Yığın örgüt ve kuruluşlarının tüzüklerini hazırlamak

5. Şimdiki komünist grupların birliğini gerçekleştirmek için eksiksiz bir program kaleme almak.

6. Dokuz üyelik geçici bir merkez komitesini seçmek.

«Bkz. Sf. 47-48 Yoldaşımız Ho Chi Minh Bilim ve Sosyalizm Y.

Bu dünya devrimci hareketinde önemli bir yer tutan Vietnam Komünist Partisinin örgütlenmesine ilişkin somut örnekle Dr. Kıvılcımlı'nın Türkiye'deki örgütlenmeyle ilgili «Devrimci derleniş» anlayışının benzerliğini gözardı etmek Türkiye devrimine ihanettir.

Türkiye devrimcilerine «devrimci derleniş» anlayışını götürmek, devrimci proletarya partisini örgütleme yolunda öncü grup olabilmek için Türkiye işçi sınıfını ve köylülüğünü örgütlemeli, kendimizi şimdiden devrimci partinin neferi olarak hazırlamalıyız. Devrimci disiplinimizle, devrimci örgütlenmelerimizle nicelik ve nitelik olarak öncü olmalıyız. Unutmayalım ki «Küçük burjuva güce tapar»

DEVRİM İÇİN PARTİ, PARTİ İÇİN DERLENİŞ

Çorum'lu
Devrimci Derlenişçiler

Y. M. SVERDLOV'UN ANISINA SöYLEV

18 Mart 1919

V. İ. U. LENİN

Çarlık istibdadının en azgınlaştığı devrimciler üzerindeki şiddet ve zulmün en yoğunlaştığı günlerde bile, toprağından ve kurtuluşu uğruna hayatını ortaya koyduğu halkından ayrılmaya bir türlü gönlü razı olmayan, her türlü acıya güçlüğe onlarla birlikte göğüs geren; bir kere bile birazcık soluklanmak için olsun yurt dışına çıkmayan, ömrünün her saniyesini kendi insanları arasında (onları örgütlendirerek ve Otokrasiye karşı ordulaştırarak) ve o insanlarla birlikte döğüşerek geçiren, dünyanın ilk Proleter Devrimini gerçekleştiren en demir disiplinli Parti; Bolşevik Partisinin yiğit militanı YAKOV SVERDLOV'u 93'üncü doğum yıldönümünde (4 Haziran 1885'de doğmuştur) Lenin Usta'nın kaleminden anıyoruz.

Yoldaşlar, bugün bütün ülkelerin işçileri Paris Komünününün kahramanca doğuşu ve acı sonunu anarken, Yakov Mihayloviç Sverdlov'u toprağa veriyoruz. Sverdlov yoldaş, devrimimiz boyunca ve devrimimizin kazandığı zaferlerde, proletarya devriminin temel ve *en önemli özelliklerini herkesten daha eksiksiz ve tam olarak cisimleştirmeyi başarmıştır.* Sverdlov yoldaşın proletarya devriminin bir önderi olmasında, bu başarısının payı, belki de onun devrim davasına olan sonsuz bağlılığından bile fazladır.

Yoldaşlar, sorunları yüzeysel bir biçimde değerlendirenlerin gözünde, devrimimizin çok sayıda düşmanının ya da bugün hala devrim ile onun düşmanları arasında bocalayanların gözünde, devrimimizin en çarpıcı özelliği, sömürülen ve emekçi halkın düşmanları karşısında acımasız ve kesin bir tutum takınmış olmasıdır. Hiç şüphe yok ki, bu olmadan, yani devrimci şiddet olmadan, proletarya zafere ulaşamazdı. Ama gene hiç şüphe yok ki, devrimci şiddet, devrimin sadece belirli aşamalarında, belirli ve özel koşullarda zorunlu ve meşru bir devrim silahıydı : oysa proletarya kitlelerinin örgütlenmesi, emekçi halkın örgütlenmesi, geçmişte de, bugün de bu devrimin çok daha derin ve sürekli bir özelliği ve onun zaferlerinin koşuludur. Devrimin en iyi itici gücünü, devrimin zaferlerinin en derin kaynağını oluşturan, işte milyonlarca emekçinin bu örgütlenmesidir. Ve işte, mücadele içinde, devrimimizin daha önceki devrimlerde hiç rastlanmamış olan somut özelliğini? yani kitlelerin örgütlenmesini en iyi bir biçimde cisimleştiren önderleri, proletarya devriminin bu özelliği yaratmıştır. Her şeyden önce ve en başta bir örgütleyici olan Yakov Sverdlolv'u yaratan da, proletarya devriminin bu özelliğidir.

Yoldaşlar, biz Rus devrimcileri, özellikle devrimin zaman zaman sancılı ve son derece uzun hazırlık döneminin zorlu günlerinde en çok teori, ilke ve program ile pratik çalışmamız arasındaki uçurumun, özellikle de dolaysız eylemden kopuk teoriye batmanın acısını çektik.

Rusya'daki devrimci hareketin çok uzun yılları, kendilerini devrim davasına adadıkları halde, devrimci ülkülerini pratiğe dökme olanağı bulamayan şehitlerle doludur. Bu açıdan bakarsak, proletarya devrimi, devrimci mücadelenin o zamana kadar yalnız kalmış bu kahramanlarına, ilk kez, yeteneklerini ortaya koyabilecekleri gerçek bir zemin, gerçek bir temel, gerçek bir ortam, seslenebilecekleri gerçek bir kitle ve gerçek bir proletarya ordusu sağlamıştır. Gene bu açıdan bakıldığında, en parlak önderler, pratik ve etkili örgütleyiciler olarak, Yakov Sverdlov'un haklı olarak elde ettiği ve koruduğu gibi olağanüstü önemde bir yer elde etmeyi başarmışlardır.

Proletarya devriminin bu önderinin hayatını inceleyecek olursak, onun eşsiz örgütleme yeteneğinin uzun mücadeleler içinde gelişmiş olduğunu görürüz. Proletarya devriminin bu önderinin, birçok döneminin sınavından geçmiş büyük bir devrimci olarak eşsiz yeteneklerinin her birini devrimci faaliyetin en ağır koşullarında geliştirmiş olduğunu görürüz. Sverdlov yoldaş, faaliyetinin daha ilk döneminde, siyasi bilince henüz kavuşmuş bir delikanlıyken, kendini tamamen ve hiç duraksamadan devrime adamıştır. O dönemde, 20. yüzyılın hemen başlarında, Sverdlov yoldaş, bizim gözümüzde, ailesini ve eski burjuva toplumunun bütün rahatlıklarını ve alışkanlıklarını *terk etmiş, kendini her şeyiyle devrime adamış* yıllar boyu hapisten sürgüne, sürgünden hapise gönderilirken devrimcileri çelikleştiren bu nitelikleri durmadan geliştirmiş bir insan, en kusursuz bir profesyonel devrimci örneğiydi.

Ama bu profesyonel devrimci bir an bile kitlelerden kopmadı. Çarlık düzeni koşullarında, o günlerin bütün devrimcileri gibi esas olarak yeraltı çalışmasına, illegal faaliyete geçmek zorunda kaldığı halde, Sverdlov, 20. yüzyılın başlarında önceki devrimci aydınlar kuşağının yerini almaya başlayan öncü işçilerle her zaman el ele, omuz omuza yürümüştür.

Onlarca ve yüzlerce ileri işçinin faaliyete atılması ve devrimci mücadele içinde çelikten bir sağlamlık kazanması işte bu döneme rastlar; bu devrimci sağlamlık olmadan, kitlelerle en sıkı bağlar olmadan, Rusya'da proletarya devrimi asla gerçekleşemezdi. Her zaman mücadele içinde olan, kitlelerden bir an bile kopmayan, Rusya'dan hiç ayrılmayan, her zaman en iyi işçilerle birlikte çalışan ve baskıların devrimcileri hayattan kopuk kalmaya zorladığı günlerde sadece işçilerin sevilen bir önderi, sadece pratik çalışmayı en iyi bilen bir önder olmayı değil, aynı zamanda ileri proleterlerin bir örgütleyicisi olmayı da bilen bu insanın niteliklerini en iyi ortaya koyan dönem, özellikle bu uzun illegal çalışma dönemidir. Bazıları, genellikle de hasımlarımız ve yalpalama gösterenler, kendisini bütünüyle illegal faaliyete vermenin, profesyonel devrimcinin bu özel niteliğinin onu kitlelerden koparacağı kanısındaydılar. Oysa Yakov Sverdlov'un devrimci faaliyeti, bu kanının ne kadar yanlış olduğunu ve tam tersine, birçok hapisane görmüş, Sibirya'nın en ücra köşelerine sürgün gönderilmiş insanların hayatını belirleyen devrim davasına bu sonsuz bağlılığın böyle önderler yetiştirdiğini, proletaryamızın çiçeklerini yetiştirdiğini kanıtlamıştır. Devrim davasına duyulan bu bağlılık, insan tanıma ve örgütleme yetenekleriyle birleştiğinde büyük örgütleyiciler yaratmıştır. Hiç kimsenin Yakov Sverdlov kadar eksiksiz bir biçimde cisimleştiremediği ve gerçekleştiremediği illegal çevreler, devrimci yeraltı çalışması ve illegal Parti : İşte onu yetiştiren pratik okul buydu; onu ilk sosyalist Sovyet Cumhuriyetinin önde gelen şahsiyeti, geniş proletarya yığınlarının ilk örgütleyicisi durumuna yükseltebilecek biricik okul buydu.

Yoldaşlar, benim Sverdlov yoldaşla günler boyu birlikte çalışma fırsatını elde eden herkes, bugüne kadar gurur duyduğumuz, haklı olarak gurur duyduğumuz şeyi bize verenin, onun olağanüstü örgütleme yeteneği olduğunu en açık bir şekilde görmüştür. Yakov Sverdlov, bizim örgütlü proletarya kitlelerine layık ve proletarya devriminin ihtiyaçlarına cevap veren, uyumlu, verimli ve gerçekten örgütlü faaliyetler yürütmemizi mümkün kıldı. Bu uyumlu ve örgütlü faaliyetler olmasaydı, tek bir başarı elde edemez, karşılaştığımız sayısız güçlüklerin hiç birinin üstesinden gelemez, geçmişte geçirdiğimiz ve bugün geçirmekte olduğumuz çetin sınavlardan hiç birine dayanamazdık.

Devrim denilen fırtınalı mücadele içinde, her devrimcinin kendi nöbet yerinde, küçük *de olsa her grubun çalışmasının tartışmalara* boğulduğu bir sırada, mücadele içinde kazanılmış yüksek ahlaki saygınlığın, tartışmasız kabul edilen ve gücünü hiç şüphesiz soyut bir ahlaktan değil de devrimci savaşçının ahlakından, devrimci kitlelerin ahlakından alan bir saygınlığın çok büyük önemi vardır.

Bir yılı aşkın bir zamandır dar bir sağlam devrimciler çevresinin karşısına dikilen büyük güçlüklerin üstesinden gelebilmiş olmamızı, önder grupların en çetin sorunları böylesine kararlılıkla, böylesine çabuk ve böylesine elbirliğiyle çözebilmiş olmasını, Yakov Mihayloviç gibi son derece yetenekli bir örgütleyicinin onlar arasında önde gelen bir yeri olmasına borçluyuz. Proletarya hareketinin önder militanlarını hayret verecek kadar tanımayı bir tek o başardı; burada ancak çok kısa olarak sözünü edebileceğim uzun mücadele yılları boyunca, bir uygulayıcının harikulade sezgisini, bir örgütleyicinin olağanüstü yeteneğini ve asla tartışılamaz bir saygınlığı kendinde toplamayı bir tek o başardı. Bütün bunlar sayesinde, bütün Rusya Merkez Yürütme Komitesinin ancak bir grup insanın üstesinden gelebileceği en önemli çalışmalarını o tek başına omuzlamasını bildi. O öyle bir mertebeye ulaşmıştı ki, örgütlenmeyle ilgili son derece büyük ve önemli birçok pratik sorunun toplantılara, resmi oylamalara gerek kalmadan tartışmasız ve kesin olarak çözülmesi için onun bir tek sözü yeterliydi. Ve herkes, bu sorunların derin bir pratik bilgi ve örgütleme sezgisi temelinde çözülmüş olduğuna ve dolayısıyla bu çözümün sadece yüzlerce ve binlerce ileri işçi tarafından değil, aynı zamanda kitleler tarafından da nihai çözüm olarak benimseneceğine yürekten inanırdı.

Tarih, büyük devrimlerin mücadele içinde büyük adamlar yarattığını ve daha önce imkânsız sayılan yetenekler doğurduğunu çok önceleri kanıtlamış bulunmaktadır. Ama illegal eğitim çevreleri ve yeraltı faaliyetleri okulunun, ağır baskılara uğrayan küçük bir Parti ve Turuhansk hapisanesi okulunun, tartışılmaz bir saygınlık kazanan böyle bir örgütleyiciyi; Sovyet devletini Rusya'nın dört bir yanında örgütleyen bu insanı; Sovyetleri yara-

(Devamı Sayfa 14 de)

Hükümetin Eli

yeni bir buluş, teknik gelişme demek Finans Kapitalistin milyarlar yatırdığı eski makinaların, fabrikaların hurda yığını olmaları demektir. Piyasanın tekeller tarafından parsellenmesi rekabeti de ortadan kaldırınca (eski serbest rekabetle kıyaslanamayacak ölçüde azaltınca) teknik gelişme durur mu? Durmaz, ama karınca hızıyla ilerler. Teknik gelişmenin emperyalist çağdaki tek itici gücü, serbest rekabetçi çağda bu doğrultuda tali rol oynayan işçi sınıfının ekonomik mücadelesidir. İşçilerin ekonomik mücadeleyle ücretlerini arttırmaları, artı-değer sömürüsünü ve burjuvazinin kârını nisbeten azaltır. Burjuvazi kârını arttırabilmek için diğer yöntemlerin yanında (reklamlar yoluyla tüketimi arttırmak, toplu işçi çıkarıp ucuz işgücü satın alma gibi) üretim maliyetini düşürmeye de zorlanır. Bu nedenle aslında gerici, teknik gelişme düşmanı olmakla birlikte, emperyalizm çağında da teknik gelişme durmaz. Kısaca işçi ücretlerinin artması, burjuvaziyi teknik gelişme doğrultusunda dürten bir etken olarak rol oynar.

Hal böyleyken, ağır sanayiden, «ulusal ekonominin güçlenmesinden» yana olduğunu söyleyen Ecevitin bu sözlerinin samimi olmadığını, işçi ücretleri karşısındaki tavrı açıkça gösteriyor.. O şimdi kraldan çok kralcılık yapmakta ve parlak vaadlerle halkı oyalamanın şampiyonluğunu sürdürmektedir.

Günden güne artan pahalılık, işsizlik, yeni iktidarın gerçek yüzünü gösteriyor. CHP, günden güne halk için «umut» olma özelliğini yitiriyor. Ne demiş atalar sözü : «Aynası iştir kişinin lafa bakılmaz».. Gerçi artık bu işin lafı da kalmadı ya..

Ancak dikkat edilmesi gereken nokta, Finans Kapitalin çeşitli siyasi temsilcilerinin halk önünde bu denli yıpranmalarına rağmen, hala devrimci mücadelenin iktidar alternatifi olamadığıdır. CHP'nin yitirmeye başladığı «Umut»luğu çok yerde MHP kazanmaya başladı. Devrimcilerin parolalarını kalkan yaparak, faşist, halk düşmanı yüzünü gizlemeye, halk dostu pozlarına bürünmeye çalışıyor..

Biz devrimcilerse hala Örgütlü Mücadelenin ne olduğunu kavrayamadık. 15 kişiyi başına toplayan, bir de yayın organı çıkardı mı oluyor sana zehir zemberek Marksist-Leininist «çelik çekirdek».. Veryansın ediyor sağa sola : Revizyonist, oportunist, Sosyal-Faşist, Maocu bozkurt v.b. Kitapçı dükkânlarının uzunluğu hergün bir yenisi çıkan devrimci yayın organlarını yanyana dizmeye yetmez oldu..

Oysa gün derlenip toparlanma günü olmalıdır. Halkın tek kurtarıcısının kendi güçlü kolları olduğunu, bezirgân partilerin, faşist örgütlerin «umut» olamayacaklarını ülke çapında yaymak zorundayız. Güçlerimizi birleştirip demokratik halk devrimi için yığınları örgütlü mücadeleye kazanmak zorundayız. Gerisi aydın gevezeliğinden, küçükburjuva, çeteciliğinden öteye geçemez..

Y.M. Sverdlov

(Baştarafı Sayfa 13 de)

tan ve Sovyet iktidarını,, bugün dünyanın bütün halklarına ve ülkelerine doğru zorlu, acılı, kanlı ama muzaffer bir şekilde yayılmakta olan bu iktidarı kuran Parti çalışmasının, eşsiz bilgisiyle, örgütleyicisi olan bu insanı yaratacağı kimin aklına gelirdi!

Böylesine olağanüstü bir örgütleme yeteneğini geliştirmiş olan bu insanın yeri hiç bir zaman doldurulamaz, tabii eğer yerini doldurmak derken, yerini bütün bu özelliklere sahip tek bir insanla, tek bir yoldaşla doldurmayı anlıyorsak. Yakov Sverdlov'u yakından tanıyan ve onun çalışmalarını sürekli izlemiş bulunan bir kimse, onun bu anlamda yerinin doldurulamayacağından asla şüphe edemez. Örgütlenme, insanların seçimi ve onların çeşitli kesimlerdeki sorumlu görevlere atanması konusunda Sverdlov yoldaşın tek başına gerçekleştirdiği çalışmayı, onun tek başına yönettiği büyük faaliyet dallarından her birine onun çizdiği yoldan gidecek bir grup insan atasak ancak gerçekleştirebiliriz.

Ama proletarya devriminin gücü, köklerinin derinde olmasında yatar. Biliriz ki, proletarya devrimi, mücadelede gözlerini kırpmadan hayatlarını feda edenlerin yerini dolduracak yeni insanlar yaratır. Bu insanlar başlangıçta daha az tecrübeli, daha az bilgili ve daha az eğitilmiş olabilirler, ama kitlelerle sıkı bağları vardır ve aramızdan ayrılmış bulunan dahilerin yerini alacak, onların davasını sürdürecek, onların yolunu izleyecek ve onların başladığı işleri tamamlayacak yeni insan gruplarını yaratabilirler. Bu yüzden, Rusya'daki ve bütün dünyadaki proletarya devriminin, onlar olmadan milyonluk proletarya ordusunun zafere ulaşamayacağı pratik hayat bilgisine ve bireysel değilse bile kollektif örgütleme yeteneğine sahip gittikçe daha çok sayıda insanlardan, işçilerden ve geniş proleter ve emekçi köylü kesimlerinden gruplar yaratacağına inancımız tamdır.

Yakov Sverdlov yoldaşın anısı, sadece bir devrimcinin davaya bağlılığının ölümsüz bir simgesi ve pratik uyanıklığı, pratik ustalığı, kitlelerle sıkı bağı ve kitlelere önderlik etme yeteneğini birleştirmenin bir örneği olarak kalmayacak, aynı zamanda gittikçe çoğalan proletarya kitlelerinin onun örneğinden ilham alarak dünya komünist devriminin nihai zaferine doğru ilerleyeceğine dair edilmiş bir yemin olacaktır.

Pravda Sayı 60, 20 Mart 1919

POL-DER

(Baştarafı Sayfa 1 de)

maddeleri, bir de ihraçları arttırılarak halkımızın sofrasından kaldırıldı, kaldırılacak.

Halkımız böyle bir İşsizlik pahalılık cehennemine sokulurken yerli Finans Kapitale hem döviz hem de ana besin maddeleri (ihraç edecek ihracatçı Finan - Kapitalistlerimize yeni vurgun olanakları yaratıldı; İhracatta vergi iadesi oranı yüzde 25' n yüzde 35'e yükseltildi. Yani kim halkımızın sofrasından daha çok mal kaçırıp dışarıya satabilirse, devlet ona daha çok vurgun sağlayacak.

Böylece halka «umut» olarak yutturulan Sosyal - Demokrasinin tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de halkın değil, parababalarının umudu olduğu açığa çıktı. Finans - Kapital, girdiği ekonomik dar boğazdan Sosyal - Demokrasi eliyle, zaten iyice sıktığı halkımızın boğazına bir kez daha basarak, çıktı.

Fakat Finans - Kapitalin Ecevit Hükümetinden istediği bununla sınırlı değildi. Onun vazgeçemiyeceği arzusu, Sosyalizmi ezmek, ya da 1000 yıl geriye atmaktır. Bu yüzden gerçek Proletarya Partisinin önderliğin den yoksun da olsa halktaki uyanış, Sosyalizme yöneliş mutlaka engellenmeliydi ki, Finans - Kapital rahat nefes alsın. Onun bütün amacı, Türkiye'yi 27 Mayıs öncesine döndürme, 27 Mayıs Politik Devriminin halkımıza getirdiği ne varsa hepsini kazımaktır. Gece gündüz bunun rüyasını görüyor. Ama bunun doğrudan halkı karşısına almakla başaramıyacağını, aksine hız landıracağını biliyor. O yüzden Kontr-gerilla, MİT gibi resmi, faşist ülkü ocakları vs. gibi sivil örgütleriyle devrimcilere saldırıp, sağda solda bombalar patlatıp, suikastlar düzenliyerek tedhiş ortamı hazırlıyor. Sonra **«Hür Basın»** bir Anarşi edebiyatı geliştiriyor: **«Aşırı sağa da, aşırı sola da karşıyız»** demagojisiyle işçiye, öğrenciye, memura, köylüye bindiriliyor. Sıkıyönetimlere, faşist diktatörlüklere zemin hazırlanmaya çalışılıyor.

Halk bu oyunları görüp MC'lere oy vermeyince Finans - Kapital Sosyal - Demokrasiyi bağımsızlar deste ğiyle iktidar yaptı. Halkımız artık «umut» u iktidar oldu, bu «anarşi» bitecek sanırken, yine MİT, Kontr - Gerilla, Faşist Sivil Örgütler saldırılarını daha da artırdılar. Muhalefette iken Kontr-Gerilla aleyhine sözler eden Ecevit köşeye sıkıştırılarak, ilkin **«Böyle bir Örgüt»** yok dedirtildi. Saldırılar daha da sıklaştırıldı. Saldıran hep bu örgütler olduğu halde Hükümet hep : «Aşırı sağdan da gelse, aşırı soldan da gelse tedhiş hareketlerini engelleyeceğiz» körlüğüne getirildi.

Ve nihayet bu oyun ilk ürününü verdi. 40 bin kişilik polis örgütünün 18 binini (nerdeyse yarısını) bünyesinde toplamış POL - DER, 700 kişilik faşist Pol - Bir le aynı kefeye konularak kapatıldı. Hükümet, aklınca «birisi aşırı solda, birisi aşırı sağda» olan iki örgütü kapatmış oldu. Bu oyun daha TÖB - DER ve diğer yığın örgütleri üzerinde kademeli bir şekilde oynanacağa benzer. Şimdiden «tüm derneklerin bir süre kapatılacağı» dedikodu biçiminde «Hür Basın» ca tartışılır oldu : Halkımızı alıştırmaya çalışıyorlar.

Finans - Kapitalin en akıllı sesi Milliyet gazetesinden; CİA güdümlü MİT'in sayılı elemanlarından Abdi İpekçi Finans-Kapitalin bu arzusunu «Sivil Sıkıyönetim Anlayışına Gerek Var» diyerek dile getiriyor. İşin ilginç yanı Ecevit Hükümetinden **«Sivil Sıkıyönetım Anlayışıyla» «aşırı sağın da, aşırı solun da»** üstüne gidilmesini isteyen sayın (!) yazar : **«.. bu tehl ke! gelişmeleri başlatma sorumluluğu MC iktidarındadır.»** demektedir. Aynı yazar bir kaç gün sonra **«Çağrı»** başlığıyla **CHP - AP** koalisyonu önermektedir. Sanki AP, MC dışı bir partiymiş gibi... Dedik ya Parababalarının en akıllı sesidir bu ses. Bu sesin sahibi biliyor ki, Ecevit Hükümeti Finans - Kapitale böylesine açık hizmet ederken yıpranmakta, **halk tabanında itibar** kaybetmektedir. Bu gidiş CHP'li Milletvekilleri arasında da bir kopuşmaya neden olabilir. Bu yüzden «Sivil Sıkıyönetim» dediği Parlamenter Faşizmin TBMM'de en geniş tabana oturmasını arzuluyor. Finans - Kapitalin bu arzusunun gerçekleşmesi ise hiç de zayıf bir ihtimal değildir.

Parababaları Cephesi böyle her bunalımına, her türlü alternatifi yaratarak çareler bulurken bizler, Devrimciler, Sosyalistler ne alemdeyiz? Polisin bile sınıflar savaşında uyanarak İşçi Sınıfı yanında, Sosyalizm saflarında yerini aldığı Türkiye'de ne yapmaktayız? «Pol - Der kapatılamaz!» dedik. İşte kapandı. Demeç vermekten öte ne yapabiliyoruz? Hiç şüphemiz olmasın yarın Töb - Der, v.b. gibi dernekler de kapansa farklı bir tepkimiz olamıyacak. Neden?

Şu basit gerçekliğimizden : Türkiye'de gerçek **Proletarya Partisini Reorganize** edip halkımızı onun öncülüğünde **Halk Kurtuluş Cephesinde** seferber edemediğimizden. Hâlâ gruplar, grupçuklar, particikler ilkelliğinde bocaladığımızdan... Öyleyse parolamız **FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM!** olmalıdır. Gerisi kendimizi ve halkımızı aldatmak olur Öyle oluyor.

DEVRİM İÇİN PARTİ - PARTİ İÇİN DERLENİŞ

YENI VP.'NIN DEMAGOJİDE DEVRİMİ

(Baştarafı Sayfa 6 da)

yor. Kendimi «Birliği Gerçekleştirme Kongresi» nde görüyorum ve karşımda **Raboçeye Dyelo**'yu çıkaranlar ve oraya yazı yazanlar oturuyorlar. Martinov arkadaş ayağa kalkıyor, ve bana dönerek tehdit eden bir tonla şöyle diyor : «Müsaade ediniz, özerk bir yazı kurulunun, daha önce Parti Komitesi'nin fikrini almadan rüya görmeye hakkı var mıdır?». Onun ardından Kriçevski arkadaş dikiliyor (Plehanov arkadaşı çoktan beri derinleştirmiş olan Martinov arkadaşı, felsefi bakımdan, daha da derinleştirerek) büsbütün tehdit edici bir tonla : «Daha ileri gideceğim, diyor, size soruyorum : bir Marksistin, Marks'a göre insanlığın daima kendisine gerçekleşebilir görevler yüklediğini; ve taktiğin, Parityle birlikte büyüyen Parti görevlerinin büyümesinin bir süreci olduğunu bile bile, genel olarak, rüya görmeye hakkı var mıdır?».

«Bu korkunç soruları düşünmek bile beni titretiyor, ve bir tek şeyidüşünüyorum : nereye saklanacağımı. Pissarev'in arkasında siper alsam nasıl olur ?

«Rüya ile gerçek arasındaki çelişme konusunda Pissarev, şöyle yazar : «Çelişme vardır, çelişmecik vardır. Benim rüyam, olayların tabii seyrini aşarak, aynı doğrultuda yol alabilir, ya da olayların tabii seyrinin hiçbir zaman götüremeyeceği bir doğrultuya dümen kırabilir. Birinci halde, rüyadan hiçbir kötülük gelmez; çalışan insanın enerjisini destekler güçlendirir bile... Böyle rüyalarda çalışma gücümüzü yıpratacak ya da felce uğratacak hiçbir şey yoktur. Tam tersine, eğer insan böyle rüya görme yeteneğinden tamamen yoksun olsaydı, arasıra zihni, ilerlere atlayarak, ellerinin henüz biçim vermeye başladığı ürünün bütün ve tamamlanmış resmini gözünün önünde canlandıramasaydı, o zaman insanı, sanat bilim ve pratik çaba alanında büyük ve kesin işlere girişmeye hangi itici gücün sürükleyeceğini tasavvur edemem... Eğer rüya gören kimse, rüyasına ciddi olarak inanırsa, hayatı dikkatle gözler, gözlemlerini muhayyelesinde kurduğu şatolarla kıyaslarsa ve eğer, genel olarak, rüyasının gerçekleşmesi için bilinçli olarak çalışırsa, rüya ile gerçek arasındaki çelişmenin hiçbir zararı olmaz. Rüyalarla hayat arasında bir bağ varsa,ğ herşey yolundadır.»

«Ne yazık ki, bizim hareketimiz içinde, bu cinsten rüya görenler pek azdır. Ve bundan en çok sorumlu olan kimseler, ağırbaşlı görüşleriyle, «somuta» bağlılıklarıyla öğünenler, legal eleştiriciliğin ve illegal «kuyrukçuluğun» temsilcileridirler.» (Lenin - Ne Yapmalı? s : 211 - 212)

Evet sayın Yeni VP kurmayları, Devrimci Derleniş de tıpkı Lenin Usta ve diğer «Dünyanın her başarılı devrimci **çelik çekirdeği»**ni gerçekleştirmiş liderleri ve Dr. Hikmet Kıvılcımlı gibi «TEK PARTI Rüyası» görmektedir. Başka türlü nasıl olabilirdi ki? Çünkü Devrimci Derleniş de bütün Ustaların öğrettiği devrim rüyasını (Pissarev'in dediği Lenin'in aktardığı rüyalardan) görmektedir, devrime inanmaktadır. Size de tavsiyemiz; bırakın şu megalomanlığı da bu tür rüyalar görmeyi öğrenin. O zaman «Anarşi Yok! Büyük Derleniş»'in Leninist Partiyi Reorganize etmek için gerçek tek kılavuz olduğunu görebilecek, o bayrak altında saf tutabileceksiniz.

(Devam Edecek)

ATAŞ'TA KIM KAZANDI ?

(Baştarafı Sayfa 1 de)

Iktidara gelmeden önce, seçim kampanyalarında, emperyalizme, petrol sömürüsüne karşı mangalda kül bırakmayan CHP'nin ikti darı döneminde ortaya çıkan anlaşmazlık, «Sosyal Demokrasi»nin Anti-Emperyalist misyonunun ne olduğunu da göz önüne serdi.. İki lafın başında «Devletleştirme», «Millileştirme» naraları patlatan sosyal demokrasi bugün üç petrol şirketinin oyuncağı oldu.

Aylarca önce ATAŞ'ı işleten üç firma, ham petrol fiyatlarının yüksekliği, petrol bulma zorluğu v.b. gerekçelerle üretimi azalttılar ve hükümete bir muhtıra verdiler.. Daha yüksek kâr istiyorlardı.. Yürürlükteki petrol yasasına göre üretimi azaltan petrol işletmesine, üç ay önceden ihtar edilmek kaydıyla, üretimi arttırmaması halinde hükümetçe el konulabilmektedir. Hükümetin yasaya dayanarak verdiği ihtarın süresi 28 Mayıs 1978 de doluyordu. Üç şirket rafineriyi aylarca çalıştırmadılar, birçok bölgede petrol ürünleri sıkıntısı başladı, köylümüzün kullandığı gazyağı çokyerde karaborsa satılır oldu.. Hükümetin tanıdığı sürenın dolmasına 5 gün kala, şirketler yeniden petrol ithaline başladılar, iki gün kala da rafineri tam kapasiteyle çalışır oldu.. Böylece petrol ithal zorluğu v.b. nin palavra olduğu ortaya çıktı. Çünkü petrolünü Türkiyeye ithal ettikleri ülkelerde de üretim çoğunlukla bu şirketlerin elindedir.. Palavra «ithal zorluğu» gerekçesiyle vurgunlarını arttırmak niyetindedirler.

Rafineri tanınan süre dolmadan tam kapasiteyle çalışmaya başlayınca «devletçi» hükümetimiz de rafineriyi devletleştiremedi.. Aslında çalışmasa da devletleştirileceği yoktu ya... Rafineri birkaç gün tam kapasiteyle çalıştırıldıktan sonra yeniden üretim düşürüldü, rafineri çalışmama nedeniyle donma tehlikesiyle karşıkarşıya geldi. Şimdi hükümet rafineriyi «devletleştirmek» için üç aylık bir süre daha tanımak zorundadır. O sürenin sonunda da şimdi oynanan oyunun tekrarlanacağı açıktır..

Gel keyfim gel, «Köpeksiz köyde değneksiz dolaşmak» diye buna denir herhalde. Milyarlara malolmuş, binlerce emekçimizin alınteri, göznuruyla kurulmuş rafineri, uzun süre çalıştırılmıyor, memleket alabildiğine sıkıntıya sokuluyor. Yasanın tanıdığı sürenin dolmasına iki gün kala yeniden üretim başlıyor, birkaç gün sonra yeniden üretim düşürülüyor. Gören de hükümet petrol şirketlerini dize getirdi sanıyor.. .Aslında dize getirilen fukara milletimizden başkası değildir.

Petrol şirketleri, tüm kapitalist dünyada yanıp sönen Mobil, Shell, BP ışıklı reklamlarıyla, en ücra köylere kadar uzanmış bayileriyle dümenlerini tutmuşlar, dünya halklarını soyup soğana çeviriyorlar.. İliğine kadar sömürülen geri ülkeler birkaç şirketin oyuncağı oluyor. Şu parti gidiyor, bu geliyor iktidara. Değişen birşey yok. Ipler gene uluslararası finans kapitalin elinde.. Işçi sınıfı öncülüğünde demokratik halk devrimleriyle, ulusal kurtuluş savaşlarıyla emperyalistler ve ortakları siyasi iktidardan düşürülene kadar oyun sürüyor..

Şimdi Türkiyede kim kazandı : Emperyalist yapı sürüp gittikçe hep kazanacak olanlar ,yerli ve yabancı parababaları.. Kaybeden kim : fukara millet.. Hükümet kaybetse etse halk için «umut» olma özelliğini kaybediyor o kadar.. Onun yerine de parababaları yeni bir «umut» bulur elbet.. Asıl kaybeden pahalılık ve işsizlik cehenneminde yanıp kavrulan çalışan yığınlarımızdır. Ve çalışan yığınlar işçi sınıfı öncülüğünde siyasi iktidarı ellerine geçirene, kendi kurtuluşlarını kendi elleriyle kurana dek kaybetmeye devam edeceklerdir.. 1. Kurtuluş savaşımızda emperyalist «Yedi Düvel»i dişiyle tırnağıyla dize getiren Türkiye halkı birgün kurtuluş savaşlarının ikincisini de başaracaktır. Yalancı milliyetçilerden, sahte halk dostlarından er veya geç hesap sorulacaktır...

Yeter ki siyasi iktidar mücadelesinin ancak örgütlü halk tarafından kazanılabileceği kafalara dank etsin...

KIMIN AGIRIR, O BAĞIRIR

(Baştarafı Sayfa 10 da)

Kaç sivil memuru **rüşvet**'le vurguncu parababasına **suçortağı** yapabildin? Asker için rüşvet kapısı da kapalı. Müteahhitle Mehmetçiğin kıt rızkından bin belâ kırışan üç beş levazımcı, Ordunun her an alay konusu yarım başıbozuk sayılır. Savaş sumbayı çoğunluğu o pis ve değmez dalaverelerden iğreniyor. Üstelik tepeden iğreniyor. Ustelik tepeden tırnağa en son sistem silâhlı olan da bu subay.

Sen istediğin kadar **«Siyaseti yasak»** et Asker, siyaset topunun her gün ağzında. Sen **Vatan** topraklarını Amerikan Emperyalizmine **Üs** yap : çine Türk sokma. Sen **Millet** çıkarlarını şu veya bu yabancı Parababalarına hem hem borçlan. Başına Amerikan Generalini **«Başkumandan»** yaptğın Ordu'ya : «Vatan, Milleti koru !» de. Asker bu oyunu anlamasın. Yağma yok. Yalancının mumumu yatsıya kadar yanarmış, vaktiyle. Şimdi **Ordu,** alacakaranlık çökerken, siyasetin şafağını söktürüyor : Siyaset ya **Parababalarına** yahut **Halka** hizmet etmeği ayırtmek bilimi ve sanatıdır.

Son **27 Mayıs** ve **12 Mart** olayları asker için yüzyıllık **eşya derslerinden** çok daha öğretici oluştur. Bir yol açıkça görmüştür asker. Şu Batılı soyguncuların göklere çıkardıkları **Parlemantarizm** halk için, halk tarafından, kurulu düzen değildir. Halkın en feci biçimde aldatılması için uyduruk bir korkuluktur. Asker o namlıyı çektiği anda, Parlamentarizm : Hacıvatlarla Bebeuhilerin boşuna debelendikleri ve kendi kendilerini gülünç ettikleri bir Karagöz perdesi olur.

6 — NEDEN ÖDLERI PATLAR ?

Yarım saat içinde zararsız hale getirilen **Parlemanto**'yu Ordunun dayanaklaması, şimdi halkı bol bol güldüren o **Komedi**'yi, Parababalarının halkı ezme **Trajedisi** haline çevirmekten başka bir şey sağlamaz. Parababaları, câhil, araçsız halkı aldatıyorlar diye, illâki, aydınlarımızın en uyanık ve en halksever bölümü olan askerlerimizin aldanmaları neden gereksin ? Hem korkmıyalım. Parababaları halkı hiç bir zaman aldatamıyorlar. Yalnız ürkütüp sindirmeae ise en büyük silahları **Ordudur.**

Halkı gönül rızası ve dileğiyle idare etmek mi? 27 Mayıs'a da, 12 Mart'a da halk omyunu susmakla vermiştir. Halkın en candan, en gerçekten verdiği oy, bu susmakla verdiği oydur. Sandık dalaverelerine Hacıağa zılgıdı ile atılan uydurma paralı, hileli, kirli kâğıt parçaları oy değildir. Doğru yolunu yordamını gösterin de, bakın halk nasıl Tufan gibi kabarır, eliyle, ayağıyla, bütün gövdesiyle, varıyla oyunu size verir. Parababalarından yana değil, Halktan yana olduğunuzu Halk bir anlasın, yeter. Dünyayı gül, gülistan eder, berekete boğdurur.

Çağdaş ve Antika Parababalarımızın Parlemantarcı Siyasi Partileri de ondan korkuyorlar. Korktukları için, büyüleri çözülmeden, demokratik sihirbazlıklarının en cırlak kaynana zırıltılarıyla küplere binmişler. Hep bir ağızdan cıyak cıyak bağırışıyorlar, **Babayasa** Orduya :

«— Anayasaya canımız feda. Ama, onu rafa kaldıramıyacaksak, ölürüz de değiştiririz!»

Ve orduda çıt yok. Kuvvet Kumandanları o kadarcığını çıtlatıyorlar :

«— Biz Politikacı değiliz!»

Olaz olsun **Parababalarının** çenesi düşük Politikacıları. **Halk** : Politikadan **Lâf** değil, **Iş** bekliyor. Daha doğrusu Halk zincirlerinden boşanıp Politikaya el atmak istiyor.

devrimci derleniş

Hükümetin Eli işçinin Cebinde

Başbakan Bülent Ecevit, yarım ay sürecek «ambargo» gezisine çıkmadan önce, işçi ücretleri konusundaki düşüncelerini de açıklayıverdi. Başbakana göre, işçilerin toplusözleşmelerde yüksek ücretler almaları ekonomiyi altüst etmektedir, zaten zor durumda olan ülke ekonomisinin geleceği açısından toplusözleşmelerin sınırlı ölçüler içinde kalması gerekmektedir.

CHP'ni «umut» görüp oyunu vermiş işçilerimize «umut»un cevabı bu.. Baskıya, sömürüye karşı olduğunu söyleyen, «ne ezilen ne ezen, insanca, hakça bir düzen» parolasını ağzından düşürmeyen «Sosyal Demokrasi», iktidara gelince birden değişiverdi. % 33 lük devaluasyonla milleti IMF'ye toptan satıştan sonra, üstüste zamlarla çalışan yığınların bükülmüş beli, üstüne bindirilecek toplusözleşme (veya ücret) sınırlamalarıyla iyice kırılmak isteniyor. Vergide sosyal adalet beklerken, çaya, kömüre, şekere, otobüse, trene zam üstüne zam vurdu. Demek ki CHP.nin sosyal adaleti buymuş.. «Vur abalıya» politikası aldı başını gidiyor. Çıkarılacak vergi yasasıyla çalışan yığınlara vaadedilen 1000 TL. dolayındaki ücret artışı daha ufukta görünmezken herşeyin fiyatı iki katına çıktı. Değil 1000, 3000-5000 TL. lık ücret artışı da olsa korutmaz hale geldi.. Şimdi bazıları diyecek ki «efendim, çayı, şekeri, kömürü yalnız işçi-köylü kullanmıyor ki, patronlar da kullanıyor, zam geldiyse herkese geldi.» Böyle diyenlere sömürücü sınıflarının tüm Türkiye insanları içinde 1000'de 1 bile olmadıklarını hatırlatmak gerek. Yani piyasada 1000 paket çaydan ancak birini parababası veya tefeci-bezirgân alıyor, kalanı 999 yoksul vatandaşın evine giriyor. Şimdi 1 paket çaya 3 TL. zam geldiğine göre, 1000 kişilik bu toplum kesimi içinde 1 kişi olan sömürücü sınıfların yalnız 3 liraları çıkıyor ceplerinden.. Oysa halkın fazladan ödediği 2997 TL. oluyor. Anlamadık, Sosyal Adalet bunun neresinde?

Hal böyleyken, bir de işçilerimizin kanları, canları pahasına alabildikleri ücret artışları engellenirse, işçiye peynir-ekmekle karın doyurmak da haram olacak.

«Sosyal Demokrat» CHP Genel Başkanının bu eğilimi aslında, Türkiyede «Sosyal Demokrasi»nin tabansızlığını göstermektedir. Bilindiği gibi Sosyal Demokrasi, emperyalist anayurtlarda etkinlik kazanmış bir burjuva ideolojisidir. Almanya, Isveç, Ingiltere vb. birçok emperyalist ülkede Sosyal Demokrat partiler çok güçlüdürdürler, hatta kimilerinde iktidar partileridirler.. Emperyalist anayurtlardaki Sosyal Demokrasi, işçi aristokrasisi maddi temeline dayanmaktadır. Sömürge, yarı sömürge ve bağımlı ülkeler halklarından çalınan artı-değerin bir kısmı Almanya, Ingiltere ve diğer emperyalist anayurtlarda yerli işçi sınıfına aktarılır. İşçi sınıfı içinden, bol ücret alan, burjuva kuyrukçuluğu yapan bir aristokrat zümre yetiştirilir. İşçi sendikalarının hatta «komünist» partilerin başını bu aristokrasi tutmuştur. Böylece emperyalist anayurtlarda işçi sınıfı mücadelesi dejenere, pasifize edilmiştir. Çoğunluk işçiler, kendi evinin dört duvarından ötesini göremezler. İş-Ev-Televizyon-Maç-Bira kısır döngüsü içinde robotlaştırılmışlardır. Siyasi iktidar, sömürüye karşı mücadele sorunları değildir. (Avrupanın çeşitli ülkelerinde çalışmış işçi arkadaşlarımız bu durumu yakından görmüş, yaşamışlardır.)

Yani emperyalist anayurtlarda Sosyal Demokrasi, iyi ücret, rahat yaşamla işçiyi kısırlaştırma, robotlaştırma, sınıf çelişkilerini azaltma yoluyla Finans Kapital saltanatını sürdürmenin adıdır. Türkiyeye gelinceiş değişiyor. Sosyal Demokrat bir Başbakan, işçi ücretlerini sınırlandırmadan söz ediyor. Bizdeki «Sosyal Demokrasi» onun için tırnak içindedir. İşçi ücretlerini arttırmak şöyle dursun, işçiye jet hızıyla yükselen fiyat artışları karşısında tek savunma dalı olan, toplusözleşmeyle ücret arttırmayı da çok görüyor.. Çünkü Türkiye bir emperyalist anayurt değildir. Emperyalist aşamaya serbest rekabetçi dönemi yaşamadan girmiştir. Girişkin, gelişkin bir kapitalizm hiç olmamıştır. «Devletçilik» perdesi altında, «karma ekonomik düzen» hikâyesiyle, «vergi iadesi», «teşvik tedbiri», «ihracat indirimi» yollarıyla halktan toplanan vergiler, iktisadi devlet teşekküllerinin kârları, bankalarda yuvalanmış Finans Kapitalistler zümresine peşkeş çekilerek kapitalizm yaşatılmaktadır. Yani bizim patronların durumu, «kendileri muhtac-ı himmet bir dede, nerde kaldı işçiye ihsan eyleye» dir. Onlar, domuzuna açık-gizli örgütlülük, domuzuna baskı, zağlı kurşun ve süngü gücüyle tutmaktadırlar siyasi iktidarı... Çalışan yığınlardan hergün daha çok artı-değer çalmak zorundadırlar... Bu nedenle, işçinin ücretini üç kuruş arttırmasını enelleyebilmek için gerektiğinde adam öldürme, polis saldırtma, gerektiğinde kendi adamlarına, işçiyi satacak naylon sendikalar kurdurtma hep başvurdukları yollardır..

Kısaca Türkiyede Sosyal Demokrasi tabansızdır. Diğer geri kalmış ülkelerde de durum böyledir. Sınıf çelişkileri şiddetli, toplum her an patlamaya hazır bir barut fıçısı gibidir. Örgütsüz, disiplinsiz bir 15-16 Haziran işçi direnişinin dahi, Türkiyeyi sarsabilecek boyutlara ulaşabilmesi bunun somut örneğidir. Öyleyse şimdi CHP iktidarı ne yapıyor? Avrupa tipi bir Sosyal Demokrasi kurması olanaksız, Finans Kapitalin halkı iliğine dek sömürge politikasında pupa yelken gidiyor... Finans Kapital, gerici-faşist temsilcisi MC'ye halkın tepkisinden korktuğu için yaptıramadığı devalüasyonu, üstüste zamları «umut» CHP'ye kolayca yaptırabiliyor.

İşçilerin toplusözleşmelerde yüksek ücret talep etmelerinin ekonomiye zararlı olduğu görüşüne gelince.. Başbakanın bu sözleri gerçek değildir. Tam tersi doğrudur. Emperyalizm çağında tekniği geliştirici, kapitalistleri yeni yatırımlara yöneltici hemen hemen tek etken işçi sınıfının ekonomik mücadelesidir. Nasıl mı?

Biliyoruz, 20. yüzyıla kadar kapitalizm serbest rekabetçiydi. Burjuvazi tüm sınıf olarak iktidardaydı. Kapitalizm, girişim gücü, önceden görüş, teknik gelişme demekti. Piyasa binlerce patronla doluydu. Bu patronlar ayakta durabilmek için piyasadaki diğer patronları rekabetle yoketmek zorundaydılar. Piyasayı elde edebilmenin, diğer patronları saf dışı edebilmenin tek şartıysa aynı malı daha ucuza satabilmekti. Hem zarar etmemek, hem de daha ucuza mal satabilmek, emeğin verimliliğini arttırmak, üretim maliyetini düşürmekle mümkündü. Üretim maliyeti nasıl düşerdi? Üretimde yeni makinalar kullanmak ve böylece emeğin verimliliğini arttırabilmekle... Şöyle örnekleyelim : Piyasada ayakkabının çifti, 500 lira. 100 işçi çalıştıran bir kapitalist, 100 işçinin bir günde üretebildiği, diyelim 100 ayakkabıyı pazarda satarak işini sürdürüyor. Her işçiye de diyelim ki 100 TL. ücret veriyor. Yani işçi ürettiği bir çift ayakkabı için 100 TL. ücret alıyor. Bir çift ayakkabı için harcanan hammadde de diyelim ki 200 TL. sıdır. Böylece patron 300 TL. sına mal ettiği ayakkabıya 200 TL. kâr ekleyerek 500 TL. sına satmaktadır. Günlük kârı 20.000 Liradır. Şimdi bu patron işyerine yeni bir makina getirdi, 100 işçi bir günde bu makina sayesinde 100 yerine 1000 çift ayakkabı üretebiliyor diyelim. Böylece üretim maliyeti içindeki ödenen ücret, bir çift ayakkabıda 100 liradan 10 liraya düşmüş oluyor. Bu sayede bir çift ayakkabının patrona maliyeti 210 lira oldu. Bu durumda bu patron, 350 liraya satsa bile bir ayakkabıdaki kârı 140 lira olarak, 1000 çift ayakkabıdaki kârı günlük 140.000 lira olacaktır. Yani diğer kapitalistlere göre 150 lira daha ucuza satmasına rağmen onlardan 7 misli fazla kâr edecektir. Daha da önemlisi onları iflas ettirecektir. Piyasadaki diğer patronlar, daha yeni bir makinayı üretime sokup maliyeti daha da aşağı düşürmezlerse yokolma tehlikesiyle karşıkarşıyadırlar.

Zamanla patronlar serbest rekabetle birbirlerini yiyerek, buhran dönemlerinde batarak azaldılar, çoğu işçileşti. Buhranlardan güçlerini birleştirebilmiş, biraraya gelebilmiş patronlar sağ çıkabildiler. Böylece tekelleşme başladı, emperyalizm çağı açıldı. Tekeller, tröstler, karteller büyüdükçe burjuvazinin binalara, makinalara, hammaddeye yatırdığı «Değişmeyen Sermaye» bölümü de büyüdü... Rekabet ortadan kalkmaya, piyasa birleşmiş patronların yaptıkları anlaşmalarla bölünmeye başladı.. Kapitalizm gericileşti, tekniğin düşmanı oldu. Çünkü

(Devamı Sayfa 14 de)

işçi sınıfımızdan

devrimci derleniş

Sahibi: Ahmet KALE
Sorumlu Md.: F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri: İbrahim Müteferrika Sok. Fazilet Han No: 4/111 Ulus/ANKARA
Yıllık Abone: 60 TL.
Dizgi, Baskı: Halkevleri Basımevi